

BERXWEDAN

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

Sayı 65 / 31 Ekim 1988 / 2.50 DM

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin önlenemeyen yükselişi TC'yi yeni tedbirler almaya zorluyor

Kürdistan Yeni Eylemlerle Çalkalanıyor

Kürdistan'dan her gün yeni eylem haberleri yayılmaya devam ediyor. 1988 yılının son aylarını yaşadığımız günümüzde, bu yılı kazanma savaşı her geçen gün Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi lehine yeni kazanımlar kaydediyor. Kürdistan'ın dörtbir tarafına kök salmış bulunan ARGK birlikleri her gün bir başka alandan ses vererek ülkemizi sömürgeciler için bir ateşten çembere dönüştürüyor. Artık yalnızca dağlarımız değil, kentlerimiz ve hatta sömürgeci metropoller de sömürgeci katillerin birer birer inlerinden çıkarılarak, döktükleri kanların ve binlerce yıllık acıların hesabının sorulduğu alanlar haline gelmiş bulunuyorlar. Son aylarda bu alanlarda artan intikam eylemlerimiz, mücadelemizin kentlerde de kök salarak kurtuluş güçlerimizin insiyatifini arttırdığını ortaya koyuyor.

Devamı 3. sayfada

Diyarbakır Celladı Binbaşı E. Oktay Yıldıran Ölümle Cezalandırıldı

●Onlarca savaş esirinin katledilmesinden ve yüzlercesinin yaralanmasından sorumlu olan faşist Binbaşı Esat Oktay Yıldıran, 23 Ekim günü İstanbul'da bir ARGK İntikam Timi tarafından kurşunlanarak cezalandırıldı.

●Bu faşist celladın ölümle cezalandırılması, geniş kitleler nezdinde sempatiyle karşılanırken, sömürgecileri derin bir korku ve telaş aldı.

YAZISI 3. SAYFADA

Güney Kürdistan Halkımızın Yaşadıkları Uluslararası Acil Müdahaleyi Gerekli Kılıyor

Irak faşist yönetiminin katliamlarından kurtulma umuduyla TC'ye sığınan Güney Kürdistanlı kitleler, doldurulduklari kamplarda ölüme terkedilmiş bulunuyorlar. Türk ve Irak gizli istihbarat elemanları ile işbirlikçi hainler, kampları tek tek dolaşarak yurtsever insanlarımızı sorguya çekiyor ve işkenceden geçiriyorlar.

Haberi 5. sayfada

FAŞİST EVREN'İN ALMANYA ZİYARETİ PROTESTO EDİLDİ

Evren'in Almanya'ya gelişi yaygın göseri, miting ve yürüyüşlerle protesto edildi.

Feyka-Kurdistan'ın da içinde yer aldığı protesto miting ve yürüyüşleri önemli etki yarattı. 14 Ekim'de Berlin'de başlatılan protesto kampanyasına Feyka-Kurdistan'ın yanısıra İşçi Gerçeği, Halk Evi ile Alman ilerici ve demokratları da katıldı. Berlin'deki protesto kampanyası 19 Ekim'e kadar devam etti.

6. sayfada

Faşist Evren'in Almanya Gezisi ve Türk-Alman İlişkilerinin Yeni Boyutu

"Faşist Evren'in Almanya ziyaretini iki açıdan değerlendirmek gerekir. Bunlardan birincisi Alman-Türk ilişkilerinin boyutu; ikincisi ise rejimin geleceğidir. Bu iki husus üzerinde durarak, Evren'in gezisinin boyutlarını irdelemek gerekir.

Faşist Evren'in Almanya gezisi Türk ve Alman ilişkilerinin önemli bir aşamaya ulaştığı döneme denk gelmektedir. Türk faşist rejimi ile Alman hükümetinin ulusal kurtuluş mücadelemize karşı ortak işbirliğini günümüzde daha da ileri götürdüğünü görmekteyiz. Alman hükümeti, Türk faşist rejimine karşı şimdiye kadar sunduğu gizli desteği daha açıktan yürütmeye başladı. Bunun en somut kanıtı da Kürt yurtsever politikacı ve emekçilerine karşı operasyon düzenlemesi, bazılarını da tutuklamasıdır."

6. sayfada

Selahattin Çelik:

"Alman devletinin ırkçı uygulamalarını protesto ediyor; süresiz açlık grevine başlıyorum"

16. sayfada

Ülkemiz yaşamından İZİN ANILARI

Dersim, Mardin-Kerboran, Kars-Göle ve Siirt'te izinlerini geçiren yurtseverler yazıyor.

11. sayfada

2000 Yılının Hedefi, Gençlik Şûrası ve 12 Eylül'ün Tek Tip Gençlik Yaratma Politikası

Orta sayfada

Çakalların sesini, dinlemeye değer bulmuyoruz:

APO'suz PKK, PKK'siz APO Düşünülemez

14. sayfada

Halkımız Ortaya Çıkan İhanetçileri Tanıyor, Parti Önderliğine Olanca Gücüyle Sahip çıkıyor

14. sayfada

Faşist Saldırılara Karşı Direniş

●Diyarbakır Cezaevi tümden boşaltıldı. Boşaltmaya karşı PKK'li savaş esirleri karşı koydular. Cezaevinde çıkan çatışmada 22 savaş esiri ağır biçimde yaralandı.

●Metris Cezaevi de tümden boşaltıldı. Devrimci tutuklular Bayrampaşa Cezaevine aktarıldı. Bursa ve Eskişehir cezaevlerinden de devrimci tutuklular, Çanakkale Cezaevine gönderildi.

●Aydın, Eskişehir, Urfa, Bursa, Ceyhan, Çanakkale ve Antep Cezaevlerinde devrimci tutuklular ölüm orucu ve açlık grevindeler. Eskişehir Cezaevinde çıkan çatışmada aralarında Rıza Altun'un da bulunduğu 7 devrimci ağır yaralandı.

1 Ağustos genelgesi ile birlikte cezaevlerinde yoğunlaştırılmak istenen faşist baskı ve saldırılara karşı direniş ölüm orucu ve açlık grevi eylemleri biçiminde devam etmektedir. Bütün cezaevlerine yansıyan direnişler, sömürgecilerin yeni uygulama ve saldırılarına rağmen devam etmektedir.

14 Ağustos'ta cezaevinde oluşturulan devrimci birlik çerçevesinde eylemliliğe başlandı. Ortak birliğin eylem amacı, 1 Ağustos genelgesinin uygulanmasına karşı olmanın yanısıra, devrimcilerin yeni taleplerini de kapsamaktadır. 6 madde halinde sıralanan istekler çerçevesinde taleplerin kabul ettirilmesi için bulunulan cezaevlerinde ortak açlık grevi eylemleri yapılması ve dayatmalara karşı direniş, gösteri kararlaştırıldı.

Birlik içerisinde yer alan PKK, Acilciler, Dev-Sol, İşçinin

Devamı 4. sayfada

Savaşan Kürdistan, İhaneti Yargılamaya Devam Ediyor
Ceza: Bir Kez Daha Ölüm!

10 Temmuz 1988 tarihinde askerlik yaptığı Mardin-Kızıltepe ilçesi Şafak Karakolu yakınlarında, sınır hattı üzerinde Adnan (Hasan ER) ve Ali Hasan (Nezir YAVUZ) yoldaşları katleden Mehmet Akgün, bu cinayetinin mükafatı olarak sömürgecilerin bahşettikleri aylık izin sırasında, Iğdır-Melekli'deki evinden bir ARGK birliğince kaçırılıp, vatana ihanet ve devrimci kanına girmek suçundan ölümle cezalandırıldı.

YAZISI 9. SAYFADA

SERHED MEKTUBU

1988 Yılında Serhed Eyaletimizdeki Gelişmeler

YAZISI 8. SAYFADA

"Halkların Hakları ve Kurtuluşu İçin Yunan Birliği"nden Bir Heyet PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN'la Görüştü

17-19 Ekim tarihleri arasında, "Halkların Hakları ve Kurtuluşu İçin Yunan Birliği" adına aralarında dernek yöneticileri, milletvekilleri, gazeteciler ve emekli general ve amirallerin de bulunduğu kalabalık bir heyet, PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN ile bir görüşme yapmıştır. Görüşme, iki halkın dostluğunu güçlendiren olumlu bir havada gerçekleşmiştir.

YAZISI 5. SAYFADA

DİRENİŞ KAHRAMANLARIMIZ

Sürgünün yenemediği bir yürek: Mustafa Muhammed Ali HASAN

TOPRAĞIN VE DEVİN TÜRKÜSÜ

Cizre-Hisar köyü direniş şehitlerimizden Mustafa Muhammed Ali HASAN, bizim tanıdığımız ismiyle Hayri yoldaşı anlatmaya çalışacağım. Ancak, Hayri yoldaşı anlatmak ve anlamak, onun ailesini ve özellikle de hepimizin "Yadê" (ana) dediğimiz, tüm devrimciler için gerçek anlamda bir yurtsever ana olan annesini anlatmadan ve anlamadan olanaklı değil. Çünkü, Hayri yoldaşı şekillendiren ögelerin çok önemli bir bölümünü ancak ailesi ve özellikle de annesi şahsında tanımak mümkün olabilir.

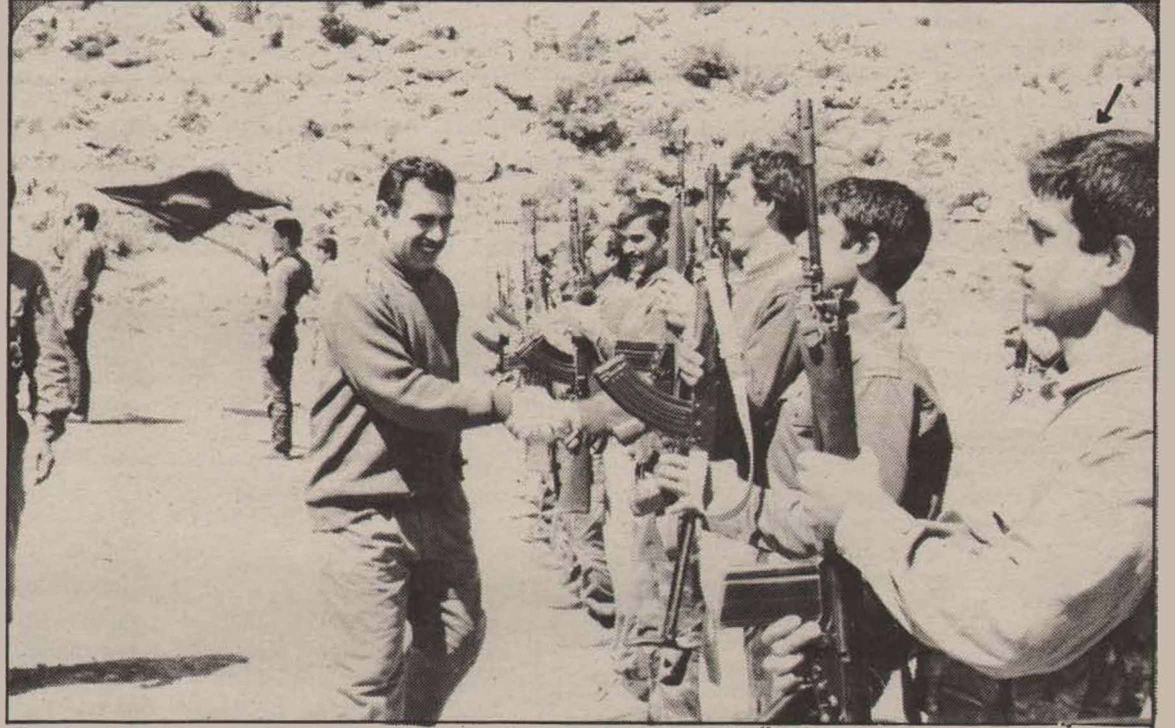
Hayri yoldaş, 1963 yılında Lübnan'ın başkenti Beyrut'ta doğdu. Ailesi, 1925-40 yılları arasında Kürdistan'da estirilen sömürgeci imha ve sürgün politikasının bir sonucu olarak, Ömerli'nin Mercê köyünden ayrılıp Lübnan'a yerleşmişti. Anayurt topraklarından bu kopuş onlarca yıl sürecek; PKK saflarında yer alıp ulusal kurtuluşçu amaçlarla Kürdistan topraklarına ayak basan Hayri yoldaş şahsında sona erecekti. Yani, PKK, Kürdistan'dan dünyanın dörtbir tarafına savrulan birçok Kürdistanlı için olduğu gibi, Hayri yoldaş ve ailesi için de kaynağa dönüşün köprüsü olacaktı.

Hayri yoldaşın devrimcilik öncesi yaşamı, yoksullukla örülmüş, yabancı bir kültür ortamında Kürtlüğünü koruma savaşını da içinde barındıran ancak birçok yönden çarpıtılmış değer yargılarıyla çepeçevre sarılmış bir yaşamdır. Beyrut gibi, onlarca yıldır iç savaşın yaşandığı, savaşla birlikte her türlü değerin ayaklar altına alındığı, insanların tutunabilmek için pek az dayanak noktasına sahip bulunduğu bir yerde, Hayri yoldaşı tükenişten alıkoyan, ona daha sonra yeşerip gürbüzleşecek o tertemiz ruhu kazandıran güç neydi? O'nu kendi gerçekliğiyle bütünleşmeye götüren tohumları eken kimdi yüreğine? İşte bu soruların cevabını ararken, Yadê'yi buluruz karşımızda. Yıllar önce eşi tarafından terkedilerek dokuz küçük çocuğu ile ortada bırakılan ama yılmayan; çocuklarını salt yaşatmakla kalmayan ama onların yüreğine yurtseverliği, insanlığı ve birçok yüce erdemi de aşılayan Yadê'yi. Evet, Hayri yoldaş ve diğer kardeşlerinin annelerinden aldıkları derin yurtseverlik duyguları sonuçta onları PKK gerçeği ile bütünleşmeye götürecekti. Ailece yurtseverliği yaşıyorlardı ve sonunda Partimizin değerli bir ailesine dönüştüler. Yadê binbir acı ve zorlukla büyüttüğü oğullarını ve kızlarını birer birer devrime armağan etti. İki oğlunu şehit verdi (Semir Ahmet yoldaşı eğitim kampında, Hayri yoldaşı ise Cizre-Hisar'da), ama onların ardından bir tek damla gözyaşı dökmedi; **"Şehitlerin ardından ağlanmaz"** diyordu çevresini sarıp gözyaşı dökenlere; ve diğer çocuklarını da birer birer gönderdi ulusal kurtuluşçu saflara... İşte, Hayri yoldaş ilk yurtseverlik eğitimini böylesine soylu bir anadan almış; Parti saflarına geldikten sonra bu yurtseverliği bilimle yoğrularak gerçek büyük ölçülerine oturmuştu.

Ailesinin içinde bulunduğu yoksulluk nedeniyle, Hayri yoldaş daha çocuk denecek yaştayken çeşitli işlerde çalışmaya başlamıştı. Çalışmanın yanısıra okula da gidiyordu. Sonra yaşı büyüdükçe siyasetle ilgilenmeye başladı. Beyrut gibi bir yerde olup da siyasetten uzak durmak düşünülemezdi. Ancak bu kadar çok örgütün cirit attığı bir alanda doğru ile yanlışı birbirinden ayırdetmek kolay değildi. Bu şartlar altında Hayri yoldaş ilk önce Suriye yanlısı bir örgüt olan El Saika ile ilişki kurdu. Daha sonra ulusal duyguları ağır basmaya başladı ve isimlerine aldanarak, önce Kürt Devrimci Komitesi, sonra da Lübnan Kürtleri Sosyalist Partisi ile ilişkiye geçti. Fakat bütün bu örgütlerin iç yüzlerini kavraması uzun sürmedi. Kısa aralıklarla ilişkide olduğu güçlerin kurtuluşu getirecek program ve pratiklerden uzak olduklarını gördü, ilişkilerini kopardı.

1980'ler sonrası yıllar Partimizin Ortadoğu'ya açıldığı; bu alanlarda da sesini duyurduğu ve Kürdistanlı kitlelerle sağlam bağlar kurduğu yıllardı. Lübnan alanındaki Kürdistanlı kitle de özellikle 15 Ağustos Atılımı ardından yoğun bir biçimde Parti saflarına akmaya başlamıştı. Hayri yoldaşın ağabeyleri de Parti ideolojisi ile tanışmış; günden güne güçlenen ilişkiler içine girmişlerdi. Semir Ahmet yoldaş 1985 yılında aktif olarak Parti saflarında yer almış; eğitim kampında meydana gelen acı bir kaza sonucu şehit düşmüştü. Bu olay Hayri yoldaşın ailesini Partiye daha çok bağladı. Şehit Ahmet yoldaş, şehit düşmesinden kısa bir süre önce ailesine gönderdiği bir kasette, mücadeleye katılış amacını dile getiriyor; mücadelede şehit olma da dahil her şeyi göze aldığını belirterek ailesini de Partiye daha güçlü destek sunmaya çağırıyordu. Ahmet yoldaşın bu vasiyeti tüm ailesince candan yerine getirildi; tüm kardeşleri ve annesi kendilerini her şeyleri ile ulusal kurtuluş mücadelemize adadılar.

Hayri yoldaş da bu gelişmeden etkilenmişti. Yaşadığı pratik O'na diğer güçlerin sahteliğini kavratmış; gerçek kurtuluşun ancak PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde olduğu gerçeğini öğretmişti. Parti ile ilişkileri, Lübnan alanında çeşitli sempatizanlık görevlerini üstlenmesi; yayın dağıtıp propaganda yapması vb. ile başladı. Süreç içinde bu görevleri yeterli görmeyerek profesyonel devrimcilikte karar kıldı ve 1986 sonlarında Mahsum Korkmaz Askeri Akademisi'ne geldi. 1987 Kasım'ında ülkeye giriş yapıncaya kadarki süreçte Akademi'de askeri ve siyasi eğitim gördü.

Hayri yoldaş Mahsum Korkmaz Askeri Akademisi'nde Başkan A. ÖCALAN'ı karşılama töreninde... (sağbaştaki)

Ben Hayri yoldaşı Akademi'de tanıdım. Saflarda henüz yeniydi; son derece olgun ve güven uyandıran bir yapısı vardı. Partiye ve Parti kurallarına son derece bağlıydı. Derin bir yurtseverliği taşıyordu bağrında. Yoldaşlarıyla ilişkilerinde son derece uyumlu, ancak ilkeliydi. Onları sever, sayar ama eksiklik ve hataları hoş görmezdi. Yapısında bir derinlik, insanda güven uyandıran bir olgunluk vardı. Çok sade ve açıktı; üzerinde yapmacıklıktan, biçimcilikten eser yoktu. En belirgin özelliklerinden biriydi alçakgönüllülük ve fedakarlık. Bunu en çok devrimci görevler karşısındaki tutumunda görmek mümkündü. En sıradan görevleri bile engin bir fedakarlık ruhu ve ciddiyetle yerine getirirdi. Bir devrim emekçisiydi. Bir gün, elinde silahı bütün yoldaşlarının güvenliğini sağlayan bir koruyucu; bir başka gün elinde fırçası koğuşları badana eden usta bir işçi olarak görmek mümkündü O'nu. Ama her durumda da belirgin olan bir yön vardı: Görevde ciddiyet, çalışkanlık, dikkat ve duyarlılık. Yoldaşlarına hizmette hiçbir fedakarlıktan kaçınmaz; tüm yetenekleri ve enerjisini Parti, mücadele ve yoldaşları için seferber ederdi. Büyük-küçük ayrımına yer vermezdi görevlerin üzerine yürürken ve başladığı işi mutlaka sonuca ulaştırırdı. Bu anlamda da istikrarlıydı, tutarlıydı.

Akademi'de bulunduğu süreçte aldığı eğitimden sonuna kadar yararlandı. Kendisine tanınan olanakların yüceliğini biliyor, layık olmak için tüm gücünü ve zamanını seferber ediyordu. Bu çabası olumlu kişilik özellikleri ile bütünleştiğinde kısa dönemde çok olumlu gelişme gösterdi. Tüm Akademi yapısında, mücadele edeceğine ve Partiye layık olacağına dair güven yarattı. Siyasi ve kişilik dönüşümü yönünden kaydettiği gelişmeleri askeri alanda da ortaya koydu, bir komutan adayı düzeyine ulaştı. 15 Ağustos Atılımının yıldönümünde Akademi öğrencileri arasında yapılan ve çeşitli koşu, ip tırmanma, atış vb. yarışmaları içeren müsabakada 70 yoldaş arasından birinci gelerek bu alandaki üstünlüğünü kanıtladı.

Hayri yoldaşın tüm çabası kendisini ülke mücadelesine hazırlama doğrultusundaydı. Bütün raporlarında, kendisini ülke mücadelesi için hazır hissettiğini belirtiyor; Botan alanında görev talep ediyordu. 1987 Ekim'inde Partinin kendisini Botan'a gönderme kararı bildirildiğinde en büyük mutluluk ve coşkuyla dolmuş hemen yol hazırlıklarına girişmişti. Akademi'den ayrılmadan önceki son raporunda şöyle yazıyordu: *"Akademi'den ayrılırken eğilip toprağı öpeceğim; ama Lübnan toprağını değil, bana insanlığımı kazandıran Akademi toprağını öpeceğim."* Evet, bu sözcüklerde dile gelen yüce gerçeklikti, Hayri yoldaşın gerçekliği...

Hayri yoldaş ülkeye yönelirken birçok yönden güçlenmiş bir komutandı artık. Akademi'de bulunduğu süreç O'nu büyütmüş, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine önemli bir katkı sunabilecek düzeye getirmişti. Komutası altındaki grupla birlikte, düğüne gidercesine coşkulu yöneliyordu ülke topraklarına. O'nunla birlikte onlarca yıl süren sürgün hayatı sona erecek; O'nun şahsında ailesi yeniden ülke topraklarıyla kucaklaşacaktı. Bu nedenle de gidişi daha bir anlam kazanıyor, yüceleşiyordu.

Ülkeye giriş doğrultusundaki ilk hamleleri doğa zorlukları nedeniyle başarısızlığa uğramış; grup sınır gerisine çekilmek zorunda kalmıştı. Bu, hepsi için kabul edilmez bir durumdu. O nedenle de koşulları zorluyor, bir an önce ülke topraklarına ayak basmak istiyorlardı. Görevleri son derece önemli ve kutsaldı. Yeni dönem atılımını başlatacak talimatlarla gidiyorlardı. Yeni bir dönemin atılım gücü idiler; bu nedenle de gecikmeyi göze alamazlardı. Ertesi gece geçiş için olanakları bir kez daha zorlayacak ve bu kez mutlaka başaracaklardı; kararlıydılar buna.

Grup son hazırlıklarını yapmış yola dizilmişti ki; bir haber geldi Hayri yoldaşa. Annesini göndermişlerdi yoldaşları, son kez görüşsünler diye. Annesiyle görüşmek için geri döndü, ama aklı yoldaşlarındaydı; ya gecikir ve yoldaşları O'nu beklemeden sınırı geçmek zorunda kalırlarsa! Hayır, bunu göze alamazdı; bu nedenle de annesiyle birlikte olduğu 10 dakikalık kısacık süre O'na saatler kadar uzun geliyor; gözlerini saatten ayıramıyordu. Bu birkaç dakikalık süreçte, annesine, mücadele karşısındaki görevlerinden bahsetti, alandaki yoldaşlarını sordu, faaliyetlerdeki gelişmeleri öğrenmek istedi. Ve geride kalan yoldaşlarına sonsuz başarı dilekleri ve selamlarını iletmesini isteyerek ayrıldı; hiç arkasına bakmadan uçarcasına ilerledi kendisini bekleyen yoldaşları ve Botan'a doğru...

Sınırı geçtiklerinin ertesi günü Cizre-Hisar'da düşmanla ilk ve son kez karşılaştı Hayri yoldaş ve komutasındaki altı yoldaşı. Düşmanla göğüs göğüse saatlerce direndiler; bağımsızlık ve özgürlük sloganlarıyla çınlattılar dört bir yanı. "Merhaba" diyorlardı Kürdistan'ın susamış topraklarına; "Merhaba, sana can vermeye, seni kanımızla sulamaya geldik. Sana ulaşmak içindi bunca çaba, bunca acı ve bunca hasretimiz. Sana geldik ve artık hiçbir güç bizi senden koparıp alamaz..." Ve öylece uzandılar Kürdistan toprağına yanyana... Her biri bir filiz ve her biri yüce bir dev... O gün bugündür Kürdistan halkı bu en büyük tutkuyla kucaklaşan ve birbirinden hiç kopmayan sevdalıların; toprağın ve devin türküsünü söyler durur.

Ve sınır ötesinden Yadê'nin **"Şehitlerin arkasından ağlanmaz"** diyen sesi karışır en küçük oğlunun sesine:

"Rast e birê min kuştin
Lê çi kirin va ez hiştim
Ez wê navê Hayri hilgirim
Di nav Arteşê de cih bigirim."

Ve... binlerin sesi eşlik eder onların bu haykırışına...

Ronahi

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin önlenemeyen yükselişi TC'yi yeni tedbirler almaya zorluyor

Kürdistan Yeni Eylemlerle Çalkalanıyor

Düşmana karşı savaşımızın bu gözle görülür niteliksel ve niceliksel güçlenişi faşist TC'yi yeni tedbirler almaya zorluyor. Özellikle son dönemlerde Türkiye kentlerine de sıçramaya başlayan mücadelemizin yarattığı panik düşmanın her tavrında kendisini açığa vuruyor. Azgın işkencecilerin gündüz gözüyle ve şehir ortasında cezalandırılmaları, askeri-ekonomik kurumlarda "faili meçhul" sabotajların artması Kürdistan'daki gerilla savaşının güçlenmesine paralel olarak hız kazandıkça TC de özel savaşını güçlendirme çabasına girmekte; ancak tükenmiş olan yapısı nedeniyle aldığı önlemler eski önlemlerinin niceliksel olarak beslenmesinin ötesine geçememektedir.

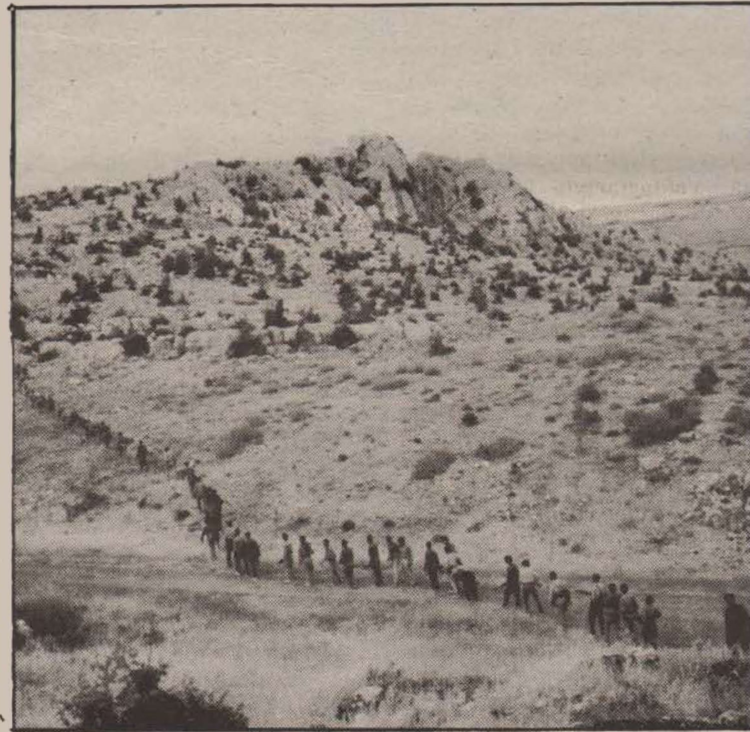
Bu çerçevede alınan son tedbirler gereğince; TC'nin askeri, siyasi, ekonomik kurum ve kuruluşları ile suikaste uğrama ihtimali bulunan yetkililer, işkenceciler vb. sıkı koruma altına alınacaklar. Askeri gücünün önemli bir kısmını Kürdistan'a aktarmış bulunan ve milyonluk ordusuyla gelişmelerin önüne geçme gücünü gösteremeyen faşist Türk devleti, savaş cephelerinin giderek genişlemesi ve kentleri de kapsaması karşısında yeni bir tedbir geliştirme çabası içindedir. "Sivil Savunma Birlikleri" adı altında örgütlemek istediği resmi faşist örgütlenmelerle toplumun her kesiminden insanı savaş içine çekip karşı-devrimin hizmetine koşmayı hedeflemektedir. Alınan karar gereğince, savaş halleri sözkonusu olduğunda geçerli olan kurallar yürürlüğe konulmak, "milli seferberlik" ilan edilmesi anlamına gelen bu uygulama gereğince, 20-45 yaş arası kadınlar ile 16-60 yaş arası erkekler "Sivil Savunma Birlikleri" kapsamına alınmak istenmektedir. Özel eğitimlerden de geçirilecek olan bu "sivil birlikler" bulundukları alanları korumakla görevlendirilecek, muhbirlik yapacak ve önemli siyasi, askeri, ekonomik kuruluşlar etrafında nöbet tutacaklar. 12 Eylül faşist darbesi öncesinde MHP örgütlenmeleri şeklinde ortaya çıkan faşist çeteler ile 12 Eylül sonrası "köy koruculuğu" sisteminin yaygınlaştırılması anlamına gelen bu uygulama, TC'nin içine girdiği sıkışıklıktan kurtulmak için tüm nüfusunu savaş içine sürmesi çabasıdır ve askeri gücünün savaşa güç getiremediği gerçeğinin bir kanıtıdır. TC'nin, içine sürüklendiği çaresizlik içinde bir çare olarak sarıldığı bu tedbir de ters tepecek, politize olmuş kitleler kendi çıkarları temelinde gerçek düşmanlarını görmekte gecikmeyerek kurtuluş mücadelelerinin doğru rotası içine gireceklerdir.

Son aylar boyunca düşmana yeni yeni darbeler vurarak onu çıkmaz içine sokan ve yeni tedbirler almak zorunda bırakan ulusal kurtuluş mücadelemiz gelişmesini sürdürüyor. Tüm ordu gücünü yığarak ülkemizi abluka altına alan, sürekli operasyonlarla güçlerimizi imha ederek eylem yapmalarının önüne geçmek isteyen sömürgeciler amaçlarına ulaşamamakta; ARGK birliklerinin düşmana vurduğu darbeler her gün ülkemizin bir başka alanından ses vermektedir.

Gazetemize yeni ulaşan, geçmiş aylarda gerçekleştirilmiş bazı eylemlerle birlikte, son dönem eylemleri sözünü ettiğimiz bu gerçeği daha da net gözler önüne sermektedir. Geçtiğimiz dönemde, Botan, Serhed, Mardin, Bingöl vd. alanlar ulusal kurtuluşçu eylemlerimizin daha da yoğun olarak gerçekleştirildiği alanlar oldular.

● 14 Ekim tarihinde Mardin'e bağlı Ova köyüne bir baskın eylemi düzenleyen 6 kişilik bir gerilla birliğimiz ile düşman güçleri arasında çatışma çıkmış; düşmana çok sayıda ölü ve yaralı verdirilmiştir.

● 21 Ekim günü saat 21.00 sıralarında Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Güzeldere köyünde sömürgeci kolluk kuvvetleri ile çıkan ve saatlerce süren çatışmada 3 ARGK savaşçısı şehit düşmüş; düşmandan ise sayısı belirlenemeyen çok sayıda asker öldürülmüş ya da yaralanmıştır.

● Ekim ayı içinde bir ARGK birliği ile sömürgeci ordu birlikleri arasında Gabar Dağı'nda bir çarpışma meydana gelmiş; ilk karşılaşmada 3 sömürgeci asker ağır yaralanmıştır. Daha sonra genişleyerek devam eden çatışmada düşman güçlerinin operasyonunu yönetmek üzere, Özel Kolordu Komutanı Korgeneral Hulusi Sayın bizzat alana gitmiş, ancak ARGK birliği üstün manevra gücüyle düşman operasyonunu boşa çıkararak kayıp vermeden çemberi kırmıştır.

● 20 Ekim tarihinde Kozluk'un Akçalı köyünde bir grup köy korucusuna karşı mayınlı tuzak döşenmiş ve bir ARGK birliği pusu kurmuştur. Hainlerin bindiği traktörün mayına çarpması ile meydana gelen patlama ardından gerillalar da köy korucularını taramış ve eylemde 5 köy korucusu öldürülmüştür. Birçok ARGK gerillasının ölümünden sorumlu olan bu hainlerin cezalandırılması halk üzerinde büyük bir etki bırakmış, hainlerin cezasız kalmayacağına dair güven pekişmiştir.

Eylem ardından sömürgeci birlikler gerillaları yakalamak amacıyla Melefan dağlarında bir operasyona girişmiş, ancak eli boş dönmek zorunda kalmışlardır.

● Ekim ayının son günlerinde Bingöl'ün Kiğı ilçesi Yayladere bucağına bağlı Kırköy'e baskın düzenleyen ARGK gerillaları, TC ajanı köy muhtarı ile bir muhbiri ölümle cezalandırmışlardır.

Uludere Eylemleri

● 25 Nisan 1988 tarihinde, Elcan mıntıkasında bulunan askeri gücün geçiş güzergahına mayın yerleştirildi. Eylem, sömürgeci ordunun hareket serbestisine önemli darbe vurdu.

● 3 Mayıs 1988 tarihinde Uludere mıntıkasındaki Kror çetelerine karşı gerçekleştirilen bir saldırı eylemiyle bu çete odağından 6 hain ölümle cezalandırıldı.

● 8 Mayıs 1988'de Kror'da üslenmiş kontr-gerilla timine gündüz pusu kuruldu, pusuya düşen faşist time ağır darbe indirildi.

● 11 Mayıs 1988'de, düşmanın asimilasyon politikasının bir kurumu olan ve düşman birliklerince karargah olarak kullanılan Zeravık köyü okulu yakıldı.

● 15 Mayıs 1988 tarihinde Kelasipi dağında bir ARGK birliği düşmanın pususu ile karşılaşmış, ancak atak davranan birliğimiz düşmana karşı saldırıya geçmiş, aynı alanda bulunan bir diğer ARGK birliğinin de çatışmaya müdahale etmesiyle, düşmana önemli kayıplar verdirilmiştir; çok sayıda asker öldürülmüş ya da yaralanmıştır.

● 17 Temmuz 1988'de Uludere'nin Mijin köyünde gerçekleştirilen bir eylemle, ajan Ahmet Kaplan ölümle cezalandırılmış; ajan-muhbir Mela Mahmut'un evine ise mayın döşenmiştir.

● 16 Ağustos 1988'de, düşman birliklerinin konumlandığı Aloş sınır mevzisine düzenlenen bir saldırıyla 3 sömürgeci asker öldürülmüştür.

● 19 Ağustos'ta, Elcan karakol devriyesine karşı düzenlenen bir saldırı eylemi ile düşmana ağır darbe vurulmuş; 1 teğmen, 1 çavuş ve 3 er öldürülürken çok sayıda asker de yaralanmıştır.

● 20 Ağustos'ta, Elcan'da konumlanmış sömürgeci askeri güce karşı bir mayınlama eylemi gerçekleştirilmiştir.

● 6 Eylül 1988 tarihinde Kela Memê dağında sömürgeci ordu birlikleri ile ARGK'nin bir birliği arasında çatışma çıkmış; çatışmada 1 düşman helikopteri düşürülürken, 2 çete ve 1 polis öldürülmüş, 2 çete ile 3 asker ise yaralanmıştır. Çatışmada ayrıca 3 ARGK gerillası şehit düşmüştür.

● 24 Eylül'de Uludere'de meydana gelen bir çatışmada bir ARGK birliği düşmana çok sayıda ölü ve yaralı verdirmiştir.

Yukarıda sıraladığımız ve Kürdistan'ın her alanında yoğun olarak yaşanan ulusal kurtuluş savaşımızın sadece bazı yönlerini belgeleyen eylemler dizisi de göstermektedir ki, Kürdistan artık sömürgeciler ve her türden uşakları için rahatça at oynatacakları bir zemin olmaktan çoktan çıkmıştır. Aksine, bugün sömürgecilerin ve uşaklarının bulunduğu en ücra köşelerde bile bunları çepeçevre saran bir ölüm korkusu ve adaletin tartışılmaz uygulayıcı gücü olarak ARGK gerillaları vardır. Kürdistan'ın gerçek sahipleri her gün biraz daha halkının beyninde ve yüreğinde yer edinerek, onu daha çok savaşın içine çekerek sömürgeciler etrafındaki ateşten çemberi daraltmakta ve Kürdistan'ı onun katillerine mezar etmektedirler.

Diyarbakır Celladı Binbaşı E. Oktay Yıldıran Ölümle Cezalandırıldı

Diyarbakır Askeri Cezaevi'nde 1981-84 yılları arasında İç Güvenlik Amiri olarak görev yapan işkenceci cellat Albay (Diyarbakır'dan ayrıldıktan sonra terfi etti) E. Oktay Yıldıran, 23 Ekim 1988 günü İstanbul'da, ARGK'nin bir Devrimci İntikam Timi tarafından kurşunlanarak ölümle cezalandırıldı.

Adını, 12 Eylül faşist cuntasının işbaşına gelişi ardından Diyarbakır cezaevindeki savaş esirleri üzerinde uyguladığı insanlıkdışı baskı, işkence ve cinayetlerle duyuran Esat Oktay Yıldıran, PKK'nin imhası ve tasfiyesi amacıyla 12 Eylül sonrasında cezaevlerinde yoğunlaştırılan politikaların bir numaralı uygulayıcılarından ve beyinlerindendi. Her türlü yetki ile donatılmış olarak ve her ne pahasına olursa olsun savaş esirlerine diz çöktürüp PKK'yi imha etme göreviyle Diyarbakır'a gelen bu cani, doğrudan Genelkurmaylık'a bağlı olarak çalışan, özel savaş politikasının bir kadrosu; CIA ve Özel Harp Dairesi'nce eğitilmiş uzman bir kontr-gerilla elemanıydı.

Aldığı karşı-devrimci eğitimi PKK'li savaş esirlerine boyun eğdirmek için sonuna kadar kullanan faşist E. Oktay Yıldıran, İç Güvenlik Amiri olduğu dönemde Diyarbakır zindanlarını tam bir vahşet arenasına çevirmişti. Kendi döneminde tutuklular en insanlıkdışı baskı ve işkencelere tabi tutulmuş; en az 32 savaş esiri katledilirken yüzlercesi de sakat bırakılmıştı. Sadece kendi emrindeki cellatlara işkence yaptırmakla yetinmeyen bu sadist bizzat kendi elleriyle tutuklulara işkence yapmış; Ali EREK yoldaşı bizzat katletmişti. Görev yürüttüğü dönemde cezaevini tam bir askeri karargaha dönüştürerek, tutukluların beynini yıkamak amacıyla şoven ve faşist ideolojiyi içeren kitapları zorla "eğitim" adı altında okutmuş; ırkçı marşların ezberlenmesini dayatmış; askeri eğitim yaptırmış; cezaevinin dört bir yanını ırkçı-faşist sloganlar ve resimlerle donatmıştır.

Cellat Albay E. Oktay Yıldıran esas savaşını PKK'ye karşı verirken bu savaşta baskı ve işkenceyle yetinmemiş; Şahin Yıldırım hainlerinin öncülüğünde "Genç Kemalistler Birliği" adı altında bir ihanet örgütü örgütlendirerek teslimiyet ve ihaneti yaygınlaştırma; böylece PKK'yi tasfiye etme çabasına girişmiştir. Bu faşist önderliğindeki bitirme çabalarını boşa çıkarma savaşımında Mazlum, Hayri, Kemal vd. yoldaşlarımız ölümde yaşamı yaratarak Partimizi korumuşlardır.

Uygulamalarıyla halkımızın bir numaralı düşmanlarından biri haline gelen, zindan direnişçilerinin katili bu alçak, şehit ve direnen tüm esir yoldaşlarımız ile halkımız ve insanlığın intikam yeminlerinin bir gereği olarak İstanbul'un ortasında gerçekleştirilen bir eylemle cezalandırılmıştır.

Bu faşist cellata karşı başarıyla gerçekleştirilen intikam eylemi tüm dünyaya bir kez daha göstermiştir ki, faşist cellatlar er geç cinayetlerinin hesabını kanları ile ödeyeceklerdir.

Aynı şekilde, bu eylem göstermiştir ki, PKK ve silahlı gücü ARGK en yüce insanlık değerlerinin bir numaralı savunucusu ve faillerinin hesap sorucusudur.

İntikam eylemi bu gerçeklerin yanısıra, PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ulaştığı boyutların da bir kanıtı olmuş; sadece Kürdistan dağlarında değil, her yerde, hatta sömürgecilerin kendilerini en çok güvenlikte hisettikleri metropol kentlerinde bile ARGK militanlarının eylem yapabilecek güçte olduklarını göstermiştir.

Eylem sonrasında bir bildiri yayınlayan PKK-Avrupa Temsilciliği eylemin sorumluluğunu PKK adına üstlenmiş ve intikam eylemlerinin tüm halk düşmanlarından hesap soruluncaya kadar devam edeceğini duyurmuştur. Bu gerçeğe rağmen, sömürgeciler ile geçmişten beri Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine çeşitli biçimlerde karşı çıkan bazı güçler eylemi gerçekleştiren güç konusunda çeşitli spekülasyonlar yapmış; eylemin yarattığı olumlu potansiyeli başka kanallara akıtmaya çalışmışlardır. Ancak, bu oyunlar tutmamış; hainlerden hesap sormanın gerçek gücü olanlar tüm kitlelerce bir kez daha netçe tanınarak PKK'ye olan sempati artmıştır.

Cezaevi Direnişleri

1 Ağustos genelgesine karşı, cezaevi direniş tarihinde ilk kez bu denli geniş bir birlik ve yaygın bir direniş örgütlendi. Ağustos ayı ortalarında biraraya gelen örgüt temsilcileri, cezaevlerine yönelik olarak uygulamaya konulmak istenen yeni genelgeye karşı ortak eylem kararı aldılar. Cezaevlerinde örgütlenen bu birlik, önemli sayıda örgüt gücünü kapsamaktadır. Cezaevlerinde devrimci tutsakların örgütlediği bu birlik, cezaevleri arasındaki dayanışmayı daha da güçlendirme amacını da taşıyor.

PKK, Acilciler, Dev-Sol, İşçinin Sesi, Kurtuluş, D. Derleniş, TDY, HK, DHB, Parti Yolu, Rızgari, Kawa, Dev-Savaş, HDÖ, TKEP, Tekoşin örgütleri ve grupları birlik içinde yer alırlarken, TİKB, Dev-Yol, Dev-Kurtuluş, TKP-ML (Partizan) ve Işık ise birliğe katılmayıp dışarıdan birlik kararlarına uyacak olan örgütlerdir.

Cezaevlerinin genelini kapsayan bu birliğin aldığı kararlar doğrultusunda, 1 Ağustos genelgesine karşı cezaevlerinde direniş örgütlendirildi. Direnişin bütün cezaevlerini kapsaması ve direnişe bütün örgütlerin katılması, Türk faşist rejimini büyük bir korku ve panik içerisine sürükledi. Devrimci tutsakların uygulanmak istenen yeni genelgenin karşısına direnişi daha da yükselterek çıkması, rejimin oyunlarını bozdu. Sert baskı ve işkence uygulamaları ile tutsakların direnişini engelleyemeyeceğini, bu yöntemin ateşin üzerine körükle gitme gibi bir sonuç doğuracağını gören faşist rejim başka bir uygulamaya yöneldi.

Cezaevlerinde oluşan devrimci birliği engellemek, tutsakları örgütsüz bir duruma sürükleyerek direnişleri kırmak için sürgün gündeme getirildi. Bazı cezaevleri ise tümden boşaltıldı. Ani olarak geliştirilen ve direnişin öncülüğünü yapan cezaevlerinden başlanması, sömürgeci-faşist rejimin bu amacını çok açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Böylece direniş daha başındayken, örgütlü birlik dağıtılarak, direniş zayıflatılmak isteniyor.

Bursa cezaevinin tümden boşaltılarak, devrimci tutsakların Çanakkale E Tipi Cezaevine sürgün edildiği bildiriliyor. Yine Eskişehir ve Diyarbakır Cezaevinden devrimci tutsaklar Aydın-Nazilli E Tipi Cezaevine sürgün edildi. Aydın Özel Tip Cezaevinde bulunan devrimci tutsaklar ise, Nazilli Cezaevine sürgün edildiler.

Cezaevi direnişlerine öncülük etmiş ve bu son direnişte bir kez daha bu rolünü oynayan Diyarbakır cezaevinden 121 PKK'li tutsak Eskişehir, Aydın-Nazilli ve Çanakkale cezaevlerine sürgün edildi. Diyarbakır cezaevinde açlık grevinin hemen ardından sürgüne yönelinmesi, direnişi dağıtmaya yönelik bir girişim olarak gündeme getirildi.

Sürgün ve işkence uygulamalarına rağmen, devrimci tutsaklar gittikleri cezaevlerinde de açlık grevi direnişlerini devam ettiriyorlar. Diyarbakır, Eskişehir, Bayrampaşa, Çanakkale, Aydın-Nazilli, Antep, Urfa vd. cezaevlerinde açlık grevi direnişi devam ediyor. Bu da cezaevi direnişlerinde yeni bir aşamayı ifade ediyor. Böylesine yaygın ve geniş katılımın olduğu bu son direnişler, devrimci tutsakların baskı ve işkencelere karşı yılmayacaklarının bir kez daha kanıtlanmasıdır. Faşist rejim, direnişlerin yaygınlığını önlemek için, sürgünleri dayatsa da bu da devrimci tutsakların direniş kararlılığı karşısında erimekten kendisini kurtaramadı. Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin ektiği direniş tohumu bütün cezaevlerine dal-budak salarak büyümesini sürdürüyor. Her zaman olduğu gibi, bu kez de direniş kazanacaktır.

Faşist Saldırılara Karşı Direniş

Baştarafı 1. sayfada

Sesi, Kurtuluş, D. Derleniş, TDY, HK, DHB, Parti Yolu, Rızgari, Kawa, Dev-Savaş, HDÖ, Tekoşin, TKEP'in öncülük ettiği direnişler bütün cezaevlerine yayılmış durumda.

Devrimci tutuklular aşağıdaki istekler temelinde 10 Ekim'den bu yana çeşitli cezaevlerinde açlık grevindeler:

1) Siyasal tutsaklık statüsünün tanınması,

2) İnsan haklarına aykırı olan infaz yasasının değiştirilmesi,

3) Tüzük ve yönetmeliklerin insanca yaşam koşullarını sağlayıcı, uluslararası antlaşmalara uygun olarak iyileştirilmesi,

4) Herkese ana dilini özgürce kullanma ve geliştirme hakkının tanınması,

5) Disiplin cezası uygulamasının ve bu güne dek verilmiş tüm disiplin cezalarının kaldırılması,

6) Hiçbir koşul aranmaksızın açık ve yarı-açık hakkının tanınması,

Ayrıca elde edilmiş hakları gaspetmeye yönelik son genelgenin ortadan kaldırılması ve bu doğrultuda;

1) Yeniden gündeme yetirilen Tek Tip Elbise uygulamasının tüm sonuçlarıyla (ceza, infaz yakma vb.) ortadan kaldırılması,

2) Açık görüşler için getirilmiş olan tüm sınırlamaların ortadan kaldırılması,

3) Mektuplaşmayla ilgili getirilmiş tüm sınırlamaların ortadan kaldırılması,

4) Radyo, teyp vb. serbest bırakılması,

5) Hücre statüsünün kaldırılması, kapıların sürekli açık tutulması,

6) Yeni genelgeyle, tutukluların bugüne kadar kullanmakta oldukları haklarına yönelik olarak getirilen tüm sınırlamaların ortadan kaldırılması.

Devrimci tutukluların başlattığı direnişlerin ilki 10 Ekim'de Bursa cezaevinde başladı. 180 devrimcinin katıldığı açlık grevi halen sürüyor. Açlık grevinde yer alan devrimcilere karşı faşist yönetim azgınca bir saldırı gündeme getirdi. Direnişi kırmak için sürgünleri gündeme getiren faşist sömürgecilerin saldırıları üzerine bazı tutukluların felç durumunda olduğu ve kanama geçirdiği bildirilmektedir. Bunun yanısıra Bursa cezaevinden çok sayıda tutuklu Çanakkale cezaevine sürgün edildi.

17 Ekim tarihinde ise, Eskişehir ve Aydın cezaevlerinde açlık grevine başlayan devrimci tutuklulara karşı yeni saldırılar gündemleştirildi. Aydın cezaevi boşaltılarak, tutuklular Nazilli E tipi cezaevine gönderildi. Sürgün edilen tutukluların sayılarının 360 olduğu bildirilmektedir. Nazilli E tipi cezaevine sürgün edilen devrimci tutuklular burada da direnişlerini sürdürmektedirler.

Eskişehir cezaevinde çatışma çıktığı ve bu çatışma sonucu yaralananların olduğu ve hastaneye kaldırıldıkları gelen haberler arasında. Diyarbakır'dan sürgün edilen 121 PKK'li savaş esirinin bir bölümünün Eskişehir cezaevine getirilmesi, anında da polis ve jandarmanın gözdağı vermek için saldırdığı belirtilmektedir. Cezaevi avlusuna giren PKK'li savaş esirlerinin attığı sloganlara, Eskişehir cezaevinde tutuklu bulunan devrimciler tarafından da karşılık verilince, kudurganlaşan faşist yöneticiler, tutuklular üzerine asker ve polisi saldırttılar. Saldırı sonucunda, Rıza Altun, Naif Koç, Harun Korkmaz, Şerif Tünen, Hasan Tavar, Hıdır Sevindi ve Davut Aksu ağır yaralanarak hastaneye kaldırıldılar.

Durumun gerginliğini koruduğu Eskişehir cezaevinde devrimci tutuklular, açlık grevi eylemini sürdürüyorlar. İstekleri kabul edilmediği takdirde ölüm orucuna gideceklerini açıkladılar.

23 Ekim tarihinde Diyarbakır zindanlarında bulunan PKK'li savaş esirleri de açlık grevine başladılar. Açlık grevi ardından savaş esirlerine karşı komplo tezgahlamak isteyen faşist sömürgeciler, azgın işkenceci cellat Esat Oktay Yıldıran'ın cezalandırılması ardından Diyarbakır zindanında bulunan savaş esirlerine yeni bir sürgünü dayattı.

İçlerinde Sakine Cansız'ın da bulunduğu 121 PKK'li savaş esiri Eskişehir, Aydın-Nazilli, Çanakkale ve Bursa cezaevlerine sürgün edildiler. Sakine Cansız'ın son aldığımız haberlerde Nazilli E Tipi Cezaevine sürgün edildiği söylenmektedir.

Cezaevindeki direnişi kırmak için savaş esirlerini sürgün politikası ile taciz etmek için uygulanmak istenen bu yeni komplolara karşı, direniş de muazzam boyutlarda sergilendi. Sürgüne karşı çıkan savaş esirleri ile sömürgeci kolluk kuvvetleri arasında çatışma çıktı. Çatışma sonucu savaş esirlerinin 21'i ağır biçimde yaralandı. Direnişi kıramayacağını anlayan sömürgeciler, göz yaşartıcı bomba vb. silahlar kullanarak, zorla sürgün politikasını uygulamaya çalıştı.

Diyarbakır zindanında geride kalan PKK'li savaş esirlerinin ölüm orucuna başladıkları haberleri gelmektedir. Direnişi sürdüren savaş esirleri, isteklerinin kabul edilmemesine karşı eylemlerini sürdüreceklerini açıkladılar.

Cezaevleri üzerindeki komplolarını ve yeni oyunlarını gizlemek için faşist sömürgeciler, direnişlerin muazzam bir boyutta yükseldiği dönemde, bir tünel bulunduğunu açıkladılar. Böylece hem sürgünlerine ve hem de baskılarına kamuoyu nezdinde bir meşruluk kazandırmaya çalışarak gerçek yüzünü gizlemeye çalışmaktadırlar. Tertiplediği provokasyonu ise, böylece gizlemeye çabalamaktadırlar.

Yine, aynı döneme denk gelecek şekilde, Batman ve Diyarbakır'da da operasyonlara ağırlık vererek, sıradan birçok insanı tutuklamaya başladılar. Böylece kendi provokasyonlarını örtbas ederek, gerçek yüzlerini gizlemeye çalışmaktalar.

Son aldığımız haberlerde tutuklu ailelerinden olan ve daha önceleri cezaevi direnişlerini desteklemek için birçok eylemin içinde yer alan Saliha Şener de tutuklananlar arasında bulunuyor. Böylece tutuklu aile ve yakınlarının cezaevi direnişlerine destek olması da engellenmek ve bunlara gözdağı verilmek isteniyor.

25 Eylül'de Antep cezaevinde başlayan açlık grevlerinin son gelişmelerle birlikte yeni bir boyut kazandığı bildirilmektedir. Yoğunlaştırılan işkenceler sonucu, Nesimi Yaman ve Ali Güngör adlı devrimcilerin kaburga kemiklerinin kırıldığı bildirilmektedir.

Ceyhan ve Çanakkale E Tipi Cezaevlerinde başlayan ve 1 Ağustos genelgesinin uygulanmaması ve daha önce kazanılan hakların uygulanmasını isteyen açlık grevi eylemleri, yeni gelişmelerle birlikte yeni bir boyut kazandı. Ceyhan ve Çanakkale cezaevlerine de yeni sürgünler gönderildi. Ceyhan cezaevine Diyarbakır'dan gönderilen PKK'li 20 savaş esirinin başlattığı eylem, süresiz olarak devam ediyor.

Metris cezaevinde tutuklu bulunan 257 devrimcinin Bayrampaşa cezaevine sürgün edilmesi ile birlikte; bu cezaevinde de direniş boyutlandı. Bütün cezaevinin açlık grevinde olduğu bildirilmektedir. Bunun yanısıra, Urfa ve diğer cezaevlerinde de direnişlerin olduğu yönünde haberler gelmektedir.

Tutuklu Yakınlarının Destek Eylemleri

TBMM işgali sırasında fenalık geçiren tutuklu annesi Rahime Şahin...

Cezaevlerinde devrimci tutukluların direnişe geçmesi üzerine, aileleri ve yakınları da destek eylemlerine giriştiler. Eskişehir, Diyarbakır cezaevleri önünde açlık grevlerine başlayan tutuklu yakınları eylemlerini süresiz olarak devam ettireceklerini açıkladılar.

Eskişehir cezaevi önünde açlık grevi ve gösteri yapan tutuklu yakınlarından oluşan 300 kişilik kalabalık üzerine asker ve polis copla saldırdı. Bu saldırı esnasında tutuklu yakınları ve ailelerinden büyük bir kesimin dövüldüğü belirtilmektedir. 29 Ekim'de meydana gelen bu olayı aileler protesto ettiler.

Diyarbakır cezaevi önünde ise ailelerden oluşan 200 kişilik bir grup hala açlık grevini sürdürüyorlar. Cezaevindeki açlık grevine paralel bir şekilde devam ettirilen açlık grevi eylemi, istekler kabul ediline kadar devam ettirilecektir.

31 Ekim tarihinde 100 kişilik bir tutuklu ailesi ve yakını ANAP meclis binasını 6 saat süre ile işgal ettiler.

Adalet Bakanı Mehmet Topaç ile cezaevinin durumu üzerine görüşmek isteyen aileler, isteklerinin kabul edilmemesi üzerine ANAP meclis grubu odasına girdiler. Polisin zor kullanarak binadan çıkarma girişimlerine karşı tutuklu aileleri direniş gösterdiler ve odayı terketmeyeceklerini söylediler.

SHP milletvekillerinin araya girmesi ve polisin kimseyi tutuklamayacağı yönünde söz vermeleri üzerine, tutuklu yakınları 6 saat sonunda eylemlerine son verdiler. Polis, ailelerin dışarı çıkması ile birlikte yeniden tutuklamaya girişti. Bir kez daha milletvekilleri devreye girdi. Polis, ailelerin dağılması ile birlikte, meclis binasının 100 metre uzağında 30 kişiyi göz altına aldı. Gözaltına alınan tutuklu yakınlarından şimdiye kadar herhangi bir haber de alınmış değil.

Tutuklu aileleri ve yakınlarının cezaevi direnişlerini destekleme, sürgünleri protesto etmeye yönelik eylemleri açlık grevi ve çeşitli gösteri, toplantılarla devam ediyor. İzmir-İnsan Hakları Derneği şubesinde basın toplantısı düzenleyen tutuklu aile ve yakınları; sürgün, işkence uygulamalarını protesto ettiler; cezaevi direnişinin yanında olduklarını açıkladılar.

"Halkların Hakları ve Kurtuluşu İçin Yunan Birliği"nden Bir Heyet PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN'la Görüştü

Yunanistan'da faaliyet gösteren ve tüm dünyadaki ezilen halklar ve ulusal kurtuluş hareketleri ile dayanışma içine girme hedefini güden, "Halkların Hakları ve Kurtuluşu İçin Yunan Birliği" derneğinden üst düzey yönetici ve üyelerin oluşturduğu kalabalık bir heyet, PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN ile bir görüşme yapmıştır. 17-19 Ekim tarihleri arasında gerçekleşen görüşmeye, Dernek yöneticileri, Ağapios Ganriilidis ve Theodoros Sosanoğuv'un yanısıra, dernek üyesi milletvekillerinden olan Kostas Aslanis (Pasok MK üyesi) Hristo Kipuros (Pasok MK üyesi), Mihalis Haralampidis (Pasok MK üyesi), İlias Evangelidis (Pasok MK yedek üyesi) ve Haralampos Stamatopulos ile "Ethnos" gazetesinden Kosta Delezos, "Anti" dergisinden Andreas Bistislanti; ayrıca, emekli General Dimitris Matafias ve emekli Amiral Antonis Naxakis katılmışlardır.

Birlik yöneticilerinin talebi üzerine gerçekleşen görüşmede, Yunan ve Kıbrıs halklarının tarihten bu yana süregelen demokrasi ve özgürlük mücadelesinin geçmişi ve bugünü; Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesinin ulaştığı düzey ve tarihteki yeri; Türk sömürgeciliğinin kaynağını tarihten alan baskıcı, barbar ve ilhakçı karakteri; "Davos ruhu" olarak adlandırılan işbirliği girişimlerinin Türk, Yunan, Kıbrıs ve Kürt halklarının çıkarlarına aykırılığı noktaları üzerinde durulmuş; görüş alışverişinde bulunulmuştur.

Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesini yakından izlediklerini belirten heyet üyeleri, onun uluslararası karakterinin önemine değinmiş; Türk sömürgeciliğine vurduğu darbelerle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin tüm bölge halklarının çıkarlarını koruduğu gerçeğini dile getirmişlerdir. Bölge halklarının demokrasi ve özgürlük taleplerinin en büyük düşmanları olarak emperyalizm ve Türk sömürgecilerine karşı Akdeniz ülkelerinin dayanışmasının gerekliliğini dile getiren delege üyeleri, PKK Hareketinin ulusal kurtuluşçu mücadelesi ile dayanışmanın aynı zamanda diğer halkların demokrasi mücadelelerine de bir destek sunduğunu belirtmişlerdir. Türk devletinin sömürgeci-ilhakçı politikalarının bölge halkları için büyük tehlike oluşturduğunu; bu politikanın barbar sonuçlarının Kürdistan halkının maruz kaldığı insanlık dışı uygulamaların yanısıra, Kıbrıs halkının topraklarının gaspedilmesi sürecinde de kendisini ortaya koyduğu belirtilerek; bu tehlikeye karşı mücadelede güçbirliğinin önemi üzerinde durulmuş; Türk, Yunan ve Kıbrıs halklarının kurtuluşunun yolunun Kürdistan dağlarının doruklarından geçtiği vurgulanmıştır.

PKK partizanlarının Diyarbakır zindanlarındaki boyun-eğmez direnişlerine duyulan sempatinin de dile getirildiği görüşmede ARGK gerillalarının TC tarihinde ilk kez böylesine uzun ömürlü bir direniş gerçekleştirmeyi başardıkları ve günden güne kaydettikleri gelişmelerle de tüm dostlara güven verdikleri ifade edilmiştir. Görüşmede, ayrıca, Davos görüşmelerinin Türk ve Yunan halklarının çıkarlarına hizmet etmediği ve "Davos ruhu"nun iflas eden bir aldatmacadan ibaret olduğu görüşü ortaya konmuştur.

Mahsum Korkmaz Akademisi'nde gerçekleştirilen görüşme sürecinde Akademi öğrencileri ile de görüşüp onların eğitimlerine tanık olan Dernek yetkilileri ve üyeleri, gördükleri gerçekler üzerine Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin zaferine duydukları inancın daha da arttığını belirtmiş; kendilerinin de bu mücadeleye uluslararası alanda sahip çıkmak için bundan sonra daha çok çaba sarf edeceklerini ifade etmişlerdir.

"Halkların Hakları ve Kurtuluşu İçin Yunan Birliği" temsilcilerinin PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN ile yaptıkları görüşme ve mücadelemize duydukları dostluk, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ulaşmış olduğu yüksek boyutların bir sonucudur. Mücadelemiz beş yıla yaklaşan sürekliliği ve düşmana vurduğu darbelerle yalnızca Kürdistan halkı için değil, emperyalizm ve Türk sömürgeciliğinden zarar gören tüm halklar için bir umut kaynağı olmaya başlamıştır. Mücadelemizin bu karakteri onun etrafında örülen dostluk bağlarını günden güne daha da güçlendirecek ve bu mücadele etrafında halkların enternasyonalist dayanışmasının en sağlam örnekleri doğacaktır.

Güney Kürdistan Halkımızın Yaşadıkları, Uluslararası Acil Müdahaleyi Gerekli Kılıyor

● Türk ve Irak polisleri ile işbirlikçi-hainler, kampları tek tek dolaşıyor, yurtsever insanlarımızı sorguya alıyor ve işkenceden geçiriyorlar.

Sizlere daha önce mektup göndermiş ve G. Kürdistan'dan gelen halkımızın içinde bulunduğu içler acısı durumu ve çok yönlü baskıları kısaca izah etmiştim. O zamandan günümüze kadar cereyan eden olaylar ve çekilmez baskılar sonucu halkımız önemli oranda zorluğa itildi. Sömürgeci Türk devleti imha politikasını artık açıkça ortaya koymaktan ve esir muamelesi gören halkımızın yüzüne karşı bunu söylemekten çekinmiyor.

Çünkü, Türk devleti umduğunu bulamadı. Sözümona halkımızı imha olmaktan kurtarmış, kurtardığına bin pişman. G. Kürdistan'dan gelenleri Diyarbakır halkı kendisinden bir parça olarak kabul ediyor ve bu çok sınırlı olmasına rağmen, fırsat bulduğu ve direkt olarak kavuştuğu oranda yardımını asla esirgemiyor. G. Kürdistan'dan gelenlerin, Kuzey Kürdistan'da büyük bir uyanışı da beraberinde getirdiklerini söyleyebiliriz. Çünkü, Kürdistan'ı kendi aralarında paylaşan ülkeler birbirine yakınlaşırken, bunun karşısında Kürdistan halkının arasındaki dayanışmanın yükselmesini de beraberinde getiriyorlar.

Basına da yansıyan, sömürgeci kolluk kuvvetleriyle, kamptaki halkımız arasında çıkan olaylar gerçek boyutu ile yansıtılmadı. Kavga çıkmasına çıktı; fakat, kavgaya yol açan nedenler söylendiği gibi değil. Kamplara Irak istihbarat örgütünden, Güney Kürdistan'daki cahşlara kadar herkes Türk polisinin veya askerinin elbisesini rahatlıkla giyip girebiliyor. Biz bunların varlığını, Türkçe bilmemeleri sonucu farkettik. G. Kürdistan'dan gelenler ise, bazı cahşları şahsen tanıdıklarını söylediler. Onların dışında, Irak sınırındaki milisler ve PKK saflarında bir müddet yer alıp sonradan kaçıp ihanet eden bazı alçaklar da kamplardaki teşhis operasyonuna katılıyorlar.

Güney Kürdistan'dan gelenlerin açık kimlikleri Irak hükümetine verilmiş durumda. Kamplarda provokasyonlara başvuruluyor. Kampın tam karşısında, çevik kuvvet işkencehanesi kurulmuştur. Kamptan götürülenler burada Irak istihbaratı ile birlikte sorguya çekiliyor. Sorguda sorulanların çoğu, kamptaki olaylarla ilgili değildir. KDP'nin örgütlenmesi, askeri yerleşim alanları, ellerindeki silah cinsleri ve sayısı ile ilgilidir. Sorgularda yerli tercümanlara güvenilmediği için, Irak istihbarat örgütü sorguları direkt kendisi Arapça yapıyor. Arapça bilmeyenlerin sorgulamalarını ise, Irak'tan getirilen cahşlar yapıyor. Bu durumu bilen çok sınırlı sayıda kişiyiz. KDP'nin işkenceye uğrayan mensupları çok ağır bir biçimde tehdit edildikleri için, bu durumu açıklayamıyorlar. İnsanları Türkiye'de olduğu müddetçe de söyleyeceklerini sanmıyorum. Ben de bunu yazmak istemezdim. Fakat artık vicdan azabına dayanamadım. Bunu yayınladığınız zaman çok sınırlı bir sayıda olan bizler ve işkenceye uğrayan insanlar, belki daha bir zorluklarla karşılaşacağız, ama şimdi yaşadığımız vicdan azabından daha kötü ne olabilir ki diye düşünüyorum.

Kavgaya neden olan geri gönderilme sorunu değildir. Pêşmergelerin bildirdiğine göre, geri dönmek isteyenlerin bazıları zorunlu olarak getirilmişti; bazıları rehine gibiydi. Çok az sayıdaki kişi de koşullara dayanamamış veya Irak istihbaratı tarafından kandırılmıştı. Amaç, Saddam'ın affını meşru göstermekti. Yalnız Türk devleti bunların dışında, Irak istihbaratının, bilgi için önemli gördüğü 32 pêşmergeyi de daha önce çeşitli nedenlerle gözaltına almış ve geri getirmemişti. Ve bu 32 kişiyi de, bunlarla beraber Irak diktatörlüğüne teslim edeceği haberi kampa gelince, kamptakiler adeta ayaklandı ve geri gönderilecekleri rehin aldı. Bunlar arasında az sayıda polis ve asker de vardı. Kavganın esas nedeni buydu ve 32 pêşmerge geri iade edilince sona erdi. Bu kavgada da altısı kurşunla olmak üzere 23 kişi yaralandı, 39 kişi yakalanarak işkencehaneye götürüldü; bunların sekizi halen tutuklu durumda ve haklarında hiçbir haber alınamıyor.

Bu olaydan sonra, kamptakileri toplayıp konuşan bir yarbay, Türk devletinin gerçek niyetini de ortaya koyuyordu. Yarbay konuşmasında halkımıza, "Sizin önünüzde üç yol vardır; bu yolların hiçbiri de sizin tahmin ettiğiniz kurtuluş ve özgürlük değildir. Ya İran'a gideceksiniz, ya Irak'a döneceksiniz, ya da bizim tüm koşullarımızı kabul edeceksiniz" diyordu. Bu sözler üzerine yarbay protesto edildi ve herkes dağıldı.

Kimyasal silahlardan dolayı yaralananların durumunu, ölü mü, sağ mı olduklarını kimse bilmiyor. Akıbetlerini öğrenmek de imkansız. Kampta ölenlerin sayısı 42'ye yükseldi. Bunların 24'ü Mardin Kapı mezarlığına getirildi, diğerleri ise kampın yakınına gömüldü. Kızılay'ın verdiği battaniyeler, kavga sonrasında eski askeri battaniyelerle değiştirildi. Bilerek nehir yatağında tutuluyorlar. Halbuki 200 metre daha yukarıya çekilebilirler. Fakat amaçları bunları yavaş yavaş ortadan kaldırmak olduğu için böyle yapılmıyor.

Bu baskı ve imhaya karşı Diyarbakır'daki kamptan 8000 kişi İran'a gitme kararı aldı. Bu daha çok eli silah tutanlar ile aile ve çocuklarından oluşuyor. Diyarbakır'da bu durumda 6000 kişi kalacak; çoğunlukla yaşlı, kadın ve çocuklardır.

2.10.1988 tarihinde Hürriyet, Milliyet ve Tercüman gazeteleri, kamptaki yetkili kişilerle röportaj yapmak, PKK aleyhine demeç verdirmek istediler; bunu başaramayınca röportajlardan vazgeçtiler. Türk devletiyle ilgili sorularda da tatmin edici ifade alamayınca, isteklerine ulaşamadan kampı terketmek zorunda kaldılar.

Geçen mektupta da yazdığım gibi, kamptaki halkımızın acil olarak, uluslararası yardıma ve mevcut durumlarını değiştirmek için, kamuoyunun desteğine ihtiyacı vardır. Eğer bunlar gerçekleşmezse, kalanların yarısı da bahara çok zor ulaşabilir. Türk devleti, bunlara karşı bundan daha ağır baskı uygulayamaz, çünkü baskının her çeşidi zaten vardır.

Uluslararası yardım kuruluşlarının direkt müdahaleleri sağlanmalı, dolaylı yardımın hiçbiri yerine ulaşmayacağından direkt yardım yapmaları istenmelidir. Türk devleti, uluslararası yardıma aracı olup bundan milyonlarca doları bulan vurgun vurmak istiyor. Bu amacına ulaşamadığı için de daha da çılgınlaşıyor ve halkımıza azgınca saldırıyor. Buna ve artan soğuğa karşı, halkımıza acil olarak uluslararası destek olanakları açılmalıdır.

Selamlar, başarılar

Faşist Evren'in Almanya Gezisi ve Türk-Alman İlişkilerinin Yeni Boyutu

12 Eylül faşist rejiminin başı Evren'in Almanya gezisi, Alman-Türk ilişkileri açısından olduğu kadar, rejimin geleceği açısından da önem taşıyor. Evren'in ABD ve İngiltere gezisileri ardından Almanya'ya da gelmesi, bu anlamda ziyareti daha önemli kılıyor. Evren'in ABD ile İngiltere'den sonra, NATO'nun diğer önemli gücü olan Almanya'ya gitmesi rejimin geleceğinin belirlenmesi anlamında da önem taşıyor.

Faşist Evren'in Almanya ziyaretini bu nedenle iki açıdan değerlendirmek gerekir. Bunlardan birincisi Alman-Türk ilişkilerinin boyutu; ikincisi ise rejimin geleceğidir. Bu iki husus üzerinde durarak, Evren'in gezisinin boyutlarını irdelemek gerekir.

Faşist Evren'in Almanya gezisi Türk ve Alman ilişkilerinin önemli bir aşamaya ulaştığı döneme denk gelmektedir. Türk faşist rejimi ile Alman hükümetinin ulusal kurtuluş mücadelemize karşı ortak işbirliğini günümüzde daha da ileri götürdüğünü görmekteyiz. Alman hükümeti, Türk faşist rejimine karşı şimdiye kadar sunduğu gizli desteği daha açıktan yürütmeye başladı. Bunun en somut kanıtı da Kürt yurtsever politikacı ve emekçilerine karşı operasyon düzenlemesi, bazılarını da tutuklamasıdır.

Alman hükümeti, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı gündeme getirdiği direkt saldırılarının yanısıra, 12 Eylül faşist rejimine; siyasi, ekonomik ve askeri destek de sunmaktadır. Leopard tankları, denizaltılar ve başka modern silahlar Alman hükümeti tarafından 12 Eylül faşist rejimine verilmektedir. Son olarak, Alman hükümeti önemli bir meblağı bulan bir krediyi de faşist rejime verdi.

Alman hükümeti, kendi ülkesinde yurtseverleri tutuklayıp, evlerine baskın yaparak, yurtsever görevlerini yerine getirmelerini engellemek istemenin yanısıra, Türk ordusunu modern silah ve araç-gereçlerle donatıyor, eğitimini üstleniyor; böylece ulusal kurtuluş mücadelemize karşı ayakta kalmasını sağlamak istiyor. Alman hükümeti de çok iyi biliyor ki, Türk ordusuna verdiği her türlü silah, Kürt halkına karşı kullanılmaktadır. Yine, Alman eğitmenlerin eğittiği özel timler de bugün ülkemizde halkımıza ve gerillalara karşı, karşı-devrimci çeteler olarak kullanıyorlar. Bütün bunlarda Alman hükümetinin oynadığı rol çok açıktır.

Alman ve Türk yönetimleri arasında bu şekilde giderek yoğunlaşan işbirliği yeni boyutlar kazanarak devam ettiriliyor. Evren'in son gezisi ile birlikte, Alman hükümetinin ulusal kurtuluş mücadelemizi bastırmada faşist rejime her türlü desteği sunmada daha da ileri gitme eğiliminde olduğu ortaya çıktı. Evren'e verilen destek sözü, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı kendi ülkesinde yeni komplolar tertipleyerek sürdürecektir. Tutuklu bulunan yurtseverler üzerindeki uygulamalara yeniden ağırlık verilmeye başlanması da bunun açık bir kanıtıdır.

Faşist rejimin başı Evren'in Almanya'ya yaptığı son gezi de, Alman hükümetinin desteğini arttırmak çabasının yanısıra, rejiminin geleceğine ilişkin olarak da Alman hükümetinin desteğini aramaya yöneldi. Bu aynı zamanda Evren'in, rejimin geleceğine yönelik planını da ortaya koymaktadır.

Evren, gerek Almanya'ya hareketinde ve gerekse de dönüşünde iktidardaki ömrünü bir müddet daha uzatmaya yönelik olarak açıklamalarda bulundu. Komünist partisinin kurulabileceği, idam cezasının kaldırılabileceği yönünde açıklamalar yaptı. Evren, kendisinin görev süresinin uzatılıp, uzatılmamasının parlamentonun elinde bulunduğunu da açıkladı. Yaptığı bu son açıklamalar ile birlikte, Evren, 1989 sonbaharında biten görev süresini uzatma eğiliminde olduğunu açık bir şekilde ortaya koydu.

Evren, yeniden seçilmek için de, askeri-faşist görünümünü, sivil ve bazı demokratik uygulamalardan yana bir cumhurbaşkanı ile yenilemek istiyor. Bunun için de, kendisini yeniden kamuoyu önüne bu tür açıklamalarla sunuyor. Bu planını uygulamada da en yakın destekçisi yine Alman hükümeti olmaktadır. Alman yönetimi, faşist rejimi meşrulaştırma çabalarına Evren'i biraz demokrasi cilası ile boyuyarak yeni bir görünümle uluslararası alana çıkmasına köprü olmak istiyor. Evren'in bu açıklamalarını Almanya gezisi öncesinde yapması bu bakımdan anlamlıdır.

Faşist Evren, Özal ile birlikte yürütmeye çalıştığı programına ulaşamadı. Bu programlarını sonuca götürmek için bazı yeni düzenlemeler yaparak, yönetimde bulunma sürelerini uzatmaya çalışıyorlar. Avrupa'dan da bu yönlü destek isteyerek, ömrünü uzatmak istiyor. Rejimin geleceğinin 1992'lere kadar nasıl planlanmak istendiğini Evren'in bu gezisi bir kez daha açık olarak ortaya koydu.

Evren'in gezisini, işte bu iki boyutu ile değerlendirmek gerek. Bu iki yönden de ortaya çıkan sonuç; Alman yönetimi, faşist rejime her türlü desteği sunmakta ve ayakta kalması için olağanüstü çaba harcamaktadır.

Faşist Evren'in Almanya Ziyareti Protesto Edildi

12 Eylül faşizminin mimarı Kenan Evren'in Federal Almanya Cumhuriyeti'ni ziyaret edişi, Bonn ve Berlin'de binlerce kişinin katıldığı eylemlerle protesto edildi. İlk protesto eylemi, faşist Kenan Evren'in gezisinden üç gün önce Berlin'de gerçekleşti ve Almanya'da kaldığı süre içerisinde protesto eylemleri aralıksız olarak Berlin ve Bonn'da devam etti.

BONN: 16 Ekim 1988 tarihinde dokuz örgütün ortaklaşa gerçekleştirdiği protesto eylemine 1000'e yakın kitle katıldı. TC. Cumhurbaşkanı Kenan Evren'in Almanya'ya yapacağı ziyareti protesto eden eylemcilere, "Evren aleyhinde sloganlar atılmaz, pankartlar taşınmaz" gerekçesiyle polis müdahale etti. "Katil Evren" pankartı ve Evren'i simgeleyen maketin polislerce alınması üzerine olaylar çıktı. Olayda iki polis yaralanırken çok sayıda gösterici ise gözaltına alındı, bunlardan üçü tutuklandı. Bu arada bir polisin telsizine göstericilerce el konuldu.

18 Ekim günü, Bonn belediyesini ziyaret eden Kenan Evren'i protesto etmek için bir grup kalabalık arasından sıyrılarak korsan gösteriye başladı. Göstericiler, Evren'e attıkları yumurtalarla konuşmasına olanak tanımazken, kendisine isabet eden yumurtalar sonucu, bir günlük programı da önemli oranda aksamaya uğradı. Bir grup gösterici de, Evren'i taşıyan özel otomobili tahrip etti. Bu olaylarla Evren, alanı terketmek zorunda bırakıldı. Ancak polis ve göstericiler arasındaki olaylar devam etti. 21 gösterici polis tarafından gözaltına alındı. Olayda bir Türk bayrağı da göstericiler tarafından yakıldı.

Feyka-Kurdistan, faşist Evren'in ziyaretini protesto eden bir yürüyüş gerçekleştirdi

Feyka-Kurdistan'ın çağrısı üzerine 19 Ekim 1988 günü 1000'den fazla Kürdistanlı yurtseverin katıldığı protesto yürüyüşü Bonn'da gerçekleşti.

TC Cumhurbaşkanı Evren'in ziyaretini protesto eden pankartların taşındığı ve sloganların atıldığı yürüyüş, olaysız devam etti. Miting alanında da gösterilerine devam eden yurtseverler, faşist Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'daki katliamlarının ve işlediği suçların cevapsız kalmayacağını attıkları sloganlarla dile getirdiler ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine olan bağlılıklarını haykırdılar. Miting alanında Feyka-Kurdistan adına bir konuşma yapıldı. Konuşmada, TC ile Federal Almanya Cumhuriyeti arasındaki ilişkilerin tarihsel kökleri değerlendirildi ve her iki ülke arasında süregelen ilişkilerin günümüzdeki durumu açıklandı. Konuşmada yapılan değerlendirmelere bağlı olarak Kenan Evren'in Almanya ziyaretinin amacı, neden ve sonuçları üzerinde duruldu. Yapılan konuşmalardan sonra miting, gösteri eylemine dönüştürülerek atılan sloganlarla sonuçlandırıldı.

BERLİN: Faşist Evren'in Almanya ziyaretinden üç gün önce başlayan protesto eylemleri, Alman demokratlarının da aktif katılımıyla gezi sürecince aralıksız olarak devam etti.

14 Ekim 1988 günü, Feyka-Kurdistan, İşçi-Gerçeği, Halk Evi ve Alman ilericilerinin katıldığı protesto yürüyüşü gerçekleştirildi . Başarılı geçen yürüyüş, gece geç saatlere kadar devam etti.

15 Ekim 1988 günü ise, protestolar miting ve yürüyüş eylemleriyle devam etti. Miting alanında kortejlerde yerlerini alan yüzlerce yurtsever ve demokrat Türk konsolosluğu önüne kadar yürüdü. Konsolosluk önünde biriken eylemciler, gösteriye başladı. Gösteri esnasında gür sloganlar haykıran eylemciler, Türk sömürgeciliğinden katliamların ve işkencelerin hesabının sorulacağına dair kararlılıklarını dile getirdiler. Türkçe, Kürtçe, Almanca haykırılan sloganlar yanında devrimci marşlar söylendi. Eyleme müdahale eden polis, 2 göstericiyi tutukladı. Bunun üzerine eylem komitesi tutuklanan iki kişinin serbest bırakılmaması halinde, miting eylemini sürekleştirme kararı aldı. Bu karar üzerine eylem devam etti. Çaresiz kalan polis, tutukladığı iki eylemciyi serbest bırakmak zorunda kaldı.

Faşist Evren'in Berlin'e ziyaret yapacağı güne kadar onbinlerce protesto bildirileri dağıtıldı. Basın kuruluşlarına duyurular yapıldı. Televizyon kuruluşlarıyla röportajlar gerçekleşti. Yapılan röportaj ve basın duyuruları TV ve radyolarda yayınlandı. Böylece faşist Evren'in Berlin'e yapacağı ziyaret gününe kadar yoğun bir kamuoyu oluştu.

Kenan Evren'in Berlin'i ziyaret günü, yoğun eylemlere sahne oldu. Berlin'e geldiği gün parlamento binasına giren K. Evren, parlamento binasında da protesto edildi. Parlamento binasının 4. katının penceresinden aşağıya sarkıtılan "Katil, Almanya'dan Defol" pankartı, Alman demokratlarının gösterdiği en güzel dayanışma eylemiydi. Aynı gün Simens fabrikasını gezmek istiyen Evren'in gerçekleştirmek istediği ziyaret, Alman demokratlarının oluşturduğu baraj karşısında mümkün olmadı. Berlin Duvarı önünde gezisini sürdüren faşist Evren'i protesto eylemine buradan da devam edildi. Yüzlerce Alman demokratı üzerine giydikleri beyaz gömlekler üzerinde "Evren bir katil", "Evren faşist" sloganlarını yazarak, protesto eylemlerinin en önünde yer aldılar.

19 Ekim 1988 tarihinde ise, yine bir protesto yürüyüşü gerçekleşti. Yürüyüşe, Kürt, Türk ve Almanlardan oluşan 5000'nin üzerinde bir kitle katıldı. Akşam 17.00 sularında başlayan yürüyüş, 21.00'e kadar devam etti. Kürtçe, Türkçe ve Almanca konuşmalar yapıldı. Yürüyüş eylemini, bütün basın kuruluşları yerinde izledi. Bu arada eyleme müdahale eden polis iki eylemciyi eylem yerinde tutukladı. Bu durum üzerine olaya müdahale eden eylem komitesi, gösteriyi aralıksız sürdürme kararını bir kez daha aldı. Bunun üzerine her iki eylemci de serbest bırakıldı.

Ayrıca, 21 Ekim 1988 günü Berlin'den Münih'e geçen Kenan Evren'nin ziyareti için Bavyera eyaleti içişleri Bakanlığı, yayınladığı bir genelge ile yabancıların Münih'e girişini yasakladı, tespit edilen Kürt yurtseverleri ve Türk demokratları için sokağa çıkma yasağı ilan etti. Bununla yetinmeyen Bavyera eyalet İçişleri Bakanlığı, tespit edilen ailelere gönderdiği mektuplarla, gözetim altına alındıklarına ilişkin ikamet ettikleri bölgede polise imzalı beyan verme yükümlülüğünü yurtseverlere zorunlu ve uyulması gereken bir yasa olarak dayattı ve bunu bir karar olarak uyguladı.

Bavyera eyaleti İçişleri Bakanlığı'nın bu kararını, Bavyera eyaleti Yeşiller Partisi sert bir dille eleştirerek, alınan kararın hiçbir hukuksal dayanağının bulunmadığını ve kararı kanun dışı bulduklarını açıkladı.

Yine, ZDF televizyonu, Kenan Evren'in ziyaretine ilişkin protesto eylemlerini yayınlayarak, Türk devletinin Kürdistan'da uyguladığı katliamları, baskıları ve işkenceleri dile getirdi. ZDF televizyonunun yayınladığı program, sömürgeci-faşist Türk devletinin tepkilerine yol açtı.

"Bizlere en yakınlarımızın mektuplarını vermeyenler... böylesi mektupları nasıl bize yetiştirme yarışına giriyorlar..."

Merhaba dost...

Göndermiş olduğun kısa mektubu aldım. Altta yazacağım nedenlerden dolayı hemen yanıt yazma olanağım olmadı.

Senin mektubu yazdığın 7.8.1988 tarihinde biz buradaki arkadaşlarla birlikte 17 kişi ile üç günlük açlık grevindeydik. Basından izlediğin ve haberdar olduğun Güney Kürdistan'daki soykırıma ve barbarlığa karşı bizler de hem katliamı protesto etmek, hem de suç ortaklarının ikiyüzlü politikalarını teşhir etmek, siyasal duyarlılığımızı ve tepkimizi dile getirmek için süreli bir açlık grevine başladık. Biz açlık grevine başladıktan 2 gün sonra dışımızdaki dostlardan da seksen kişilik bir grup iki günlük açlık grevine başladılar. Eylem boyunca koğuşlarımızda kaldık. Bununla ilgili olarak Cumhuriyet Savcılığına ve TBMM'ye istekler verildi. Bu eylemlerden sonra 17 kişiye 35'er günlük mektup cezası verildi. (Bu yasak bugüne kadar devam etti.) Bazı dilekçeler için "suç unsuru taşıyor" denilerek dava açılacağı söylendi. Mektubunda merak ettiğin 1 Ağustos Genelgesi bulunduğumuz yerde henüz uygulanmış değil, her yerde olduğu gibi bu belli kısıtlamalar getirdiği için cezaevlerinin büyük tepkisini çekmektedir. Son genelgenin birçok kısıtlama getirmesi ve TTE zorunluluğu kesinlikle kabul edilmeyecektir. Bunun bilincinde olan bakanlık eski biçimiyle uygulamalarına devam etmektedir. Bunun yanında yeni genelgede "Uygun bir zamanda uygulanmak" üzere el altında bulundurulmaktadır. Daha çok infaz yakmaya yönelik olan bu genelgeye karşı gelişen tepkiyi önlemek amacıyla bunu uygulamaya cesaret edilmemektedir. Geçmişte belli uygulamalarla elde edilmeye çalışılan "rehabilatasyon" bugün mevcut tüzük ve yeni genelgelerle "infaz yakma" yöntemi ile yapılmaya çalışılıyor. Son genelge ile birlikte geçmişte yazışma olanağımız olan, farklı cezaevleri ile yazışma imkanımız da ortadan kaldırıldı. Son yazdığımız mektup ve kartlarımız yeniden bizlere iade edildi. Bu nedenden dolayı Ali ile yazışma olanağım dahi ortadan kaldırıldı. Önceden soyadı ve yakınlık derecesine bağlı olarak yazma olanağı vardı. Bu şimdi ortadan kaldırıldı. Ali'ye yazıyorsan durumunu biliyorsundur sana yeniden yazmaya gerek yok.

Son günlerde yazma olanağımızın olmaması ve basında burayla ilgili olarak çıkan birtakım haberlerden sonra burayla ilgili merakınızı gidermek amacıyla kısa da olsa yazayım. Biliyorsun son günlerde yeniden esmeye başlayan "demokrasi" ve referandum tozu ve dumanı arasında birçok gelişme boğulmaya ve örtülmeye başlandı. Referandum ve "demokrasi" rüzgarından biz de, az da olsa nasibimizi aldık. Referandum gecesi birçok arkadaşla birlikte ben, Haydar, Ferhan ve Ali ile birlikte koğuşlarımızdan zorla alınarak "güzel" bir karşılama faslından sonra sopaların, cop ve tekmelerin arasında hücrelere konulduk. Bu karşılamadan sonra Ali'nin kaburgaları kırıldı üç aylık rapor aldı. Bizler de bunun üzerine tüm cezaevi olarak açlık grevine başladık. Açlık grevi süresince üç gün yalnız başımıza yaralılarla birlikte ölüme terkedildik. Üç gün sonra yetkililer hakkında dava açılması, eski yaşama dönülmesi, yaralıların hastaneye götürülmesi, teminatı üzerine açlık grevine son verdik. Yıllardır süren mücadelemiz sonucu elde ettiğimiz hakların her an elinden alınması ve kazanımlarımızın hazmedilememesi karşısında her zaman olduğu gibi onurumuzu korumak için yaşamımızı ortaya koymaktan başka bir seçeneğimizin olmadığını, tekrar tekrar yaşamımızdan öğreniyoruz. Yaşamın bundan sonra, sahip olduğumuz haklar üzerinde sürdürülmesi ve bir daha yapılanların tekrarlanmaması için verilen teminatın ne kadar devam edeceğini, nasıl gelişmelere yol açacağını ilerdeki günlerde göreceğiz. İsteğimiz eski yaşam koşulları ve olanaklarının devam etmesidir. Ama bu olmasa da bunu gerçekleştirmek için hiçbir şeyden çekinmeyeceğimizi herkes çok iyi biliyor. Bizlerin yanında ailelerimiz de gelişmelerden oldukça rahatsızlık duyuyor ve her türlü fedakarlığa hazırdırlar. Bunu son olaylar üzerine idare, savcılık ve bakanlık nezdinde dile getirdiler.

Cezaevleri geçmişte olduğu gibi bugün de güçlü bir hareketlilik ve mücadele odağı olması itibarı ile toplumun her kesiminde bir ilgi alanı olmaya devam ediyor. Ve uzun sürede edeceğe de benziyor. Bu alanlarda yükselen haykırışa toplumun birçok alanından insanın haykırışı ekleniyor. Bu haykırış artık duvarların çok çok ötesinde yankılanmaktadır. Kendi özgülüne has sorunlar yanında, dışardaki birçok sorun da yankısını burada bulmaktadır. Son zamanlarda gündemi oluşturan Güney Kürdistan'daki soykırım ve vahşet yoğun bir tartışma ve ilgi odağı durumunda. Bugün Güney'de yaşanan gelişmelerin birçok yeni sorunu beraberinde getirdiği ve pekçok sınırı zorladığı, yeni arayışları beraberinde getirdiği açıktır. Türk devletinin Güney'den gelen insanları "insani nedenler"le kabul etmesi, bölgedeki gelişmelerin önünde yeni politik yaklaşım ve politik hesapların dışında düşünülemez. Başta Güney'de bir destek yaratma ve bu alandaki gelişmelere karşı bunu kullanma, uluslararası alanda teşhir olan yüzünü bir ölçüde de olsa gizleme, halkın o alandaki gelişmelere karşı duyarlılığını köreltme, bu parçadaki gücü yalnızlaştırma vb. vb. birçok iç ve dış nedenden dolayı kapatılan sınırlar anlaşmalar temelinde karşılıklı açıldı. Bunu zorlayan temel etken kuşkusuz bu parçadaki gelişmelerdir. Son gelişmelerle birlikte bu sorun uluslararası bir sorun durumuna geldi. Tüm güçler eski dengeler temelinde değil, yeni dengeler temelinde politika belirlemek zorunda kalıyorlar. O alanda bulunan geleneksel güçler son gelişmelerle, basından izlendiği kadarıyla egemen devletlerden kopuş yerine işbirlikçiliklerini geliştirme çabası içindedirler. Çok hızlı değişme ve gelişmelerin yaşandığı bir süreçte, değişmelere yön verme iddiasında olanlara çok ağır sorumluluklar düştüğü herkesçe biliniyor. Böylesi tarihsel bir süreçte yaratılacak gelişmelerin çok derin değişiklikler olacağını bilen egemenler bugün her zamankinden daha fazla, bir karşı saldırıya her alanda önem vermektedirler. Yönelen ilgi ve duyarlılığı engellemek, her alanda kuşku yaratmak için iletişim olanakları pervasızca kullanılmaktadır. Son olarak başlatılan karalama ve çamur atma, yaratılan değerleri ve gelişmeleri istikrarsız göstermek için her kırıntı ve fırsatı değerlendirme çırpınışına giriyorlar.

Sözünü ettiğin "sivrisinek" hikayesini de böylesi bir dönemde kullanmak istemeleri bizleri pek şaşırtmadı. Her insanın kendi öz değerlerine bağlılığı ve bunları yüceltme çabası her zaman istenendir. Fakat bundan kopan ve insanlıktan uzaklaşma çabası içinde olanları da toplumun kendi içinde dıştalaması en sağlıklısıdır. İnsan böylesi bir alanda her insanın ne söylediğini tam bilmese de, yapılanlarla kimlere hizmet ettiğini çok iyi görebiliyor. İnsanı yücelten değerler bugün çok net ve açıktır. Bu değerleri yaratma çabasına katılmayan, bu yolda emek harcamayan, başkalarının yarattığı değere ve emeğe saygılı olmasını öyle kolayca öğrenemiyor. Kişisel çıkar ve rahatını bunların önüne rahatça dikebiliyor. Bunlar her dönemde toplumsal özelliklerimiz gereği karşılaşacak olaylar olarak görülüyor. Kimsenin batakliğa gitmesini istemiyoruz, ama gitmede ısrar edenler olursa bu onların bileceği bir şeydir. İnsanlığa adanan bir yaşamın neleri gerektirdiği çok net ve açıktır. Yaşanan yıkım ve tahribatı güçlü varlığı ile engelleyenler, bunun yanında ortaya çıkan çabaların kolaylıkla üstesinden gelebilmeyi uzun yıllardan bu yana fazlası ile öğrendiler.

Sana mektup yazdığım bugün Hollanda'dan postalanan beş sayfalık el yazısı ile yazılıp fotokopiye çekilen Av. H. Yıldırım imzalı bir açıklama mektubu aldım. Kendisini şahsen "tanımadığım" ve hiçbir ortak yanımızın olmadığı ve içeriği saçma sapan bir şekilde sıralanan böylesi bir mektubun bana verilmesi, böyle bir çabaya kimlerin katıldığını net olarak göstermektedir. Bize çağrıda bulunanlar sekiz yıldır çağrılarını yenilemektedirler, bunlara katılanların ortak yanları da her gün biraz daha içiçe geçmektedir. Bizlere en yakınlarımızın mektuplarını vermeyenler, bunu engelleyenler, böylesi mektupları nasıl bize yetiştirme yarışına giriyorlar. Yeterki sahip çıktığımız değerleri kötülesinler. Onlar için tek şey budur. Bu tür çabaları çok önceden biliyoruz. Bu, ne kadar düşkün ve acizlik içine girdiklerini göstermektedir. Bizleri o kadar sefil ve düşkün sanıyorlar ki, bir oyuncak olarak her zaman oynayacaklarını örümcekleşmiş kafalarından çıkarmamışlar. Bundan dolayı böyle ucuz ve basit yöntemleri kullanıyorlar. Bilmiyorlar ki yıllarca karanlıklar içinde örülen inanç her zamankinden daha fazla kökleşti insanlarımızda. Bunun için fazla söze gerek yok, ben kısa da olsa yaşamımıza yeniden döneyim.

Günlük yaşantımız yukarda belirttiğim gelişmelerle birlikte sabah saat 08.00'den 18.00'e kadar kapılarımız açık, havalandırmada kalıyoruz. Kendi paramızla mahkemelerce yasaklanmamış tüm dergi, kitap ve gazeteleri okuma ve alma imkanımız var. Daktilo, saz, ocak vb. araçlara sahibiz. Her 15 günde bir ziyaretimiz var. Kapalı her ziyarete annem ve kardeşlerim geliyor. Açık ziyaretlerde soyadı zorunluluğu yok, tüm akrabalarla görüşme imkanımız oluyor. Bugün savcı ile yapılan görüşmelerde temsilcilere radyo vereceklerini söylediler. Eğer yakında radyo serbest olursa, kendi radyolarımıza sahip oluruz. Bana önceden yolladığın kartpostallardan yollarsan seviniriz. Daha öncekini ben hücredeyken yırtmışlardı. Buna çok üzüldük.

Satırlarımı burada istemeyerek sonuçlandırırken, en içten sevgi ve selamlarımızı iletir, yaşamınızda başarılar dileriz.

Hüseyin POYRAZ
Antep Özel Tip Cezaevi
6.10.1988

"Bize dost herkese Diyarbakır'ımızdan sımsıcak sevgiler..."

Can kardeşim,

Sevgi, içtenlik, güzellik, dostluk ve kardeşlik dolu mektubun elime ulaştı. Asıl beni sevince boğan seninle özlemlerimizin bir oluşudu.

O yıllar sonra farklı koşullarda, ama ortak amaç ve duygular üzerine şekillenen geleceğin, güzel yarınların yaratılmasında seninle omuz omuza olmanın sevincini tattırdın.

Bundan ötürü sana teşekkür ederken, sosyal gerçekliği kavrayıp bilince çıkarmana, ailene yardımcı olma çabasında olan abilerine de sevgi ve saygılarımı belirtmeden edemeyeceğim.

Bilmende yarar gördüğüm şu gerçeği vurgulamak istiyorum: Bizi çepeçevre saran, kendi dişlileri arasında, suskunluğa, yılgınlığa, korkaklığa itmek isteyen ve kendi insani gerçekliğimize yabancılaştırılmış, toplumsal değerleri yozlaştırılmak istenen bir yapının zorunlu değişimini, yok oluşunu kavramadan iyi olanı, yaşanır olanı hayata uyarlamak ham hayal olur.

Can kardeşim yokluğun-yoksulluğun "alın yazısı-kader" olarak benimsetildiği toplumumuzda, bunları aşabilmek yaşamı olduğu gibi çıplaklığıyla tanımaya çalışmak için var olan olumsuzluklara karşı direnmeyi öğrenmek gerekir.

Yalnız direnmek mi? Olumsuzu olumluya çevirmek de gerekli. Nasıl mı? Çalışarak, üreterek, fedakarlık yaparak benzerlerimizle dayanışma içinde olarak...

Ve en önemlisi yaşamı yeni baştan tüm çirkinliklerinden arındırırken, yeniye can, kan vererek bu olabilir.

Binlerce insanımız geçimini sağlamak, ekmek bulabilmek için aşındırdığı el kapısına doğru yol alırken, hayal edip de bulamadığı yaşamın gerçekliğiyle yüzyüze kalmıştır.

Avrupa dedikleri "cennet"e cehennem akıvermiş; ucuz işgücünün hoyratça talan edildiği bu alanda emek en acımasız bir şekilde güçlü olanların cebine akıtılmaktadır.

Zaten kendin yaşadığından bunların iyi bir gözlemcisi olmuşsundur.

Yıllar sonra seninle yeniden tanışmak ve bu kez çok daha kalıcı ve güçlü bağlarla dostluğumuzun, kardeşliğimizin yaşam bulması bambaşka bir anlam kazanmış oldu benim için.

Bir zamanlar güzel sözler söyleyen, ama zoru gördüğünde vicdanlarını satıp insanlığını unutan, onurlu insanlara da çamur atamadan duramayan; yılmış, korkuya boğun eğmiş, başı eğik kaçkınların dil uzatarak değerlerimizi almalarına pek şaşmamak gerekir.

Hatırlarsın büyüklerimizin bir atasözü vardı, daha doğrusu irdelemeli bir yaşam gerçekliğidir.

Horoz ve tavuk hikayesini bilirsin.

Yaz mevsiminde havalar sıcak olduğundan kümesin içi horozu bunaltır. Kümeste bulunan tavuklara şöyle der: "Ben namus sahibiyim, şeref sahibiyim sizi korumakla görevliyim. Kümesin kapısında yine önde olmam gerekir" deyip serinlemek için kümesin kapısında durur, tavukları geriye iter. Kış mevsimi gelip çatıp da havalar soğuduğunda ise horoz üşümeye başlar. Bu defa tavukları toplayıp onlara yine namus sahibi olduğunu, düşmanlarından korunması gerektiğini belirterek, kümesin arkasında bulunması, tavukların da kendisini saklayıp gizlemeleri gerektiğini söyleyip, tavukların arkasına geçip saklanır. Bunu yaparken de o güzel ötüşüyle böbürlenip anlatır.

İşte can kardeşim, bugün de yaşamın kendi gerçeği bu tekerlemeli, irdelemeli sözü hak edenlere yakıştırmıştır.

Kusuruma kalma, sana yazacak çok şeyim vardı. Yıllar sonra seninle yeniden tanışmanın sevincini nasıl tattığımı belirtip duygularımı siz dostlarla az da olsa bir kaç satıra sığdırmaya çalışarak da olsa paylaşmak güzel bir şey.

Senin yolladığın mektupları ve sevginizi, hepimiz ortaklaşa paylaşıyoruz. Böyle olunca kardeşlik duygularımız daha bir anlam kazanıyor. Seni dostça kucaklar, sevgi-saygı ve başarılar diliyorum. Bize dost herkese Diyarbakır'ımızdan sımsıcak sevgiler.

İhsan GEDİK
Diyarbakır
17.9.1988

1988 Yılında Serhed Eyaletimizdeki Gelişmeler

Partimiz önderliğinde ulusal kurtuluş mücadelemiz engel üstüne engel aşarak günden güne gelişmektedir. Gerek dış engellemeler ve gerekse iç engellemeler gün geçtikçe sonuçsuz kalmaktadır. Parti Önderliğimizin çözümleyici değerlendirmeleri ve bu çözümlemeler temelinde yapımızın eksikliklerinden arınıp yenilenmesi, eksikliklerin aşılarak taktiğin uygulanması halkımızı mücadeleye daha çok kaldırmaktadır. Ülke genelinde oturan Parti, Cephe, Ordu güçlerimiz **BİR PARÇA ÖZGÜR VATAN YARATMAK** şiarımızı gittikçe güvenceye almakta; halkımızı da buna göre hızla hazırlamaktadırlar.

Ülke genelinde, başta temel mücadele alanımız olan Botan sahası olmak üzere, sürdürülen yaygın gerilla mücadelemiz ve dışarda Parti faaliyetlerimizin sürdürülmesi düşmanın tüm sansür ve gizlemelerine rağmen dünya kamuoyunun gündemini işgal etmekte ve kendisini halkımızın özgücü temelinde önemli bir sorun olarak hissettirmektedir.

Ülke genelinde gelişen mücadelemiz yansımasını Serhed (Ağrı-Kars) eyaletimizde de bulmuştur. Eyaletimiz genelinde, geçmişte izlenen yanlış çalışma tarzı, eksiklik ve yetersizlikler günden güne aşılırken, halkımız yoğun destek sunmakta, mücadelenin yanında olduğunu her alanda göstermektedir. 1987 ve hatta 1988'de yaşanan bazı ihanetlere rağmen, halkımız direniş şehitlerimizi esas alarak ve tereddüt etmeden gereken desteğini sunmuştur. Maddi olarak gerilla birliklerimizi destekledi̇ği gibi, devrimin gelişmesi ve düşmanın oyunlarının boşa çıkarılması için görev almakta, halk savaşımızın gelişmesi için Partimizi tek alternatif olarak gördüğünü sözleriyle; hal, hareket ve tavırlarıyla, en önemlisi de pratikte yerine getirdiği görevlerle kanıtlamaktadır. Bu da göstermektedir ki, dönem artık 1936'lar dönemi değildir; hatta denilebilir ki halktaki bu ayağa kalkma istemi nicel birikimlerin bugün patlamaya dönüşmesidir.

Düşman, mücadelemizi engellemek, ellerinden gelirse ezmek için yoğun çaba sarfetmektedir. Öyle ki, eyaletimizin yoğun nüfusuna rağmen, bu nüfusun üçte birini TC askeri gücü oluşturmaktadır. Diğer askeri güçlerini hesaplamasak bile, yalnızca açmış oldukları karakollar her üç köy başına bir tane düşmektedir. Yerleşim alanları dışında yayla arazilerinde bu yıl 15 seyyar (geçici) karakol açılmış; seyyar dolaşan komando ve çevik kuvvetlerinin yanısıra nerede bir ekonomik, sosyal, siyasal, hatta kültürel kurumu varsa özel birliklerin yuvası haline getirilmiştir. Bu kadar askeri güç yığan sömürgeciler, bir yandan halk üzerinde baskı ve sömürü uygularken, diğer yandan da Türk ordusunun karakteri gereği ahlaksızlıklarını sergilemektedirler. Bu, halkımızın mücadeleye olan azmini daha da bilemektedir.

Örnek verelim; Doğubeyazıt, Çaldıran ve Diyadin üçgeninde açılan yeni bir karakolda komando ve çevik kuvvetler (özel tim) yer almakta. 8.8.1988'de açıktan Xare köyüne inen sömürgeci canilerin başı ve MİT sorumlusu zorla halktan kadın isteminde bulunmuş, ancak halkın buna karşı tepki duyması üzerine caniler bir koçu zorla alıp gitmişlerdir. Bu örnekte de görüldüğü gibi halkımız ne namusunu ve ne de malını tek başına koruyamayacağının farkına varmıştır. Gerçek kurtarıcıları PKK gerillaları etrafında toplanmaktadır. Çoğu kadın bu uygulamalara maruz kalmamak için dağlarda bulunan gerilla güçlerimize katılma istemi ve sömürgecilerden hesap sorma hıncı ile doludur.

Iğdır İplik Fabrikası'ndaki ahlaksızlıklar tüm bölge halkı tarafından görülmektedir. Yine Göle, Muxkerek, Lavustan, Kelpıkar ve Senemoğlu'ndaki uygulamaları; rüşvet ve ahlaksızlıkları halkımız görmektedir. Bunlarla da yetinmeyen sömürgecilerin insanlarımızı cezaevlerine doldurup işkence, baskı, zorla ajanlaştırma ve göç ettirme uygulamalarına tabi tutması çekilmez hale gelmiştir.

Bunun dışında, sömürgeci operasyonlar gerilla güçlerimizin bulunduğu sahaların yanısıra, ağırlıklı olarak kitlelerin yoğun olduğu alanlar üzerinde sürmekte; bununla halkın pasifize edilmesi amaçlanmaktadır. Diğer yandan halkın gerilla güçlerimize gösterdiği ilgiyi farkeden düşman, çoğu ovalık veya o an için ulaşamadığımız noktalarda bizim gibi giyinerek ve silahlanarak kontr-gerilla faaliyetleri yürütmektedir. Bu gruplar, halktan insan kaçırma, para toplama, namusa el atma, böylelikle güçlerimize leke getirme, itibarımızı sarsma faaliyeti yürütmenin yanısıra, katılma isteminde olan çoğu zor ulaştığımız noktalardaki insanlarımızı bizim adımıza alıp götürmektedirler. Ancak bunların oyununu farkeden halkımız daha uygun hareket etmekte ve bu oyunlar da tutmamaktadır.

Sömürgeciler, halkımız içinde suni çelişkiler yaratarak insanlarımızı karşı karşıya getirmek, bu temelde onları öz davaları olan Partimiz önderliğindeki mücadeleden alıkoymak için çeşitli sahte sürtüşme gerekçeleri yaratmakta, fitne ve fesadı bir yöntem olarak yaygınca uygulamaktadırlar. Örneğin; yaylalarda arazi çelişkilerini körüklemekte; köylerde yıllardır bir sorun yokken çeşitli hudut anlaşmazlıkları yaratmakta, dini temelde mezhep çelişkilerini körüklemenin yanısıra Kürt-Azeri, Kürt-Türk aşiretler arası çelişkileri körükleyerek halkımızı kendi kendisiyle uğraştırmak istemektedirler. İğdırlıların yayla arazisi alamamaları için uyguladıkları yöntemler, Kars-Ağrı halkımızı direkt karşı karşıya getirme istemleri tüm çabalarına rağmen boşa çıkmıştır. İğdır-Aralık ve Tuzluca'da bulunan halkımıza, "Silah alıp PKK'ye karşı savaşın ki, sizleri yaylalara bırakalım" demelerine rağmen bu oyunları tutmamıştır. Bu tür çelişkilerin benzerlerini Diyadin, Göle, Şenkaya, Digor, Kağızman, Çaldıran, Erdiş vb. yerlerde körüklemişlerdir.

Sömürgeciler, halka, "Alın size silah, kendinizi koruyun" demekte ve bu konuda Kağızman'ı örnek göstererek, "Bakın Seyad silahsız olsaydı öldürülürdü. Oysa üç insan vurdu" şeklinde telkinde bulunmaktadırlar. Seyad denilen unsur eski mahkumlardan olup şimdi çete reisidir. Bu temelde halkımıza çetecilik dayatılmaktadır. Düşman, alandaki eski mahkumlara uzanmakta; bunlar vasıtasıyla ihbarcılığı yaymak; gizli ve açık çete odakları oluşturmak istemektedir.

Bunlar dışında, öğretmenler, imamlar, ebeler ile çeşitli kültürel odaklar ve yöneticileri vasıtasıyla ihbar, ahlaksızlık, futbol vb. geliştirilmek isteniyor. Radyo, televizyon ve basın yoluyla kişiliksizleştirme çabaları hayli artmış bulunmaktadır. Iğdır İplik Fabrikası fuhuş yuvasına dönüştürülmüştür. Dışarıdan getirdikleri MİT elemanı bayan ve erkekler vasıtasıyla toplum çürütülmek ve bilhassa gençliğin dikkatleri bu konuda odaklaştırılmak istenmektedir.

İstanbul, İzmir, Ankara vb. gibi TC'nin büyük kentlerine gençlik zorla sürülmektedir. O alanlarda çeşitli imkanlar sunulan ajanlar vasıtasıyla bu potansiyeli çürütme ve kişiliksizleştirip lümpen bir yapı çıkarma çabaları ve uygulamaları sürdürülmektedir.

Ancak tüm bunlara rağmen 1988 Bahar Atılımından bugüne kadar gerilla güçlerimizin etkili darbeleri altında düşmanda yoğun bir panik ve telaş yaşanmaktadır. Düşmanın tüm uygulamaları ve gizleme çabalarına rağmen alanda savaş hali günden güne boyutlanmakta; kırdan kente ve kentten kıra doğru mücadele hızla şiddetlenmektedir. Bu koşullarda düşmanın siyasi partilerinin politikaları iflas ederken, tek alternatif gücün Partimiz olduğunu kendileri bile itiraf etmek zorunda kalmaktadırlar.

Ekonomik kriz, açlık, yoksulluk günden güne büyümekte; geçim sorunlarını çözemeyen, çayşeker bile bulamayan, hasta döşeğinde doktor yüzü göremeyen, üstelik bir de binbir adaletsizlikle yüzyüze gelen halkımız yaşamını sürdürmede zorlanmaktadır. Halkımız bu şartlar altında sömürgeci düzenden günden güne kopmakta; düşmanın kendisine, çare olarak birbirini kırdırma, asker baskı, lümpenleştirme, yozlaştırma dışında hiçbir şey veremeyeceğini görmektedir. Düşman bu tükenmişliğini bertaraf etmek için köylerde gizli ihbarcılık, şehirlerde yoğun MİT faaliyeti geliştirmeye çalışmakta ve dışardan getirdiği ajanlarla halkımız arasına sızmaya uğraşmakta, Partimizle halkımızı karşı karşıya getirmek için alanda yaşanan ihanetleri de kullanmakta, hiç görmediğimiz çoğu insanımız rastgele toplanarak işkencelerden geçirilip ajanlık teklif edilmektedir. Karakola veya adliyeye işi düşen istisnasız her insanımıza, "PKK'lileri ihbar edin, size şu kadar para vereceğiz. Vurun şu kadar para vereceğiz, hatta kimliğinizi değiştireceğiz" şeklinde ajanlık teklifinde bulunulmaktadır. Suya düşen yılana sarılır misali, TC aciz bir duruma düşmüştür.

Düşmanın bu uygulamaları ve ihanet örneklerine rağmen halkımız mücadeleye olan desteğini esirgememiş, her koşul altında sunmuştur. 1988 Bahar Atılımıyla alana giren gerilla güçlerimiz şu gerçekle karşılaştı: Yakalanıp işkenceden geçmeyen çok az insanımız vardı. Düşman, ihanetler vasıtasıyla bunun sorumlusunu kurtuluş güçlerimiz olarak göstermek istediyse de, halkımızın Partimize ve devrim şehitlerine olan bağlılığı, düşmanın sonuç aldığı yolundaki düşüncesinin bir hayal ve yanılgıdan öteye geçmemesini doğurdu. Halkımız daha ilk günden gereken desteği kurtuluş güçlerine sunmaktan geri durmadı. İşkenceden geçen her insanımız şunu diyebilmekteydi: "Düşman her şeyi yapabilir. Bazı zayıf unsurları da kazanabilir. Bu konuda biz çok zarar da görebiliriz. Ama bizi PKK'den koparamazlar. Vurun, birlikte vuralım; en başta da bu ihanet edenlere." Ve şöyle devam ediyorlardı: "Biz unutur muyuz Arhaç düzünde binlerce kadın-çocuk ve erkeği kurşuna dizenleri! Unutur muyuz Ağrı ve Zilan'daki katliamları! 1936-37'lerde Gaziler'de mahkeme ediliyor adı altında kurşuna dizilen binlerce insanımızın kemikleri, analarımızın-bacılarımızın Zeyman'da, Zilan'da kafataslarına yapışık saçları var hep gözümüzün önünde! Olup bitenleri biliyoruz. Onun için de kinliyiz. Düşmanın hiçbir baskısı ve hiçbir ihanetçinin bizi ele vermesi bizi PKK'den ayıramaz." Halkın kurtuluş güçlerimizden istemi; çekingenliğin aşılması ve kenetlenmek için, bazı kararsızlara da karar verdirmek için düşmana daha fazla vurmaktır. Halk bu konuda gücü oranında destek sunmaktadır.

Düşmanın vahşice uygulamalarına karşı halkımızın özgücünden aldığı destekle gerilla güçlerimiz aşağıda belirttiğimiz darbeleri vurmuşlardır:

1) Bir gerilla birliğimiz Iğdır trafik polisi şubesine gece B-7 ve orta otomatik silahlarla bir saldırı düzenlemiş; eylemde iki polis vurularak B-7 ile binanın bir tarafı uçurulmuştur. Iğdır şehir merkezindeki tüm askeri güç ile Horgof Tabura ve Taşburun karakolu eylem üzerine etrafa rastgele ateş açmıştır. Düzenli bir biçimde geri çekilen güçlerimiz kendi üslerine ulaşana kadar da düşman panik içinde rastgele atışını sürdürmüştür.

2) 26.5.1988 günü akşam saatlerinde Ağrı Dağı'na çıkan bir grup yabancı uyruklu araştırmacıya yönelik geliştirilen eylemde, kendilerine hitaben konuşma yapılmış; para ve pasaport ile kişisel eşyaları geri verilmiş, ancak TC'ye ait malzemelerin bir kısmı kamulaştırılırken, bir kısmı ise ateşe verilmiştir. Bu eylemde 3 telsize de el konulmuştur.

3) 24 Temmuz 1988 tarihinde, sömürgecilerin ajanı ve alandaki ihanetin belli başlı odaklarından olan, karısı ve kızını sömürgeci subaylara peşkeş çeken Sofi Zahir isimli hain, karısı ve kızı ile birlikte cezalandırılmıştır. Halk bu haine sürekli lanet okumuş ve cenazesine hiç kimse gitmemiştir.

4) Düşmanla işbirliği yapan Mexzo Zilo köyünde Ahmedê Eliyê Reşê 2 milyon Türk Lirası para cezasına çarptırılmış; bunun yalnızca 900.000 TL'sını vermesi ve ihbarcılığa devam etmesi üzerine, evi yakılarak 6 milyon lira zarara uğratılmıştır.

5) Aynı alandan olan ve ismi ihbarcılığa bulaşan Geleylu isimli şahıstan 500.000 TL ceza alınmıştır. Bu şahıs ihbarcılıktan vazgeçerek Partimizden af dilemiş ve affedilmiştir. Ayrıca, isimleri ihbarcılığa bulaşan birçok kişi ikaz edilirken, diğer birçoğuna da çeşitli cezalar verilmiş; Partimizin yüce adaleti gereği çoğu af kapsamına alınırken bunlar da mücadelemize gereken desteği sunmuşlardır.

6) Serhed Eyaleti 20 Ağustos Gerilla Birliği, 20 Temmuz 1988 günü saat 18.30'da düşmanın Kafirköy su şantiyesindeki karakolda bulunan askeri birliğine yönelik bir saldırı eylemi düzenlemiştir. ARGK birliğinin etkili atışları sonucu 5 düşman askeri öldürülüp çoğu da yaralanmış; askerler can telaşı içinde bataklığa kaçarak çoğu silahlarını bataklıkta kaybetmiş, sabaha kadar bataklıkta sivrisineklerin taarruzu altında bekleyen sömürgeci askerlerden çoğu baygın düşerken, bazıları da akli dengelerini yitirmişlerdir. Saldırı sırasında çok yakında bulunan başka askeri birlikler gerillalara müdahale etme cesaretini gösterememiş; ancak ikinci gün Sarıkamış ile Kars merkezinden gelen takviye güçleriyle birlikte operasyona girişmiş; fakat hiçbir sonuç elde edememişlerdir.

7) Ağustos ayı içinde Kars'ın Heci Mıho köyündeki 2 çeteye yönelik bir baskın eylemi düzenlenmiş; çetelerden birisi yaralanırken, diğeri ise kaçarak pis canını kurtarmıştır. Eylemde ayrıca, bir adet G-3 piyade tüfeği ile 48 mermisi ele geçirilmiştir.

8) Kars'ın Göle kazasının Muğgerek köyündeki orman muhafaza memurlarının silahları kamulaştırılmış; kendilerine yönelik propaganda yapılmıştır. Eylemden sonra, düşmanın geçici karakol olarak kullandığı, orman memurlarına ait kulübenin önüne mayın döşenmiş; mayının patlaması sonucu 2 subay ve birçok asker yaralanmış, kaldırıldıkları Göle Devlet Hastanesinde ikisi ölmüştür.

9) 13 Ağustos 1988 gecesi saat 10.30'da Kars şehir merkezine bombalı süsü verilmiş bir pankart asılmış; en işlek yerlerde bildiri dağıtılıp pullama yapılmış ve hatta TC'nin bir bakanının da bulunduğu resmi konağa 8 adet bildiri sokulmuştur. Bildirileri gören bakan, "Apocular buraya nasıl girdi" diye telaşa düşüp sabah erkenden alelacele şehri terkedip gitmiştir.

Alanda yaşanan eylemlilik kırdan kente, kentten kıra koordineli yürütüldüğünden düşman güçleri şaşkınlığa düşerken, halktan tüm kesimler, çıkarı ve sınıfsal ko-

numları temelinde tek kurtuluşun Partimiz önderliğinde gelişen devrimci mücadeleden yana tavır almalarıyla mümkün olacağını görmüşlerdir. Çekingenlik aşılarak her kesimden görev alma istemi hızla artmıştır. İnsanlarımız çoğu yerde, "Eylem yapmak istiyoruz, görev almak istiyoruz, her şeyimizle PKK'nin yanındayız, başka kurtuluş yolu yok" demekten kendilerini alıkoyamamaktadırlar.

Bu durumda ARGK çağrılarına olumlu cevap veren katılım ve katılma istemi hızla artmaktadır. Maddi olarak destek oldukça fazlalaşmaktadır. Bilhassa kadınlardaki yoğun mücadele istemine bir örnek vermek istiyoruz: Önceden düşman işkencesine uğramış kardeşinin hıncı dışında, bilinç düzeyi oldukça düşük olan bir köylü ev kadını köye uğrayan gerilla birimimizden bir bildiri alıp çalışması için izin istemiştir. Birliğimiz, bu köylü kadını yapsa yapsa bazı lojistik ihtiyaçları karşılar düşüncesindedir. Ancak köylü kadın bildirisini alıp evine gider ve uygun bir zaman kollayarak köyde en güvendiği gençleri evine çay içmeye davet eder. Bildiriyi onlara okutturur, konuşur ve günün mücadeleye katılma günü; onur, namus, şeref günü olduğunu vurgulayarak, bu gençlerle ilgilenir. Arkadaşlar köye ikinci sefer gittiklerinde köylü kadının örgütlediği iki genç gerilla saflarına katılır. Diğer gençlerin birçoğunun da kazanma safhasına getirildikleri görülür. Böyle nice örnek vardır. Yaşlısı, genci ve çocuğuyla halkımızın kalbi ve kafası kazanılmıştır, şimdi sorun, çalıştırmak ve örgütlemektir. Bu konuda da gerilla birliklerimiz olumlu gelişmeler kaydetmektedirler.

Eyalet genelinde baktığımızda, halkımızdaki yaygın proleterleşme, Partimizin geçmişten bugüne kadarki yoğun çalışmaları ve halkın içinde bulunduğu yaşam bugün bilinç düzeyini oldukça geliştirmiştir. Halkımız artık düşmanın hiçbir yalan haber ve uygulamalarına kanmamakta; çıkarlarının gerçek anlamda PKK önderliğinde gelişen kurtuluş mücadelesinde olduğunu gördüğü gibi, maddi ve manevi desteğini esirgememektedir.

Burada gerilla birliğimizin karşılaştığı bir örneği aktarmak, gelişmeleri daha da açık ortaya koyacaktır: 12 Eylül öncesi dahi faaliyetlerimizin direkt olmadığı bir alana bu yıl uğranılmıştır. Uğranılan her yerde büyük ilgi ile karşılaştığımız gibi, yayın isteyen, görev isteyen, maddi destek sunan, bunun yanında arazi tanıtan, eylemlere direkt katılmak ve birliğimizde yer almak isteyen, "Gerçekten yıllardır özlemini çektiğimiz sahiplerimize ulaştık" diyerek sevincini açığa vuran insanlarla yüzyüze gelinmiştir. Birliğimiz, değil zorluk, bir törenle karşılanmıştır. Tabii bunun yanında da gereken eleştirilerini de yöneltmişlerdir: "Neden bize uğramadınız; biz de Kürdüz, eziliyoruz; biz de ülkemiz için savaşmak istiyoruz; bundan sonra bizi unutmayın; mademki bizler için savaşıyorsunuz bizi tek bırakmayın." Bu istem uğradığımız her 15 köyde de karşılaştığımız istemdi.

"Nasıl olur, bu etki nasıl yaratıldı" denilebilir. Ancak Parti mücadelemizin içerdeki ve dışardaki genel etkisi, Parti Önderliğimiz hakkında düşmanın propagandalarının ters tepmesi ve son olarak da Milliyet'teki röportaj mevcut etkiyi patlamaya dönüştürmüştür. Önderliğin posterleri ve Cephe bayrağını gördükleri an sanki dünyalar verilmiş gibi, "Yaşasın Önderimiz" ve "Mübarek bayrağımız" diyerek öpüp öpüp başlarına koyuyorlardı. Her uğradığımız yerde, "Bize de yayın, bize de Parti Önderliğinin resmini verin, bize de görev verin, alın size yardım" demektedirler. Bu durumu gördükçe insan ne kadar da mutlu oluyor ve düşmana karşı kini ne kadar da gelişiyor. Halkımızın tüm özlemi, özgürlüğe kavuşmaktır. Bunun için de, bu uğurda kimi malını, kimi canını vermekten asla çekinmiyor.

Bilindiği gibi, TC partilerinin örgütlenme yolunda yoğun çabaları var; buna rağmen halkımız tek alternatif güç olarak Partimizi görmekte ve güvenmektedir. Eyaletimiz sınırları dahiline giren düşman siyasi partileri, Kürdistan, Kürt gerçeği ve dolaylı da olsa Partimizden söz etmek zorundadır. Yoksa itibar görme veya oy toplamaları mümkün değildir. Kars, Ağrı ve hatta Erzurum, Muş ve Van'da da durum böyledir. Kars-SHP'nin il başkanı seçilen kişi şunu diyebilmektedir: "Biz anti-sömürgeciyiz, bizimkiler dağda savaşıyorlar." Yine, Iğdır konuşmasında, "Bugün Türkiye'de ezilen Kürt halkımızın mücadelesi dışarda (dağda) oldukça güçlü; bizim amacımız da Kürdistan'ı kurtarmaktır" diyebilmiştir.

Bu durum açık ve kesindir. PKK'ye sahip çıkmayan hiçbir gücün, ister ilerici ve isterse gerici olsun, itibar görmesi mümkün olamaz. Olmazsa olmaz türünden bir gerçek varsa, o da PKK'dir.

Sonuç olarak şunu belirtmek gerekir: Ne kayıplar ve ne de düşman engellemeleri halkımızın tek seçeneği olan ulusal kurtuluş mücadelemizin zafer kazanmasını engelleyemeyecektir. Çünkü, ülke genelinde oturan Parti, Cephe, Ordu güçlerimiz gittikçe olgunlaşarak, güçlenerek halkı kucaklamışlardır.

Öyle bir safhaya gelinmiştir ki, iş yapacak iş adamları dahi Parti gücümüzü dikkate alarak yatırım yapmak zorunda kalmaktadırlar. Sorun, Partimizin çizgisi temelinde taktik hattı uygulamaktan geçiyor. Denilebilir ki, Partimizin ve yüce Önderimizin güçlü çözümlemelerinin çok sınırlı pratiğe uygulanması dahi halkımızı ayaklanma eşiğine getirerek güçlü gelişmelere kadir olabilmektedir. Başta Parti Önderliği olmak üzere, Partiye ve halka bağlı olmak demek, pratikte halk savaşının gereklerini yerine getirmek demektir.

Savaşan Kürdistan, İhaneti Yargılamaya Devam Ediyor

Ceza: Bir Kez Daha Ölüm!

Sanık: Mehmet Akgün
Suçu: Vatana ihanet, faşist sömürgeci Türk Ordusuna askerlik yapmak, kendi ülkesine ve halkına karşı savaşmak. 10 Temmuz 1988 tarihinde Mardin Şafak sınır karakolu, sınır hattı üzerinde Hasan ER (Adnan) ve Nezir YAVUZ (Ali Hasan) adında 2 PKK militanının şahadetine kasten sebep olmak.
Cezası: Ölüm
İnfaz Tarihi: 9.9.1988
İnfaz Gücü: ARGK

Kars'ın Iğdır-Melekli kasabası nüfusuna kayıtlı Mehmet Akgün, 10 Temmuz 1988 tarihinde askerlik yaptığı Mardin-Kızıltepe ilçesi Şafak karakolu yakınlarında, sınır hattı üzerinde geçiş yapmak isteyen Adnan ve Ali Hasan adındaki yoldaşlarımızı tarayarak şehit düşmelerine neden oldu. Sömürgeci-faşist Türk devleti bu ihaneti mükafatlandırdı ve Mehmet Akgün'ü bir aylık izinle evine gönderdi. Ancak, Mehmet Akgün'ün gösterdiği bu "kahramanlığının" mükafatı daha büyüktü(!) O, her türlü insani özelliğinden uzaklaştırılmış kurulu bir robot olarak komutanından bir "aferin" alabilmek için, halkın en değerli evlatlarının kanına girmiş; buna rağmen, "sadece" bir aylık izinle mükafatlandırılmıştı! Oysa ki, bu "kahramanın" ebediyen dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Tarih; 9.9.1988: ARGK Serhat Eyaleti Birinci Bölge Birliğine bağlı intikam mangası, Mehmet Akgün'ün "esas mükafatını" vermek amacıyla evine baskın düzenledi. Gerilla birliğimiz tarafından tutuklanan Mehmet Akgün alçağı devrim mahkemesinde ARGK yönetmeliği gereğince yargılanarak vatana ihanet ve kurtuluş savaşçılarının kanına girmek suçlarından dolayı ölüm cezasına çarptırıldı. İnfaz aynı tarihte devrimci intikam mangası tarafından gerçekleştirildi. Böylece direnişe karşılık sömürgeci faşist Türk devleti tarafından mükafatlandırılan ihanet bir kez daha hak ettiği biçimde ölümle cezalandırıldı.

İhanet ve direniş... Bu iki kavramın birbirine zıt ve birbirinden çok farklı gerçekleri ifade etmelerine rağmen, sürekli birlikte kullanılmalarının nedeni, kuşkusuz ki, birinin diğerini de kaçınılmaz olarak şekillendirmesinden dolayıdır. Bununla birlikte yeniyi ve güçlüyü temsil eden direnişin, eski ve zayıf olan ihaneti sürekli altederek zafer kazandığı da bilinen bir gerçektir. Bu kavramların bizdeki şekillenmesi yüzyıllar öncesine dayanmaktadır. Toprağa bağlılık ve yurt sevgisi gibi kutsal özellikler taşıyan Kürt halkının, direnişçi bir halk olması, bağrında sürekli bir biçimde ihaneti de gündemleştirmiş; ihanet, halkımızın başına musallat olan bir bela biçiminde direnişle birlikte süregelmiştir. Bağrında bağımsızlık ve özgürlüğe ulaşmanın tüm gerekli nüvelerini taşımasına rağmen, halkımızın henüz dünya özgür halkları arasında gerçek yerini almamış olması onun bu özgün sorunundan kaynaklanmıştır. En zayıf sömürgeci otoritelerin bile dönem dönem Kürt ve Kürdistan varlığına dayanarak ömür sürdürmeye çalışmaları, yine halkımızın özgürlüğünden mahrum edilerek köle bir halk konumunda yaşamaya mecbur edilmesi bu ihanet eğiliminin sürekli bir biçimde halkımızın düşmanları tarafından kullanılmasından ötürüdür. Bilinçli bir eğilim olarak örgütlendirilen ve sürekli dış güçler tarafından geliştirilmek istenen ulusal ihanet hiçbir halkın tarihinde görülmediği kadarıyla halkımızın tarihinde varlık sürdürmüş, halkımızı darbelemiş ve yaralamıştır. Dünya halkları arasında en direnişçi halklardan biri olarak sayılan Kürdistan halkı, varını-yoğunu seferber ederek yürüttüğü savaşıma karşılık, ihanetin dış güçler tarafından desteklenmesi sonucunda, ulusal birlik ve bütünlüğünden, öz benliğinden ve gerçek kimliğinden uzaklaştırılmış, hiç de layık olmadığı bir konumda yaşamaya mahkum edilmişti.

Öz varlığına kasteden düşmanları hiç de güçlü olmamalarına rağmen, iç ihanet sonucunda böylesi bir konuma getirilen Kürdistan halkı, tarihindeki talihsizliğinin tek sorumlusu olarak dış işgalcileri ve ulusal ihanetçileri görmüş; onlardan hesap sorma ve yaptıklarının bedelini ödetmeyi, tüm varlığını ortaya koyma pahasına da olsa süreklileştirmiştir; en karanlık yıllarda bile direniş alevini söndürmemiş, bunu söndürmeye yeltenen kafaları taşla ezmiş, cesetlerini çarmıha gererek, kafa taslarını balyozlarla parçalamıştır. Bu intikam hırsı, kurtuluşa olan inancı ve sürekli bilenerek tarihi eylemlere dönüşen kiniyle sonunda darbelenen tarihinin intikamını almanın olanaklarına kavuşmuş, yürüttüğü savaşın sözcülüğünü gerçek sahibi olarak ilan ettiği PKK'ye bırakmıştır. Ve artık Kürdistan'da halk adına söylenecek son söz PKK'nindir. Yargılanan güç tüm kiriyle sömürgeci faşist Türk devleti ve Kürdistan'daki her türden uzantıları; yargılayan güç ise, PKK ve Kürdistan halkıdır. PKK, on yıllık mücadele pratiğiyle halkın gerçek sözcüsü ve sahibi olduğunu ortaya koymuştur. Faşist Türk sömürgeciliği gereken yargıya tabi tutularak ölüm düzeyine konulmuş, sömürgeciliğe hizmet ve halka ihanetin cezası ise tüm yaşam olanaklarının ortadan kaldırılması biçiminde verilmiştir. Halkın silahlı ordusu ARGK'nin inşa edilmesiyle birlikte bu hesap daha sert biçimde sorulmuş ve ihanet artık darağaçlarında sallanmaya başlamıştır. Düşmanın ne pahasına olursa olsun ihaneti yaşatmaya çalışmasının nedeni de bu gerçekten kaynaklanmaktadır.

Kürdistan halkının gerçek öncüsüne ve silahlı kurtuluş ordusuna kavuşmasıyla birlikte şu gerçek çok açık bir biçimde kanıtlanmıştır ki; varını-yoğunu ortaya koyarak barbar bir düşmana karşı savaş açan halkımıza zarar vermek, sömürgeciliğe hizmet etmek ve düşmanın yanında yer almak ihanettir ve cezası ise ölümdür. İhanet yedi kat yerin dibine girse bile halkımızın devrimci intikam hırsından kurtulamayacak, mutlaka yargılanarak hak ettiği biçimde gömülecektir. Bunun için; Kürdistan toprakları üzerinde yaşayan, suyunu içen, havasını teneffüs eden, dilini konuşan her Kürt insanı, bilinçli veya bilinçsiz de olsa, suçlu sandalyesinde oturan ve ölüme mahkum edilen sömürgeci faşist Türk devletine düşüncede bile olsa arka çıkmamalı; tarih çarklarının artık bağımsız ve özgür bir Kürdistan'a ulaşmaktan yana döndüğünü, bunu sağlayan Kürdistan halkının ve öncüsü PKK'nin gerçek tarihi yaratmaya muktedir olduğunu görerek bilinçli bir tercih yapmalıdır. Faşist Türk sömürgeciliğinin halkımıza vereceği hiçbir şeyi yoktur ve olamaz da. Onun vereceği tek bir şey varsa, o da, halkımıza karşı işlediği suçların hesabını canıyla ödemektir. Bunun için, dönem artık sömürgeci-faşist Türk devletine yaranmanın ve kendi halkına karşı suçlu duruma düşmenin dönemi değildir. Bunu yapanların akibeti düşmanla birlikte suçlu sandalyesine oturmaktan ibarettir. Bilinmelidir ki, sadece sırtının düşman tarafından sıvazlanması için kurtuluş savaşçılarının kanına girebilecek kadar gözü dönen Mehmet Akgün'ün şahsında yargılanan ihanettir. Bilinçli veya bilinçsiz ihanete bulaşan herkes için geçerli olan bu yargı er veya geç infaz edilecektir. Mehmet Akgün, elindeki silahı düşmana çevireceğine, halka karşı kullanmış, düşmana umut bağladığı için halka karşı suç işlemiştir.

Tarihte yaşadığı ihanetlerin acısını iliklerine kadar duyan Kürdistan halkının artık ihanetin hiçbir biçimine tahammülü kalmamıştır. Kökünden sökmek istediği ihanetin en ufak bir nüvesini dahi acımasız bir biçimde ezmektedir. Ve artık ihanet hiçbir dönemde olmadığı kadar bu dönemde gereken yargıya tabi tutulmaktadır. Mehmet Akgün haini işlediği suçtan sonra, Kürdistan'ın bir ucundan diğer bir ucuna kaçmasına rağmen, bir hafta içerisinde ARGK'nin intikam namlularıyla karşı karşıya gelmiştir. Direniş, ihanetin etrafında intikam çemberi kurmuştur ve bu çember giderek daralmaktadır.

Kürdistan halkının yüzyıllardan beri bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin önünde bir ket gibi dikilmek istenen ihanete biçtiği hüküm ölümdür. İhanetin biçimi ve dozajı ne olursa olsun mutlaka bu hüküm gereği ölümle cezalandırılacaktır. Halkımız, sömürgeciliğin kendisi için diktiği darağaçlarında sömürgeciliği ve her türden ihaneti ölümle cezalandıracaktır. Halkımız için biçilen kefen sömürgeciliğe ve ihanete giydirilecek; konulmak istendiği betondan mezara, yine sömürgecilik ve ihanet konulacaktır. Tarihinin en büyük eylemine güç getiren halkımız ikinci büyük eylemini de bu mezarın ağzını betonla kapatarak gerçekleştirecektir. Halkımız bu yolda kararlıdır. Ve eyleminin gerektirdiği tüm silahlara sahiptir. Kurtuluş savaşçılarının kanı yerde kalmayacaktır. Savaşan Kürdistan bundan böyle de ihaneti yargılamaya devam edecektir!

—Yaşasın Halkımızın Silahlı Direniş Mücadelesi!
—Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!
—Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği!
—Kahrolsun İhanet!

Mücadelemizin Sesine

Partimiz ve halkımızın silahlı mücadelesi 4. yılını doldurdu. Bu süre zarfında sıcak savaşımız tüm Kürdistan'a yayıldı. Sömürgeci düşmana ve ihanet odaklarına karşı verilen mücadele tüm hızıyla devam ediyor.

Halkımız bu büyük direnişi yıllarca büyük bir umutla beklemişti. Gerek Kürdistan dağlarında ve gerekse sömürgecilerin zindanlarında boy veren bu direniş, yurdumuzu sevince boğdu. Şimdi her yerde direniş var.

Hatırlıyoruz eskiden Kürdistan'da olanları. Ne idüğü belirsiz ittifaklar yapılıyordu. 1978-80 arasında kurulan o ittifaklar, sadece korkuyu halkımız içerisinde yaymaya ve halkımızı pasifize etmeye çalışmadı, aynı zamanda düşmanın en iyi uşakları olarak direnişe saldırdı. Düşmanın uşaklığını yapan DDKD, Komkar ve KUK onlarca devrimciyi katletti. Ama sonunda halkımızdan cevaplarını da aldılar... Ve direniş kazandı.

Eskiden bize karşı savaş cephesi açmış olan o güçler halen de tutumlarında ısrar ediyorlar. Fakat şunu iyi bilmeliler, elini düşmana uzatan bu hain güruhlar, büyük yanılgı içerisindedirler. Hiçbir şeyi bahane etmesinler; onların bugün de yaptıkları düşman politikasının ülkemizde temsil edilişidir. Kanımca bundan vazgeçmeyeceklerdir. Onlar halkımıza hiçbir zaman dost olmayacaklar. Çünkü sömürgecilerin en azgın temsilcilerinin diliyle PKK'ye saldırıyor, bu temelde her şeyi yapıyorlar. Hayır, hayır onlar bu tutumdan vazgeçmeyeceklerdir. Bu açık.

Fakat onlar açısından umut verici hiçbir şey de kalmış değildir. Kürdistan'da her şey değişti. Onların eski örgütlenme alanları olan Mardin, Siirt ve Hakkari'de direniş ihaneti ezdi. 1985-86-87 yılları ihanetin acımasızca ezildiği yıllar oldu. Yalnız bu değil tabii, düşman güçleri de bozguna uğradı.

Düşman boş bir çaba içerisindedir. Akla hayale gelmeyecek politikalar uygulamaya çalışıyor. Düşmanın sistemli olarak askerlerini göndermediği köy yoktur. Halkı kendi tarafına çekmeye uğraşıyor. Özellikle Botan'da yoğun bir faaliyet var. Halkı, "PKK bitti" yalanına inandırmak istiyorlar. Ancak halkımız, sömürgecilerin gerçeğini artık iyi kavrıyor. Son Bagok kahramanlarının direnişi halkımızı derinden etkiledi. Halkımız şehitlerini bağrına bastı.

İmam Şerif Rêzan
Mardin-Botan
28.8.1988

Emperyalist Güçlerin Saldırıları da Mücadelemizi Durduramaz

Kürdistan halkının işgalci güçlerin saldırısına karşı olan mücadelesi tarihe uzanır. Halk gerçekliğimizin kökeni tarih boyu direnişe dayanır. Eski direnişler, Osmanlı İmparatorluğu döneminde olduğu gibi, egemen Türk burjuvazisinin doğuşu döneminde de emperyalist güçlerden alınan destekle boğdurulmuştur.

Günümüzde ise, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi PKK önderliğinde hızla gelişmektedir. PKK, halkımıza çağdaş halklar düzeyine ulaşmanın ışıklı yolunu göstermiştir. Bunun için de halkımız, ERNK bayrağı altında saf tutmakta ve ARGK saflarında savaşını yoğunlaştırmaktadır. Diğer taraftan sömürgeci-faşist Türk devleti ile destekçileri emperyalistler, telaşa kapılmakta ve tedirgin olmaktadır. Mücadelemizin önder güçlerine karşı komplo ve provokasyonları da bunun somut pratiği olmaktadır.

Türk burjuvazisinin efendileri emperyalistler, halkımızın öncülerini "terörist" göstermeye ve Türk sömürgeciliğini de böylece kurtarmaya çalışmaktadırlar. Yine, tarih boyunca halkımıza karşı işledikleri suçların açığa çıkmaması için, her türlü saldırganlığı kendilerine meşru görmekte, ama aynı şekilde gelişmeyi de durduramayacaklarını bildiklerinden sözde halkımıza sahip çıkmakta olduklarını göstermek istemektedirler. Sanki bir lütufmuş gibi de halkımıza "kültürel özerkliğin ve otonominin" verilmesinin sözcülüğüne soyunmaktadırlar. Böylece de halkımıza kendi eserleri olan kefeni giydirebileceklerine inanmaktadırlar.

Ancak ulusal kurtuluş mücadelemiz, sömürgecilerin ve bu emperyalist güçlerin suçlarını bir bir ortaya çıkarmaktadır. Kürdistan halkının en doğal hakkı olan bağımsız yaşama yerine dayatılan emperyalist planlar, halkımızdan gereken cevabı almaktadır. Bu cevap verildikçe de emperyalist ülkelerin "özgürlükçü" anlayışının sınırları çizilmektedir.

Batı Alman devletinin Kürdistanlı yurtseverlere ve devrimcilere karşı gerçekleştirdiği tutuklamaların ve sürdürdüğü sindirme politikasının amacı, halkımızı ve öncü güçlerini devrimci direnişçi çizgiden alıkoymadır. Çünkü ülkemizde uygulanan devrimimizin askeri ve politik çizgisi, bunları da can telaşına düşürmüştür. Bundan dolayı da direniş mücadelemizi tümden tasfiye etmek ve uzantılarını yaşatmak çabası içerisindedirler.

Batı Almanya'daki saldırıların en yoğunlaştığı alanlardan biri Bavyera Eyaleti'dir. Son dönemlerde bu alanda gerici bir saldırı politikası tamamıyla uygulanmakta ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini destekleme kampanyası engellenmek istenmektedir. Alanda yaşayan yurtseverlerin evlerine mektuplar postalanmaktadır. Kürdistan devriminin sesi **Serxwebûn** ve **Berxwedan** gazetelerinin dağıtımı engellenmekte, okuma yasakları getirilmektedir. Kampanyaya, yürüyüş ve gecelere katılmamaları için, yurtseverler tehdit edilmektedir. PKK ile ilgili olabilecek her şeye yasaklamalar veya kısıtlamalar getirilmektedir.

Tüm bu saldırılara karşı yurtseverlerin açık tavır takınması, öncü güçlerine sahip çıkması ve mücadelenin dayattığı yurtseverlik görevlerini yerine getirmeye çalışması, onları çileden çıkartmaktadır. Bu alanda yaşayan tüm yurtseverler kenetlenerek, saldırılara karşı koymaktadır. Aynı şekilde Alman demokratik kamuoyunun da dayanışması gittikçe yoğunlaşmaktadır.

Kürdistan halkı, PKK önderliğinde, Başkan APO'nun komutasında Cephe ve Ordu silahını iyi kullanarak zaferi kazanmasını bilecektir.

Rojhat/29.10.1988

Mücadelemiz, Kürdistan'ın Bütün Parçalarında Birleştirici Rol Oynuyor

Uzun süreden beri yurt dışındayım. Yakın geçmişte Suudi Arabistan, Suriye ve Kürdistan'a gittim. Bu alanlarda yaşadığım anılar oldu. Anılarımı, halkıma ve mücadeleye duyduğum sorumluluğun gereği olarak kaleme aldım ve halkımızın sesi Berxwedan'a gönderiyorum.

Tarihin birinde, Suudi Arabistan'a çalışma amacıyla gittim. Bizi götüren otobüs, Irak üzeri gittiğinden Bağdat'ta kısa bir mola verdi. Otobüsten inerken yakınımızda bir grup çocuk oyun oynuyordu. Çocuklardan birisi Arapça başka bir çocuğa seslenerek; "Nergiz bak, Türk otobüsü gelmiş, hadi yanına gidelim " dedi. Çocuklar koşarak yanımıza geldiler. Yaklaşarak, Nergiz sen Kürt müsün? diye sordum. Nergiz, evet abi ben Kürdüm dedi. O anda çocuğumu görmüş kadar sevindim ve o duygularla kendisini kucakladım. Çantamda bulunan kuru üzüm, ceviz, bestil ve elmadan kendisine biraz verdim. Utangaç bir tavırla; "Bunlar kaç para" diye sordu. Ben de sen Kürtsün, Kürdün Kürde borcu yoktur. Ama hep Kürt olarak yaşa, böyle kal dedim. O arada Nergiz, yanımdan fırlayıp eve doğru hızla koşmaya başladı. Biraz sonra babasıyla beraber geri döndü ancak otobüsümüz hemen hareket ettiği için babasıyla fazla konuşamadık. Sadece birbirimize adreslerimizi verebildik.

Arabistan'a gittikten 15 gün sonra Nergiz'in babasından bir mektup aldım. Boş vaktim olursa kendilerini mutlaka ziyaret etmemi istiyordu. O dönem Suudi Arabistan'da beraber çalıştım Ali (Hüseyin Yorulmaz) arkadaşa, gitmemin doğru olup olmayacağını sordum. Arkadaş gidebileceğimi söyledi. Ve kısa bir süre sonra Nergiz'in evine gittim. Annesiyle tanıştık, sıcak bir ilgi gösterdiler. Çevrelerinin tümü Barzaniciydi. Ben, kendilerine Kuzey-Batı Kürdistan'dan ve PKK'den bahsettim. Onlar da bu konuları ısrarla anlatmamı istiyorlardı. Ben PKK'nin proleter bir parti ve amacının ise Bağımsız, Birleşik, Demokratik bir Kürdistan kurmak olduğunu anlattım. Kendilerine, siz de silahlı mücadele veriyorsunuz. Peki Barzani'nin amacı nedir? diye sordum. Onlar da, otonomi için savaşıldığını, ancak bunun gerçek kurtuluş olmadığını pratikte gördüklerini anlattılar.

İçlerinden bir genç, "Doğrudur, iki defa kan akıtmaktansa bir seferde ya var, ya yok oluruz, ya da insanca yaşama kavuşuruz" dedi. Ve PKK'yle nasıl ilişki kuracağını sordu. Ben de ilişki adresini verdim ve ayrıca kendilerine; Önderin, Mazlum DOĞAN'ın ve diğer şehitlerin posterlerini verdim. Daha sonra aynı evi ziyarete gittiğimde, evin her köşesinde bir şehidin resmi vardı. Ayrıca, çevreleri de gerçeği görmüşlerdi. Konuşan genç, ARGK ile ilişkiye geçmişti. Nergiz ise, ERNK sempatizanı olmuştu.

Yine Suudi Arabistan'da çalışırken, M. Emin adında KDP'ye sempati duyan bir arkadaşla tanıştık. Kendisiyle sürekli tartışıyorduk. Ben, sürekli PKK'yi, ARGK'yi ve gelişen mücadeleyi anlatıyordum. Peşmergelere de saygı duyduğumu, ancak önderliğin feodal olduğunu da anlatıyordum.

Uzun süre tartıştık, sonunda M. Emin arkadaş, PKK'yi araştıracağını söyledi. Uzun bir araştırmadan sonra PKK'nin tüm düşüncelerine katıldığını, ancak bu konuda ailesini nasıl ikna edeceğini bilmediğini söyledi. Bir süre sonra izne gidip geldi ve ailesinin kendisinden önce PKK'li olduğunu, bağımsız ve özgürlükçü düşüncenin tüm çevresi tarafından desteklendiğini ve çevreden birçok kişinin mücadeleye katıldığını belirtti.

Bu örnekler de mücadelemizin tüm parçalardaki halkımızı gittikçe kucakladığını ve ne denli birleştirici rol oynadığını bir kez daha gördüm.

Şimdi de Kuzey-Batı Kürdistan'da yaşadığım bir gelişmeyi dile getirmek istiyorum. Kendi köyümden ayrılalı tam 23 yıl oldu. Bir insanın köyünden 23 yıl uzak yaşaması gerçekten çok acı, ama eminim ki, bu durumu yalnız ben değil, Kürdistanlı çok insan yaşıyor. Köye gittiğimde dikkatimi çeken şey; herkesin Kürdistan'dan ve PKK'den söz etmesiydi. Köyümüzde biri amcamın oğlu olmak üzere 13 köy korucusu vardı. Bir gün tüm akrabalarım korucu olan amca oğlumda dahil, evde oturmuş, konuşuyorduk. Kendilerine dolaylı olarak mücadelemizin haklılığını ve sömürgeciliğin insanlık dışı politikasını anlattım. Tartışma bir anda kızıştı. Ben de artık dolaylı değil, her şeyi açık açık konuşmaya başladım Korucu olan amca oğluna, neye hizmet ettiğini, kendi gerçekliğine, halkına ve toplumuna karşı nasıl kullanıldığını sert bir dille anlattım.

Bu arada babam kızarak, bana bir tokat attı. (O ana kadar babamdan hiç tokat yememiştim) Buna rağmen ben, köydeki üsteğmenin, Türk ordusunun karakterini ve koruculuk politikasını anlatmaya devam ettim. Tüm akrabalarım bana hak verdiler. Amcamın oğlu da çok etkilendi.

N...

Acı ve ızdırap dolu tarihimiz PKK ile zafere dönüştü

İki yıl gibi uzun bir aradan sonra tekrar gazetemiz **Berxwedan**'a kavuştuğum için çok mutluyum. Ayrıca bu benim için büyük bir moral kaynağı oldu. Şimdi artık, mücadele saflarına kavuşabilmem için de olanak doğmuş bulunmaktadır. Bu konudaki hazırlıklarımı süratle yapmam gerektiğini de iyi biliyorum.

Bilindiği gibi faşist TC, daha kuruluşunun ilk yıllarında sömürüyü, şovenizmi ve terörü iç ve dış politikasının temeli olarak ele aldı. Faşist Türk devleti Lozan Antlaşması ile Kürdistan'ın büyük parçasını sömürgesi haline getirdi. Bunu yaparken, kendisine Kürt egemen güçlerden işbirlikçiler seçti. Kürdistan'daki sosyal ve ekonomik yapıya başta dokunmadı. Feodal toplum biçiminin devamında çıkarlarını gördü. Kürdistan'daki feodal uşakları vasıtasıyla halkımızı haraca bağladı.

Yapılan zulmü kabullenmeyen Kürdistan halkı, 1925 ve 1938 yıllarındaki iki büyük isyan başta olmak üzere ayağa kalktı. Ancak örgütsüz ve öndersiz olan bu direnişler kanla bastırıldı. Daha sonraki yıllarda, halkımızın yarasını saracak herhangi bir örgütlenme veya kıpırdanış 1970'li yıllara kadar ortaya çıkmadı.

Ve nihayet 1978 yılında kurulan partimiz PKK, Mazlumlarla, Mahsumlarla, Hayrilerle, Kemallerle ve yüzlerce şehidimizle bir güneş gibi Kürdistan dağlarında isyan ateşini yaktı. Halkımızın tüm tarihi mirasıyla ayağa kalktı.

Kürdistan halkı, artık çok iyi anlamıştır ki, esaret zinciri kırılmadan bağımsızlığa kavuşulamaz. Sömürgeci zincirleri parçalamanın başka bir alternatifi olamaz. PKK, işte bu gerçeğin yoğunlaşmış ifadesidir.

Şanlı 15 Ağustos atılımından günümüze artık Kürdistan'da çok şey değişime uğramıştır. Kürdistan'ın kanayan yarası PKK ile şifa bulmuştur. Daha düne kadar bir yığın faşist zorba, Kürdistan'da elini kolunu sallayarak halkımıza kin kusuyordu. Ama şimdi dağda, köyde, şehirde pêşmergenin zafer nidaları yükseliyor. Kürdistan halkı, PKK önderliğinde faşist Türk ordusuna darbe üstüne darbe indiriyor. İndirilen her darbede, Kürdistan halkının yüzyıllardır bitmeyen kini ve dinmeyen acıları dile geliyor.

PKK, bugün Kürdistan tarihini, her karış toprağını şehit kanıyla sulayarak yeniden yazıyor. Acı, ızdırap ve elemle dolu tarihimiz, PKK ile zafer sayfalarına dönüştü.

Türk sömürgecilerinin sonunu adım adım getiren PKK'nin bu kutsal mücadelesi emperyalist güçleri de korku içerisine soktu. Nedeni budur ki, bugün bu güçler Kürdistan sorununu gündemlerine getirmekte ve politikalarının temel bir unsuru halinde ele almaya başlamaktadırlar.

Halkımız uzun yıllar boyunca reformistlerin, uşakların, teslimiyetçilerin ve ilkel milliyetçilerin sahte vaatlerine inandırılmak istendi. Bugün ise bunlar Kürdistan'dan uzaklarda yaşıyorlar. "Yarın, öbür gün bir af çıkar, biz de döneriz" umuduyla faşist Türk devletinin affını dört gözle beklemektedirler. Bunun için de ellerinden geldiğince PKK'ye saldırmakta ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında tavır sergilemektedirler. Bunlara göre, Kürdistan için savaşmanın bir anlamı yokmuş... her şey barış ortamından sağlanabilirmiş.. Yeterki demokrasi olsunmuş!..

Tarih defalarca kanıtlamıştır; ulusal kurtuluş barış koşullarında gerçekleşemez. Sömürge bir halk, ulusal mücadelesini yükseltmezse, kendisine vurulan kölelik zincirini kendisi parçalamazsa, kimse lütuf olsun diye ona bağımsızlık hediye etmez.

Kürdistan'ın her karış toprağı cana-can, dişe-diş bir savaşımla düşmandan kopartılacaktır. Diğer taraftan ise, uşakların ve hainlerin yeri tarihin çöplüğü olacaktır. Halkımız onları iğrenerek anacaktır.

Sofya-Bulgaristan'dan B.T.
4.10.1988

Ülkemiz Yaşamından

İZİN ANILARI

Dersim'den

BÜTÜN SAVAŞÇILARIMIZA BAŞARILAR

Ben yıllık izinimi geçirdiğim memleketim Dersim'de bulunurken; Dersim şehir merkezine 1,5 km uzaklıkta bulunan Et, Süt ve Balık Kurumu, ARGK gerillaları tarafından basıldı, yakılarak kül haline getirildi. Bu olay, yörede büyük bir etki yarattı. Günün sohbet konusu bu olaydı. Ayrıca Sexig nahiyesinde bir okul gerillalarca yakıldı. Erzurum'da düşman güçleri ile ARGK gerilla birliği arasında çıkan bir çatışmada iki asker, bir yüzbaşı öldürüldü.

Bazı nedenlerden dolayı, ülkede bir hafta tutuklu kaldım. Polis ve askerin sorgulamada bulunan tutuklulara dayattığı tek şey şuydu: "Buralarda niçin duruyorsunuz, nesini seviyorsunuz. Bakın yoksulsunuz, eziliyorsunuz; çekin gidin Avrupa'ya, Bursa'ya, İzmir'e, İstanbul'a. Siz gidin, biz yardımcı oluruz. Pasaport da veririz."

Düşman, bu dayatmalarla halkımızı toprağından koparıp uzaklaştırma politikasını uygulamaktadır.

Tutuklandığımda polisin, bana sorduğu soruların başında; "Demek PKK için çalışıyorsun, onlara yardım ediyorsun. Avrupa'da, onların bütün faaliyetlerine katılıyorsun; anlat görevin nedir?" soruları geliyordu. Yine bu sürede polisin işkencesine maruz kaldım. Vücudumda sigara söndürmekten tutalım, jiletleme ve tuz bastırmaya kadar birçok işkence metodunu uyguladılar. Sonuç olarak, bir şey elde edemeyince beni serbest bırakmak zorunda kaldılar.

Açıkca söylemek gerekirse; ülkede insanlarımız, mücadeleye karşı olan sorumluluklarının gereğini yerine getiriyorlar. Bu, zamanla daha iyi olacaktır. Bizim de burada büyük görev ve sorumluluklarımız vardır. Gerillanın donanımından tutalım, halkımızı ERNK saflarında örgütlemeye kadar çok kapsamlı görevlerimiz vardır. Bunun için imkanlarımızı iyi değerlendirerek maddi ve manevi her alanda tüm gücümüzü mücadele için seferber edelim.

Ben de ülke mücadelesi için bütün gücümü kullanacağım. Bana düşen sorumlulukların gereğini yerine getireceğim. Kürdistan dağlarında vatanın bağımsızlığı için savaşan bütün savaşçılarımıza canı gönülden başarılar dilerim.

Viyana'dan bir okuyucu

PKK'nin Önderliğinde ve APO'nun Komutası Altında Savaşan Halkımız Kazanacaktır

Ben yıllık iznimi Kars-Göle ve çevresinde geçirdim. Hemen hemen her yıl izine gidiyorum. Geçen yıl ve bu yıl gördüklerim arasındaki değişiklikleri birbiriyle kıyasladığımda dağlar kadar farklılıklar görmekteyim.

Ben de Kürdistanlı bir yurtsever olarak gördüklerimi, halkıma aktarma ihtiyacını duydum. Bu nedenle de izlenimlerimi **Berxwedan** gazetesine yazmayı uygun gördüm.

Başta da belirttiğim gibi Kars yöresinde yıllık iznimi geçirdim. Bu yıl benim dikkatimi çeken konu; Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının tüm halka malolmasıydı. Hemen herkes ulusal kurtuluş savaşını, eylemleri ve ARGK gerillalarının kahramanlıklarını konuşup tartışıyor, bununla övünerek gurur duyuyordu. Hele hele Kürdistan gençliği içindeki tartışma ve ARGK'ye olan yoğun katılım beni oldukça etkiledi. Geçen yıl da gitmiştim, o zaman da halk ulusal kurtuluş mücadelesine sempati duyuyordu, ama yine de biraz korku vardı ve bu sempati halkın yüreğinde bir sır gibiydi, yani illegaldi, açıkça dile getirilmiyordu. Bu yıl ise, muazzam gelişmeler vardı, halkımız ulusal kurtuluş mücadelesine karşı duygularını açıkça dile getiriyordu. Sessizlik yerini canlanmaya, tartışmaya, propagandaya bırakmıştı. Bu kez, düşman derin bir sessizliğe gömülmüştü adeta. Düşman artık korkuyu yaşıyordu. Kürdistan'da konumlandırılan düşman askerlerinin durumundan bunu farketmemek mümkün değildi. Bir gün bir aileye misafirliğe gittim. Beni, davet eden ailede bir yüzbaşı, Halk Bankası'nın şube müdürü ve birçok devlet görevlisi vardı. Kürt olduğumu biliyorlardı. Yüzbaşı; "PKK'nin Avrupa'daki faaliyetlerinin düzeyi ve durumu nedir" diye bir soru sordu. Ben hem yüzbaşının ağzını aralamak ve hem de açık vermemek için PKK'nin Avrupa'daki faaliyetlerinin söylendiği kadar olmadığını, var olan PKK'lilerin tutuklandığını açıkladım. Bu açıklamamın ardından yüzbaşı, bana uzun uzun baktı ve, "PKK hiç biter mi, var gücüyle mücadele veriyor. Belki senin haberin yok, bizim gelişmelerden ve olanlardan haberimiz vardır." Yüzbaşı, Parti mücadelesine ilişkin konuşmasını sürdürdükçe korku ve tedirginlik içinde olduğunu açıkça hareketleriyle yansıtıyordu. İnanıyorum ki, o an kapıdan biri çıkıp "ben Apocuyum" deseydi korkudan ölürdü.

Konuştuğum çok sayıda insan, devrime inanıyor ve kurtuluşun bu direnişten geçtiğini belirtiyorlardı. Düşman, ulusal direnişin genel gelişimini elden geldiğince kitlelere yansıtmıyordu. Ama mücadele içerisinde yer alan öncü kadroları öne çıkarıyordu. Bununla amaçladıkları vardı. Öne çıkarıp, sürekli gündeminde tuttuğu kadro veya savaşçı şehit düştüğünde, bunu halka karşı kullanarak psikolojik olarak çökertilmiş, inançsız bir yapıyı yaratmak istiyor. Ama halkımız, düşmanın bu amacını çok iyi kavramış durumda ve sömürgeciliğin güncelleştirdiği hiçbir propagandaya inanmıyor ve zaten yaşamda bunu kanıtlıyor. Örneğin büyük halk kahramanı Ahmet KESİP yoldaşın şehit oluşunu, düşman "işte her şey bitti" türünden kullanmak istedi. Ahmet yoldaşın, şehit oluşu ardından Kars'ta eylem oldu. Herkes eylemin Ahmet KESİP yoldaş tarafından gerçekleştirildiğini anlatıyordu. Halk bu yoldaşın şehit olduğunu biliyordu. Demekki mücadelenin bitirilmesi mümkün olmadığı gibi, her şehit olayı ardından mücadelenin daha da gelişeceğini halk pratikte görüyor ve kavrıyor.

Son olarak, Avrupa'da yaşayan Kürdistan halkına bir çağrım vardır:

Kürdistanlı yurtseverler, ilerici ve demokratlar; bugüne kadar Avrupalarda bir yaşam sürdürmekteyiz. Ancak bunun nasıl bir yaşam olduğunu hepimiz bilmekteyiz. Ama yine de, bugüne kadar nasıl çalıştığımızı, nasıl yaşadığımızı ve kime hizmet ettiğimizi derinden bir düşünmeliyiz. Ve bütün bunların ardından kesin cevabımızı vermeliyiz. Cevabımız, ulusal direniş savaşına dört elle sarılmak olmalıdır. PKK'nin önderliğinde Apo'nun komutası altında ERNK'de örgütlenelim; ARGK saflarında savaşalım!

Şiarımız bağımsız ve özgür Kürdistan olmalıdır.

Nürnberg'den bir yurtsever

PKK Önderliğinde Halkımızın Birleşik Emeğiyle Yaratılan Gelişmeler Zaferimizin Teminatıdır

Ağustos 1988 tarihinde yıllık iznimi geçirmek üzere ülkem Kürdistan'a gittim. Kürdistan'da ilk karşılaştığım olay şu oldu: Mardin'in Kerboran hükümet konağının önünde kalabalık birikmişti. Dikkatimi çekti ve yanlarına gittim. Kerboran'a yeni bir yüzbaşı atanmıştı. Kalabalığın karşısında yüzbaşı duruyordu. Yüzbaşının emriyle biriken kalabalığın kimlikleri toplatıldı. Yüzbaşı durmaksızın kalabalığa küfürler yağdırıyordu. Sonradan konuşmaya başladı. Konuşmanın kapsamını tamamen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi oluşturuyordu. Yüzbaşı çaresiz bir ruhla köpürmüştü. Konuşmasının bir bölümü şöyleydi:

"Sizler severek ve isteyerek Apocuları destekliyorsunuz ve her türlü yardımı yapıyorsunuz. Apocular, bize karşı erkekçe ve açıkça savaşıyorlar. Onlar erkektir. Fakat siz ise bizim yanımızda 'hiçbir şey görmedik, bilmiyoruz' diyorsunuz. Ama aslında siz onlardan daha fazla iş beceriyorsunuz. Görüyorsunuz biz Apoculara karşı savaşıyoruz ve başarıyoruz da. Ama bizi zor durumda bırakan asıl sizlerin bu durumudur. Onun için siz de Apocular gibi bize karşı ya açıkça savaşın, ya da bizden yana olun. Sizin bu yaptıklarınız en büyük kötülüktür."

Bu konuşmasının ardından, yine küfürler savuran yüzbaşı elindeki kimlikleri yere fırlatarak, "Toplayın ve defolun gidin" dedi. Kitleler yere fırlatılan kimlikleri toplayarak, topluca ayrılmaya başladılar. Ben de, onlarla beraber yürüdüm. Hükümet konağının önünden uzaklaştıktan sonra, halk arasında şu konuşma geçiyordu:

"Nasıl olsa bunlarla bir arada yaşamak artık mümkün değildir. Bunun için biz de dağa çıkıp bunlara karşı açık savaşmalıyız. Her gün bu küfürleri dinlemektense, açık savaşmak daha doğru olur."

Konuşmalar ve ileri sürülen çeşitli görüşlerden sonra kalabalık dağıldı.

Kardeşim hastanede yattığı için, onu sürekli ziyaret ediyordum. Hastanede yatanların çoğu düşman askerleriydi ve her gün yenileri geliyordu. Hatta ben oradayken hastanelerde boş yer kalmadığı için sivil hastaları çıkarıyor ve yerlerine askerleri yatırıyorlardı. Bir askere, "Neden başka hastaneye değil de, hep buraya getiriyorlar sizleri" diye sordum. Asker ise, bütün diğer hastanelerde de yer kalmadığını belirtiyordu. Bu doğruydu ve hastanelerde yer kalmadığı için siviller boşaltılıyor, yaralı askerler yerleştiriliyordu. Bu durum, sürekli çatışmaların olduğunu gösteriyordu. Bu nedenle radyo ve televizyon haberlerini dinliyordum, ama hiçbir çatışma veya olaydan bahsedilmiyordu. Askerlerin belirttiklerine göre; yaralanan askerlerin durumlarını kendi ailelerine bildirmeleri bile yasaktı.

Bu izin sürecinde beni en fazla etkileyen durum şu oldu: Ben yaklaşık sekiz yıldır Avrupa'da Cephe faaliyetleri düzeyinde ülkemdeki mücadeleye destek vermeye çalışıyorum. Bu süre içerisinde birçok gece, seminer, toplantıya katıldım. Parti yayınlarını sürekli okumaktayım. Ayrıca, uzun süredir propaganda çalışmaları içerisinde yer aldığımdan kendimi sorunları bilen ve bilinçlenen biri olarak görmekteydim. Bu nedenle, ülkeye gittiğimde elimden geldiğince çevremdekilere ulusal bilinci taşıracağımı ve gelişmeleri aktaracağımı düşünmekteydim. Fakat ülkede çok farklı bir ortamla karşılaştım: Ülke koşullarında yaşayan insanlarımız, bizden daha fazla bilinçlenmiş ve daha örgütlü durumdaydılar. Öyle ki kendime bir yurtsever, bir Cephe taraftarı demekten bile utandım. O insanların, o koşullardaki fedakarlıklarını, çabalarını ve bilinçlenme seviyelerini görünce hem hayret ettim, hem de onlardan çok yoğunca etkilenerek devrime, zafere olan inancım ve güvencim daha çok arttı.

Ülkedeki faaliyetler çok ileri düzeyde. Ben ülkedeyken bağış kampanyası faaliyeti yürütülmekteydi. Sadece bizim köyde 3.000.000 TL, çok sayıda parka, ayakkabı vb. diğer ihtiyaçları kapsayan malzeme toplanmıştı.

Sonuç olarak, diyebilirim ki; ileri düzeye ulaşmış olan gelişmeleri bu mektubumda anlatmam mümkün değildir. Halk kurtuluşunu bu mücadelede gördüğü için, tüm varlığıyla kendini bu mücadeleye katmış durumdadır.

Zaferi PKK önderliğinde birleşerek direnen halkımız kazanacaktır!

Alsas-Loren'den Pêşhat

"Kürdistan ve APO Sağolsun"

Kürdistan'da halk, PKK önderliğinde gelişen mücadelenin bilincindedir. Halk PKK'ye bir kurtuluş ordusu gözüyle bakıyor. Nitekim, 8-40 yaş arası olan insanlarımız, gerillalarımıza pêşmerge derlerken; daha yaşlı olanlar ise, anlamını bilmediklerinden "terörist" diyorlar.

Gençlerimiz askerlik çağına geldiklerinde muayene olmak istemiyorlar. Bu nedenle, TC'ye askerlik yapmamanın arayışı içerisine giriyorlar. Hemen hemen konuştuğum her gencin temel istemi, PKK önderliğinde gelişen direniş savaşına katılmaktır. Günümüzde Kürdistan gençliğinin gerillalarla ilişki sağlamaları artık zor olmuyor. Çünkü, gerillalar gruplar halinde kitlelerle ilişki içerisinde düzenli olarak, kitlelere yönelik eğitim-propaganda faaliyetlerini yürütmektedirler. Bu durum, gençlerimizin, gerilla saflarına katılmalarını kolaylaştırmaktadır. Gerilla grupları oldukça kalabalıktır. Birçok grup en az 50'şer kişi halinde hareket etmektedir. Koruculuk sistemi ise, tam olmasa da önemli oranda dağılmış durumdadır. Çok sınırlı bir korucu kesim vardır. Ancak, ne kadar dürüst gözükmeye çalışırlarsa çalışsınlar muhtarların çoğunluğu MİT'in emrinde çalışmaktadır. Bunlar da korku ve panik içerisinde olup, her an ölümlerini beklemektedirler. Ayrıca bu yıl altın arayıcıları ortaya çıkmış. Bunlar oldukça ikiyüzlüdürler ve gece-gündüz dağlarda dolaşmaktadırlar. Amaçları; altın aramak değildir, bu ad altında hareket edip gerillaların yerini tespit etmektir. Bu görevi üstlenenler, eskiden çeşitli teslimiyetçi-işbirlikçi gruplar içinde yer alan ve geçmişte sözde devrimci geçinenlerdir. Bunlar, her gün değişik değişik alanlarda "Altın arayıcıları" adı altında hareket etmektedirler. Bu, halkın içinde konuşulan önemli bir sorundur.

Halk, Parti Başkanını oldukça seviyor. Oğlu, Parti saflarına katılan Kürdistanlı bir kadınla konuştum. Kadın; "Kürdistan ve APO sağolsun. Bu mücadele bizim için bir şeref ve mutluluktur, oğlum Kürdistan askeridir" diyordu. Düşman askeri, gelişen mücadeleden korkuyor, her an ölüm tehlikesini yaşıyor. Düşman tank, top, uçakla gerillalara saldırıyor, ama açıkça söylemek gerekirse hiçbir sonuç alamıyor. Korucular silahlarını düşmana iade ediyor. Siirt'te bir aşiret ağası ve beraberindekiler silahlarını geri iade ettiler. Tabur komutanının tüm baskısına rağmen, silahlarını geri almadılar. Çünkü halk, PKK'yi ve mücadelesini bir grup savaşçı olarak görmüyor; düzenli, modern eğitimli bir ordu, bir Parti olarak görüyor ve bütün inancıyla buna umut bağlıyor. Ben de bütün inancımla zaferi kazanacağımıza inanıyorum. Kurtuluşumuz ve bağımsızlığımız yakındır.

Berlin'den bir yurtsever

2000 Yılının Hedefi

Gençlik Şûrası ve 12 Eylül'ün Tek Tip Gençlik Yaratma Politikası

24 ile 29 Ekim tarihleri arasında 12 Eylül rejiminin gençliği tek tip bir politikanın uygulayıcısı haline getirmek için düzenlediği Gençlik Şûrası Ankara'da toplandı. Gençlik Şûrası'na Başbakan Özal, Milli Eğitim ve Spor Bakanı Hasan Celal Güzel de katıldı. Şûra çalışmaları çeşitli sorunlar hakkında komisyon raporlarının sunulması ve kararların alınması ile sonuçlandı.

Gençlik Şûrası'nın sloganı, "2000 yılının gençliği yaratma" olarak, kısaca ifade edilebilir. Şûra'da baştan beri tartışılan konunun kendisi de bu oldu. 2000 yılına nasıl bir gençlikle girilecek, gençliğin ne gibi bir eğitime tabi tutulması gerekir? vb. gibi sorunlar bu Şûra'da ele alındı ve tartışıldı.

Şûra'nın toplanması ve yürütülen tartışmalar, 12 Eylül faşist rejiminin geleceğini güvence altına almak için tek tip bir gençlik yaratma politikasının sonucu olarak gündeme girdi. Bu konuyu ve toplantının durumunu biraz daha yakından değerlendirmeye ihtiyaç vardır. Bu, aynı zamanda, gençliği bekleyen görevleri daha da somutlaştırmak açısından da gereklidir.

Gençlik

Yaygın bir deyimle gençlik, gelecektir. Gençliği olmayanın geleceği de olmaz. Bu nedenle gençliğe her dönemde büyük bir önem verilmiştir. Lenin, proletarya açısından gençliğin önemini çok açık bir şekilde belirtir. Sosyalizmin, geleceğin toplumu olduğunu vurgulayan Lenin, buna daha çok da gençliğin sahip çıkmasını ister. Gençlik de gelecek olduğundan geleceğin toplumunu da gençlik temsil edecektir.

Gençliğin toplumlarda oynadığı rol günümüze kadar değişmeden gelmiştir. Günümüzde de bu rol değişmeden devam etmektedir. Burjuvazi bunu çok iyi bildiği için de bütün saldırılarını gençliğe yöneltir. Gençliği ya kazanmak ya da sindirmek ister. Burjuvazi için kaybedilmiş bir gençlik, kaybedilmiş bir gelecek demektir.

Kendi ulusal kurtuluş gerçekliğimiz açısından meseleye yaklaştığımızda bizim açımızdan da gençliğin önemi kendiliğinden ortaya çıkar. Sömürgeci egemenlikten kurtulmak ve bağımsız bir ülkeye ulaşmakta, gençliğe küçümsenemez roller düşer. Ulusal benliği yitirmemek, hakim ulus içerisinde erimeyi önlemek için gençliğin kendi ulusal gerçekliğine sahip çıkması büyük bir önem arzeder. Eğer, sömürgeci egemenlik altında bulunan bir ülkede gençlik, ulusal gerçekliğine yabancılaşmış, hakim ulus içerisinde erimeyi bir kurtuluş aracı olarak görüyorsa, bu toplumun yok oluşu da kaçınılmaz bir hale gelir. İşte, bu noktada yok oluş süreci de başlar.

Bu nedenle, sömürge ülkelerde de gençliğe yönelik yoğun bir asimilasyon ve yabancılaştırma politikası devreye sokulur. Nitekim, ülkemizde, Türk sömürgeciliğinin yürürlüğe koyduğu asimilasyon politikası tamamen bir ulusal imhayı hedeflediğinden sonuçları benzerlerinden daha tehlikeli bir gelişmeyi hedefliyordu. İngiltere, Fransa gibi sömürgeci devletler, gençliğin bir kesimini işbirlikçi olarak yetiştirmeye yönelirken, Türk sömürgecileri ana kucağındaki bebelerden başlayarak, bütün toplumu yabancılaştırmaya yöneldi. Bu açıdan asimilasyon politikasının sonuçları da daha ağır oldu. PKK'nin sık sık yaptığı değerlendirme; halkımızın yok oluşun eşiğinden dönderildiği belirlemesi, gerçekliğini burada bulur. Gençlik, önemli bir oranda ulusal-inkarcılık batağı içerisine çekilmişti. Batağa girenlerin çoğalması yok oluşu da hızlandıracaktı. Sömürgeciliğin bu politikası, gençliğin ulusal kurtuluş saflarına çekilmesi ile boşa çıkarıldı. Gençlik, dolayısıyla toplumun geleceği de kazanıldı.

12 Eylül Rejimi ve Gençlik

12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi öncesinde gerek Türkiye'de ve gerekse Kürdistan'da gençlik, önemli bir potansiyel güç olarak, siyasal mücadeleye katıldı. Öğrenci, işçi ve köylü gençlik saflarından binlerce genç sosyalizm mücadelesinde aktif olarak yer aldı. Bunun için 12 Eylül'ün önemli bir hedefi de gençlik oldu. Özellikle de Türk konuda ailelerin duygularını da ustaca sömürmeyi başarmıştır. Evren-Özal faşist kliği hala da ailelerin duygularını sömürmeye çalışıyor. Özal, bunu seçim propaganda çalışmalarında da sürekli olarak kullandı. Rejimin baştemsilcileri, ailelere, eğer yeniden 12 Eylül öncesine dönülürse, "Çocuklarınız vurulacak, yine okullarına gidemeyecekler" vb. biçimde propagandaları sürekli olarak yaptı. Hatta, Özal'ın yer yer bu demagojisinde başarı da sağladığı görüldü. Bazı ailelerin bu temelde ANAP'a oy vermesinin nedeni de budur.

12 Eylül faşist rejimi tamamı ile sahte ve alçakça bir yalana başvurarak kendisini ailelerin ve gençlerin kurtarıcısı gibi göstermeye çalıştı. Diğer taraftan ise, binlerce aileyi acı içinde bırakarak, birçok evladını işkencede katletti, sakat bıraktı, yıllarca sorgusuz-sualsiz olarak zindanlarda tuttu. Hala da bu uygulamalarını, insanlık tarihinin tanıdığı en vahşi bir katliam temelinde yürütüyor. 12 Eylül rejimi, gençlik üzerinde, ortaçağ zindanlarını kat kat geride bırakan işkence yöntemlerine başvurdu.

12 Eylül faşist rejimi, her zaman devrim için önemli bir potansiyel güç durumunda olan gençliği sindirmek için her türlü birlikte, farklı yanları da vardı. Bir kez, Kürt gençliğini ulusal-inkarcı bir yapıya büründürmek için yapılan uygulamalar, bu farkın en belirgin bir örneğidir. Biz bu yazımızda bu yönlerden çok, faşist rejimin gençliğe karşı uyguladığı politikalar üzerinde duracağız. Esasında, bugün gençliği rejimin bir uygulayıcısı haline getirme politikası, her iki halkın gençliğine yönelik olarak da uygulamaya konulacaktır. Bu nedenle araya öyle çok büyük mesafeler koymaya da bu anlamda gerek yok. Yalnız Kürt gençliğinin ulusal meselesinin gözönünde bulundurulması gereken temel bir husustur.

Faşist rejim sert bastırma hareketini belli bir aşamaya vardırdıktan sonra, bu kez rejimin uydusu bir gençlik yaratmak için çaba içerisine girdi. Özellikle de öğrenci gençlik üzerinde yürürlüğe konulan uygulamalar ilginçtir.

YÖK (Yüksek Öğrenim Kurumu)'nun kurulması ile birlikte, özellikle de üniversite gençliği üzerinde baskılar yoğunluk kazandığı gibi, tek tip öğrenci yaratma doğrultusundaki uygulamalar da hızlılık kazandı. YÖK, üniversite gençliğinin tepesinde Demoklesin kılıcı gibi sürekli sallanırken, gençliğin örgütlenme hakkı ise tümden ortadan kaldırıldı. Gençlerin

sol hareketlerinin gençliğin çeperini aşamaması nedeniyle, faşist rejim gençliği önemli bir boy hedefi haline getirdi. Zindanlar gençlerle dolduruldu. Aynı uygulamalar, katmerli bir şekilde, Kürdistan'da da uygulandı. Kısaca, 12 Eylül faşist darbesi öncesinde gençlikte yükselen devrimci mücadeleye katılma, darbe sonrasında esas olarak gençliğin hedeflenmesini beraberinde getirdi.

12 Eylül faşist rejimi gençliğin devrimci mücadeleye katılışını bazı dış güçlerin işi ve beyin yıkama ile izah etmeye çalıştı. Bu amaçla da, gençliğe kesin eritme politikası ile yaklaştı. Gençlik, devrimci mücadeleye tamamı ile bilinçli ve isteyerek katılmıştır. Rejim, gençliğe yönelik bu politikasını başarıya götürmek için böylesi bir yalana başvurmuştur. Yine, bu işkence ve baskı metoduna başvurdu. Gençliği bir daha ses çıkaramaz hale getirmek için elinden geleni arkasına koymayan bir uygulamayı geliştirdi. Bundaki amaç ise, uyanan Türk ve Kürt gençliğini sindirmek, bir daha devrimci mücadeleye kalkışamayacak bir duruma getirmekti. Bunu başarmak için de ilk başta sindirme politikası uygulamaya konuldu. Böylece sonuç alınmaya çalışıldı.

12 Eylül faşist darbesinin ilk yıllarında gençliğe yönelik olarak, uygulamaya konulan politika tamamen sindirmeyi hedefliyordu.

Aslında bu da işin ilk kısmıydı. Diğer bölümleri arkadan gelecekti. Nitekim, uzun bir süre geçmeden de geldi. Türkiye ve Kürdistan gençliğine yönelik olarak uygulanan politikanın benzer yanları olmakla siyasi bir faaliyet yürütmeleri yasaklandı. Hatta, burjuva partilerin gençlik kolu kurmaları bile yasaklandı.

Bütün bunlarla hedeflenen; gençliği ulusal ve toplumsal sorunlarından uzaklaştırmak ve robot bir genç kesim yaratmaktır. Böylesi bir gençlik kesimi ise, rejimin her türlü uygulamaları için rahatça kullanılabilecek bir malzeme haline gelecektir. Faşizm böylesi bir gençlik hamurunu yoğuracak ve buna istediği biçimi verebilecektir. Bu amaca ulaşmak için de gençliğe karşı, baskı ve yıldırma politikasının yanısıra, böylesine ince ve onu tüm ulusal ve sınıfsal gerçekliğinden uzaklaştıran bir politikayı da uygulamaya koydu. Günümüze kadar da bu politika ağırlıklı olarak sürdürülmekte ve gençliğin uyanışı geciktirilmek istenmektedir. Yine, polis baskısı üniversitelerde ve dışarda gençlik üzerinde sürekli olarak var olan bir uygulama halindedir. Bu uygulama, üniversite ve benzeri yüksek okullara polisin sürekli yerleştirilmesi ile daha da ağırlaştırıldı. Polis sürekli bir denetim aygıtı olarak gençliği kontrol altında tutmaya ve kıpırdanışını engellemeye çalışıyor. Bu uygulamalar, faşist rejimin gençliğe karşı nasıl bir uygulama içerisinde olduğunu çok açık bir şekilde gözler önüne sermektedir. Özellikle de YÖK ve polis baskısı, gençliğin önünde, demokratik ve akademik haklarını kazanmada önemli iki engel durumundadır.

Gençliğin Yeniden Hareketlenmesi

Lenin'in gençlik için bir başka belirlemesi daha vardır: Gençlik doğası gereği yeniliklere daha açıktır, der. Yaşlı kuşağa göre gelecek endişesini daha fazla taşıyan gençlik, geleceğe ilgi duyar, araştırır ve yeniliklerin etkisi altına daha erkenden girer. Yeni toplumu yaşlı kuşaktan daha önce kavrar ve kabul eder. Bu gerçeği, biz en somut örneği ile kendi ülkemizde yaşadık.

Kürdistan aydın gençliği, yaşlı kuşaktan daha erkenden ulusal kurtuluş ideolojisine sahip çıktı ve bu saflarda mücadeleye katıldı. Sömürgeciliğin vaad ettiği geleceğin bir kurtuluş olmadığını gören Kürdistan gençliği, arayışlar içerisinde, ulusal kurtuluş düşünceleri ile tanıştı ve mücadeleye aktif olarak katıldı.

Günümüzde de gençlik benzer bir uyanışı erkenden yaşadı. Ulusal kurtuluş saflarına aktı. Ama gençliğin 12 Eylül faşizmi ardından esaslı uyanış yolu içerisine girmesi, 15 Ağustos Atılımının ardından başladı. 15 Ağustos Atılımı, toplumun bütün kesimlerinden önce gençlikte yakın etkisini buldu. Bu, gerek Türkiye ve gerekse de Kürdistan gençliği açısından geçerli olan bir husustur. Çünkü, 15 Ağustos Atılımı Kürdistan gençliğinden ayrı olarak, Türkiye gençliğini de uyardı ve devrimci kıpırdanışların gelişmesine yol açtı.

Yoğun baskı ortamını Türkiye gençliği, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin yarattığı olanaklara dayanarak, biraz da olsa, kırmayı başardı. Geçtiğimiz yıl içerisinde üniversite gençliğinin önderlik ettiği çok sayıda gösteri gerçekleştirildi. Öğrenciler YÖK'e ve polis baskısına karşı biraz da olsa seslerini yükseltme olanağına kavuştular. Bu yükseliş bugün de devam ediyor. Böylesi bir gelişmede, ulusal kurtuluş mücadelemizin oynadığı rol belirgindir. Katı faşist baskı ortamında gençliğin biraz da olsa ses çıkarma olanağına kavuşmasına yol açan mücadelemizdir.

Günümüz açısından Türkiye gençliğinde yeniden bir devrimci kıpırdanışın ortaya çıktığını belirtebiliriz. Bu, gözle de görülen somut bir durumdur. Öğrenci gençlik, işçi gençlik sert faşist baskıların bir eseri olan sessizlik ortamını kırmaya başladılar bile. Bu da, geleceğin kazanılmasında embriyon halin-

de bile olsa, dev gibi gelişmelere ulaşılabilineceğini gösteriyor.

Kürdistan gençliği açısından uyanış ve ulusal kurtuluş saflarına katılış, Türkiye'deki benzerlerinden daha ileri ve örgütlü bir düzeydedir. Çünkü; PKK'nin öncülük ettiği ulusal kurtuluş mücadelesi, Kürt gençliğinin uyanışını hızlandıran temel bir ivme gücüdür.

Gençliğin durumunu bu şekilde, kısa ifade etmemizin nedeni, 12 Eylül rejiminin sert faşist baskılarla uygulamaya koyduğu gençlik politikasının uygulanamaz hale geldiğini göstermek içindir. Gençlik, üzerine atılmak istenen elbiseyi parçalamıştır. Bu temelde ise, doğru devrimci kıpırdanışların içerisine girmeye her zamankinden daha fazla aday durumundadır.

Gençlik Şûrası ve 2000 Yılının Gençliği

Faşist Türk sömürgecileri, rejimlerini 2000 yılına kavuşturma planlarını yapıyorlar. 12 Eylül yönetiminin planlarını odaklaştırdığı hedeflerden biri budur. Rejim 2000 yılına sağ-salim kavuşturmak ve ömrünü daha da uzatmak için her alanda planlamalara gidiyor. Bunlardan biri de gençliğe yönelik olarak uygulamaya konulan politikalardır.

12 Eylül faşist rejimi planladığı hedeflerine ulaşmaktan uzak bulunuyor. Rejimin bugün başında bulunan Evren-Özal kliği, esas kendilerini 1988 yılına göre programlamış ve bu dönemde yönetimden çekilmeyi hesaplıyorlardı. Ancak, programladıkları amaçlarına ulaşmaktan çok uzak bir durumda bulunuyorlar. Ekonomik hedeflerine ulaşamadıkları gibi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini bastırma, Türkiye'de demokratik çıkışların önünü alma gibi amaçlarına da ulaşamamışlardır. Bu gelişmeler karşısında rejimin 2000 yılına ulaşması da mümkün gözükmemektedir. Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş savaşı, Türkiye'de kıpırdamaya başlayan işçi ve gençlik hareketliliği, rejimin derinleşen ekonomik bunalımı, 2000 yılına ulaştıracak nefesinin de tükenmesine yol açmaktadır.

İşte, rejim kendisini 2000 yılına ulaştıracak bir nefese kavuşmak için yeni düzenlemelere girişiyor. Buna göre kendisini yeniden düzenlemeye ve restorasyona çalışıyor. Bunu yaparken de faşist yüzünü gizleyerek, rejimin sert yüzüne cila sürerek yapmak istiyor.

Rejim 2000 yılına kendisini ulaştıracak nefese kavuşabilecek mi, ya da bu nefesi verecek güçleri yaratabilecek mi? İşte, rejimin bugün esas meselesi de bu noktada düğümleniyor. Bu konuda, ekonomik, askeri, siyasi düzenlemelere gidiyor. Hatta, rejimin en başında bulunan faşist Evren'in, "komünist partisi kurulabilir, idam cezası kaldırılmalı" biçiminde yaptığı son açıklamalar, rejime yeni koltuk değnekleri yaratma, nefes boruları açma çabalarıdır. Böylece rejim 2000 yılına çıkarılmak isteniyor.

Rejimin bu yönelimleri çerçevesinde, son olarak gündeme gelen ve "2000 yılının gençliğini yaratma" amacında olan Gençlik Şûrası üzerinde durmak istiyoruz.

Gençlik Şûrası, 12 Eylül faşist rejiminin 2000 yılına çıkmak için gençliğe yönelik somut politikalarının uygulanmaya yöneldiği bir kaldıraç vazifesi görmektedir. Böylelikle rejimin geleceği de güvence altına alınmak isteniyor. Şimdiki genç kuşak, 2000 yılında devletin önemli kademelerinde yer alacak, bir bakıma yaşlı kuşağın yerini alarak esas yönetimde söz sahibi olacaktır. 2010 yılları ise bu kuşağın tümden egemen olduğu bir dönem olacak. İşte bu gelişme, rejimi ürküten ve derinden korkutan bir durumdur. Çünkü, günümüz gençliğinin yönelimi rejimin geleceğini de belirleyecektir. Diğer bir deyişle, 12 Eylül faşist rejiminin 2000 yılına ulaşıp ulaşmaması gençliğin yönelimine bağlı olarak gündeme girecek olan bir husustur. Rejim eğer gençliği kazanırsa, kendisini 2000 yılına kavuşturmakla kalmayacak, bir dönem daha ömrünü uzatmayı başaracaktır. Basit bir tahminle 2010'lu yıllara kadar çıkma şansına da sahip olacaktır.

Bu nedenle gençliğe yönelik politikayı değerlendirirken, sadece basit bir faşistleştirme, ulusal-inkarcılığa çekme politikası olarak görmemek gerekir. Bu, kader politikasıdır. Bunun içindir ki rejim, 2000 yılının gençliğini yaratmadan dem vuruyor. Buna göre hazırlıklarını yapıyor. Bu konuda çalışmaların yoğunlaştırıldığını da görmekteyiz.

Gençlik Şûrası'na 500 delege katıldı. Bunların 100'ü gençti. Bu orana bile bakınca gençliğin sorunlarının ne kadar ele alındığını çıkarmak zor olmasa gerek. Toplantıya katılan gençler ise, rejimin tespit ettiği adaylar arasından seçilmiştir. İlerici-demokratik öğrencilerin katılımı engellendiği gibi, birçok öğrenci derneğinin temsilcileri de toplantıya alınmamıştır. Böylesi bir bileşimdeki toplantının, 12 Eylül rejiminin gençliğe yönelik uygulamalarının saptanması anlamına geleceği açıktır.

Bugün Türkiye nüfusunun %60'ı 30 yaşın altında olan kuşaktır. Bu da önemli bir potansiyel güçtür. Birçok Batılı emperyalist ülke nüfuslarının yaşlanmasından kaynaklanan işgücü kaynağı sıkıntısı çekerler. Türkiye'de böylesi bir potansiyel gücün bulunması son derece önem arzeden bir husustur. Böylesi genç bir nüfusa sahip olmak gelecek açısından büyük önemi olan bir noktadır. Faşist rejim, Türkiye'deki bu gençlik potansiyeline Kürdistan gençliğini de katarak, önemli bir dayanak oluşturmaya çalışıyor.

Gençlik Şûrası'nın hedefi 2000 yılına "Milli birlik ve bütünlük ruhu içerisinde olan bir gençlik" yetiştirmektir. Bunun anlamı ise açıktır. Kürdistan ve Türkiye'nin bir bütün olarak ele alındığı ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ezildiği, gençliğin ise ulusal inkarcılık içerisinde eridiği anlamındadır. Buna göre de gerek Türkiye ve gerekse Kürdistan gençliğine yönelik olarak bir dizi yeni politika uygulanmaya konulmaktadır. Gençlik Şûrası'na sunulan komisyon raporlarında, bu yönelimleri görmek mümkündür. Temel bir mesele olarak ele alınan ve uygulanmaya çalışılan, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ezilmesi sorunudur. "Gençliğin bölücü akımlara karşı eğitilmesi ve duyarlı hale getirilmesi" şeklinde formüle edilen bu amaca göre bir gençlik politikası uygulamaya konulmak istenmektedir.

YÖK, üniversite gençliği üzerinde yine bir baskı aracı olarak tutulacak ve gençliğin demokratik bir yönelim içerisine kayışı, polis baskıları arttırılarak durdurulmak istenecektir. YÖK, şimdiden öğrenci gençlik üzerinde en sert faşist yöntemleri uygulamaktadır. Bunun sürdürülmesi demek, gençliğin sert baskılarla rejime bağımlı hale getirilmesi demektir. YÖK ile hedeflenen, "Tek tip bir öğrenci gençlik" yaratmaktır. Bu da rejimin arzu ettiği bir malzemenin hazır hale getirilmesi demektir. Şûra'nın önemli bir hedefi, faşist rejimin rahatça kullanabileceği bir gençlik kesimi yaratmaktır. Bu gençlik, okul dışında başka bir şeyle uğraşmayacaktır, hele politika, sınıfsal ve ulusal meselelere ilgi duyması kesinlikle içerisine girilmemesi gereken tutumlardır. YÖK'ün temel hedefi de böylesi bir gençliğin yaratılmasıdır. Son gençlik Şûrası, böylesi bir gençliğin yaratılma hedefini daha da genelleştirmeyi amaçlıyor.

"Milli birlik ve bütünlük ruhu" içerisinde bir gençliğin yaratılması ve rejimin bu temelde 2000 yılına kavuşturulması bugün rejimin politikasına damgasını vuran esas noktalardan birisidir. Bu konuda sadece Türk gençliğine yönelinmediğini, Kürt gençliği üzerinde de benzeri politikaların hem de direkt ulusal imhayı hedefler bir tarzda yürütüldüğünü görmekteyiz.

Kürt gençliğine yönelik olarak uygulamaya konulan politika, direkt ezmenin yanısıra, göçertme, lümpenliğin batağına sürükleme vb. gibi politikalardır. Böylece, gençliğimizi ulusal gerçeklerinden uzaklaştırıp, batağın içerisine çekmeye çalışıyorlar. Buna son dönemlerde eklenen koruculuk sistemi de, gençliği direkt karşı-devrimin bir malzemesi haline getirmenin aracıdır. Uzun vadede Kürt gençliğini ulusal gerçekliğine yabancılaştırmak için ekonomik olanaklardan yoksun bıraktığı gibi, iş ve okul imkanlarını da giderek azaltmaktadır. Bu durumda Avrupa ve Arap ülkelerini bir kurtuluş aracı gibi göstererek, buralara sürmektedir. Sayıları onbinleri bulan genç, Avrupa ve Arap ülkelerine gitmekte; burada ise tamamı ile gelecekten yoksun bir şekilde yaşamaktadır.

12 Eylül faşist rejimi bütün bu uygulamalar ile birlikte gençliği önemli bir hammadde olarak kullanmaya hazır hale getirmenin yanısıra, onları ülkesinden de uzaklaştırarak, ulusal çelişkiyi yoğunca yaşamasını engellemek istiyor. Yurt dışında olan genç kesimi emperyalizmin yoz kültürü içerisinde erimeye terk ediyor. Böylece ulusal kurtuluş mücadelemizin önemli bir potansiyel gücünü çürüme ve yozlaşmaya terk ediyor.

Gençlik Şûrası, işte gençliği bütün bu yönelimler çerçevesinde öğüterek rejimi 2000 yılına ulaştırma çabasının bir ürünü olarak gündeme geldi. Şûra; gençliği 2000 yılına tek tip bir politikanın aracı haline gelmiş bir şekilde ulaştırmayı hedefliyor. 2000 yılının gençliğinden beklenen nedir? Rejim bu gençliği, tümüyle faşist ve sömürgeci bir politikanın aracı haline getirmeyi amaçlıyor. Bu bakımdan 2000 yılının gençliğini, bugünkü kliğin bir sürdürücüsü olarak görmek istiyor. "Milli birlik ve bütünlük ruhu"ndan kastedilen de budur.

Türkiye ve Kürdistan Gençliğinin Görevleri

Bugün gençlik önemli bir uyanışı da yaşıyor. Bu açıdan gençliğin önünde iki yol var. Bunlardan biri, faşist rejimin 2000 yılına ulaşmasının aracı olmak; ikincisi ise, bunun karşısında yer alarak Türkiye ve Kürdistan halklarının çıkarı temelinde 2000 yılına yönelmektir. Bu açıdan 2000 yılına doğru, özellikle de gençliğin ciddi bir çelişki ve çatışmanın içerisine gireceğini belirtebiliriz. Geleceği kazanma, gençliği kazanmada düğümleniyorsa, bu çelişki ve çatışmaların en yoğun bir şekilde burda yaşanacağı da açık olan bir durumdur.

12 Eylül faşist rejiminin, gençliği sınıfsal ve ulusal gerçekliğinden uzaklaştırma çabalarına karşı gençliğin bu gerçekliğine daha da sıkı bir şekilde sarılması gerektiği açık olan bir durumdur. Rejimin her türlü oyun ve komplolarına karşı, halkın yanında yer alarak, her türlü yozlaştırma çabalarına karşı durmalıdır.

Türkiye gençliği açısından bugün koşullar, ulusal kurtuluş mücadelemizin yarattığı elverişli olanaklar nedeniyle daha da elverişli bir durumdadır. Gençlik, özellikle de üniversite gençliği, mücadelemizin açtığı yeni imkanlarla sesini biraz daha yükseltme olanağına kavuştu. Bugün bu olanakların giderek daha da açıldığını görmekteyiz. Türkiye gençliğinin bu elverişli koşullara dayanarak, kendi mücadelesini yükseltmesi gerekir. Geçmiş yanılgıları, özellikle de Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesine karşı takındığı şovenizm çeperini kırması gerekir. Ancak bu gerçekliğe ulaştığında kendi devrimci mücadelesini yükseltebilir; faşist rejimin üzerinde oynamak istediği oyunları boşa çıkarır. Türkiye gençliği, Kürdistan gençliği ile dayanışmasını da bu temelde göstermelidir.

Kürdistan gençliği üzerinde de faşist sömürgecilik binbir türlü oyun oynamaktadır. Toprağından göçertmeden, işsizliğe sevketmeye, lümpenizmin batağına sürüklemeye, korucu ve kontra olarak kullanmaktan tutalım da ucuz işgücü olarak metropol pazarlarında satmaya kadar oyunlara maruz kalmaktadır. Sömürgeciliğin gençlik üzerindeki bütün bu politikalarını boşa çıkaracak bir gelişme, ulusal kurtuluş mücadelemizin şahsında yaşanıyor. Kürdistan gençliğinin, ulusal gerçeğinden uzaklaşmaması, tam tersine buna sahip çıkmasının yolu, ulusal kurtuluş mücadelesine katılmaktan geçmektedir.

PKK geliştirdiği ulusal kurtuluş savaşında Kürdistan gençliğini kendi öz örgütlenmesine de kavuşturdu. 1987 yılında kurulan YXK (Yekîtiya Xortên Welatparêzên Şoreşgerên Kurdistan), Kürdistan gençliğinin altında örgütleneceği bayraktır. YXK, aynı zamanda Kürdistan gençliğinin sömürgeci politikaları boşa çıkarmada bir aracıdır. Bu nedenle, Kürdistan gençliğinin YXK saflarında örgütlenmesi ve ordumuza daha çok katılması ulusal kurtuluş savaşımızı daha da güçlendirecektir, 2000 yılına bağımsız ve özgür bir Kürdistan'la girmemiz mümkün olacaktır.

Çakalların sesini, dinlemeye değer bulmuyoruz:
APO'SUZ PKK, PKK'SİZ APO DÜŞÜNÜLEMEZ

"Kürdistan'da her şeye damgasını vurması gereken tek şey direnmedir." Çünkü, PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaş, nefes alışımızın bile ancak direnişle mümkün olabileceğini belirtiyordu bir yazısında. Günümüzde, Kürdistan sorununun, uluslararası bir sorun olmaya doğru hızla yükselmesi direnişle mümkün olabilmiştir. 18. yüzyılda bir Fransız düşünürü, "Güçlü fikirler, olaylar şok yaratır, hoşnutsuzluk ve öfke uyandırır. Bazıları buna husumet ederken, diğerleri de bunu dostça karşılar" diye bir belirlemede bulunmuştu. Güçlü fikirleriyle düşman çevrelerde şok etkisi yaratan önderimiz APO'dan ayrı düşünülemeyecek PKK'nin tarihini birazcık da olsa inceleyenler, Fransız düşünürünün döneminde söyledikleririn ifadesini, bugün PKK ve APO'da bulduğunu kabul etmekte zorluk çekmeyecekler.

Abdullah ÖCALAN liderliğindeki PKK, 20. yüzyılın bu son çeyreğinde dünyanın en çağdaş ve en devrimci olayıdır. Bağımsızlıkçı, özgürlükçü, teslimiyet ve ihaneti direnişle ezen ihtilalci bir hareket olarak, bütün dünyanın dikkatini çekmektedir. En önemlisi de, kendi halkının özgücüne dayanarak "tüm cihana Kürt ölmedi" dedirten ve bu özelliğiyle de tanınan bir harekettir. Dolayısıyla böylesi özelliklere sahip bir hareketin dostça karşılayanları gibi husumet edenleri de olacaktır.

Gerçek temellerde PKK'nin temsil ettiği direnen Kürdistan sorunu karşısında, sömürgeci TC'yi bir kenera itelim, ABD emperyalizmi bile geleceğe yatırım yapmaya başladı. "Kürdistan'a evet, PKK'ye hayır" diyor, bu yatırım politikasında. Son çıkan provokasyon ise, "PKK'ye evet, APO'ya hayır" diyor. Bunu bir adım ileri görmemek gerekir. Bu, birincisinin ikincisini doğurması olmakla birlikte, ilkinden çok daha sinsi ve alçakçadır. Çünkü "PKK'ye evet, APO'ya hayır" sloganı ile ortaya çıkanlar, devrimci maskesi altında, PKK'ye hiçbir şey vermedikleri halde, PKK bizimdir de diyen iç düşmanlardır.

Her şeyden önce Kürdistan, PKK'dir; PKK, APO'dur; APO ise, Kürdistan halkının kurtuluş mücadelesinde önderlik gerçeğidir. Bu gerçekler adeta biribirinden fışkıran ve bir gerçeğin bütününü oluşturan halkalardır. Bu böyle olmasa, sözkonusu saldırılar, yönelimler farklı biçimlerde kendilerini göstereceklerdi.

Birilerinin çıkıp da, "PKK'ye evet, APO'ya hayır" şeklinde sızlanması, insana PKK ile ilgisi olmayanların yaklaşımını hatırlatır. Çünkü; PKK'li olan, onun sahipliğini yapmakta olan birinin kaçıp saklanması ve oradan burjuva basına "PKK'ye evet" demesinin hiçbir gerekçesi yok. PKK'ye uzak olan birinin çıkıp "PKK'ye evet" demesine de elbette ki bir hesap kaynaklık eder. Ve bunda anlaşılmayacak bir nokta da yok. O halde, "PKK'ye evet, APO'ya hayır" bayrağını kaldıranları, yeni dönemin ihanet bayrağını kaldıranlar olarak anlamak gerekiyor. Bunlar, Kürdistan halkının kurtuluş umuduna göz diken, PKK'nin mirasını PKK'nin düşmanlarına peşkeş çekmek isteyen uluslararası satılık kuklalardır. Bunlar İdrisi Bitlisilerin, Rayberlerin "çağdaş" türevleri, Şahin-Yıldırımların takipçileri, Semir-Süleymanların ortaklarıdırlar. Partimiz, her şeyden önce, ihaneti affetmeyen, onu acımasızca cezalandıran özelliğiyle de halkımızın kalbinde taht kurmuştur. Kısacası, çağdaş Kürdistan tarihinde, ihanet özgürlüğü yaşama şansını bulamayacaktır. Kabul etmeyenler de kabul etmeli ki, büyük önderimizin de belirttiği gibi, her şeye damgasını vuran direniştir. Bu direnişin başında olan APO'nun önderliğindeki PKK'dir. Kürdistan, onun toprakları üzerinde sömürgeciliğe karşı savaşanların ve onları destekleyen halkındır. Varsın ihanetin toplama kampı olan İsveç'in yolcuları düşünsünler. İster istemez, irade dışı olarak, bu düşünüş kopkoyu kara olacak. Onlar istediler bunu. Lenin de, "... batmakta ısrar edenlere yapacağımız tek iyilik, onları, bataktaki çırpınışlarından kurtarıp boğulmalarını sağlamaktır" diyordu, devrim maskesi altında devrime düşmanlık yapanlar için...

Aslında tarihin ileriye doğru akışında olağan gelişmeler yaşanmaktadır. Yeni bir özgür yaşam ırmağının aktıkça bulanıklıktan duruluğa dönüşmesidir yaşananlar. Provokatörler, bu coşkun ırmağın dalgalarının bir kıyıya fırlattığı çöplüklerdir. Provokatörlerin kimler olduklarını, güçlerinin yok denecek kadar cılız olduğunu, kişiliklerinin her yönüyle ne denli silik olduğunu bilenler bilir. Öyle ki, bunu açıklamak bile, onlar için onur vesilesi olur. İşin acı tarafı, bu türden kuklaların kalkıp da; gözbebeğimiz, ışıklı yolumuz, cesaretimiz, umutlu geleceğimiz ve her şeyden önce de onurumuz, baştan başa PKK'miz olan APO'muzun adını ağızlarına almasıdır. Bu alçak saldırı, içimizde sadece kin, öfke uyandırır ve ihanete karşı her zamankinden daha acımasız olmamız gerektiğini hatırlatır. Ve "İhanete ölüm; her şeyimizle seninleyiz büyük önder APO!" sloganını attırır. Gerçekten şöyle bir Kürdistan tarihine bakıldığında, böylesi bir ülkenin devrimi için PKK'nin ne kadar gerekli olduğu rahatlıkla anlaşılır. PKK'nin mücadele tarihine bakıldığında ise, onun liderliğine de APO'nun ne çok yakıştığı rahatlıkla görülür. Bu ideal denebilecek düzeydeki bütünlüktür, düşmanı çıldırtan ve ihaneti devreye sokturan... Halkımızın günümüzde ulaştığı halk gerçekliği ve onun önderlik gerçeği, düşman çevreleri bu düzeyde telaşa boğarken, halkımız ve insanlık için etkisi çok büyük olacak bir gelecek vaad ediyor.

Zaten en güçlü kahramanlıklar ve bunun tersi olan düşkünlükler zorlu geçen mücadele yıllarının en hassas ve kritik dönemeçlerinde yaşanırlar. Nitekim bugün direnen Kürdistan topraklarında bunun örnekleri görülmektedir de. Artık kabul eden etmiş, etmeyenler etmesin, ama Kürdistan adı PKK ile anılmaktadır. Elbette APO'nun yeri de en büyük mertebedir. Bu gerçek böyle sürüp gidecektir. Çünkü, bu gerçeklik Hakilerle başlayan şehitlerin kanı temelinde kök salmış Kürdistan topraklarına. Bu yok edilemeyecektir. PKK'lerin-APO'ların imhası mümkün olabilse bile, yenileri tarih sahnesine çıkacak; ve mutlaka ulaşılması gereken o büyük güne varılacaktır. PKK, APO önderliğinde bunun tohumlarını serpmiştir. Bu tohumlar filizlenerek boy vermiştir. Şairin dediği gibi, çiçekler koparılsa da baharın gelmesi engellenemez. Devrim düşmanları bunun bilincinde olsalar da, kafatasları içinde çimlenen ihanet zehiri, onları bunu düşünmekten alıkoyar.

Kürdistan halkının gururu Abdullah ÖCALAN yoldaşın özellikle belirttiği gibi, PKK'nin önderlik gerçeği sıradan bir olay veya tek bir kişi değil; Kürdistan halkının tarihi direnme kararıdır.

Bizler, Partimize ve onun önderliğine yönelik saldırılar karşısında, kafalarımıza "acaba"ları yerleştirmek yerine, APO'nun başında olduğu PKK'nin yolunu takip etmekle ne kadar doğru bir tercih yaptığımızı hatırlayacak ve bununla da gurur duyacağız. Aslında bu saldırılar, Partimizin ve Önderliğinin ne düzeyde büyük olduğunu gösteriyor. Gerçekten Lenin'in mücadele tarihini okuyup da öğrenenler göreceklerdir ki, önderimiz APO'ya yöneltilen asılsız suçlamaların benzerleri, döneminde Lenin'e de yöneltilmiştir. O yıllarda Lenin için de, "o bir diktatördür", "herkes kendisi gibi düşünsün ister", "kimsenin görüşlerine değer vermez", "görüşlerini zor yöntemiyle kabul ettirir" vb. vb. suçlamalar gündemleştiriliyordu. ("Her Yönüyle Lenin" adlı kitapta bunlar mevcut, okumakta büyük yarar var.) Yine aynı dönemlerde Lenin için, "Partiyi bölmek istiyor" deniliyordu. Bu suçlamayı getirenlerin başını çekene, Lenin'i kişi olarak tanıyan birisi sorar: "Diyorsunuz ki Lenin partiyi bölecek, nasıl olur da bir kişi koskocaman bir partiyi bölebilir?" Devrimci maskesi giy-

Devamı 16. sayfada

Halkımız Ortaya Çıkan İhanetçileri Tanıyor
Parti Önderliğine Olanca Gücüyle Sahip Çıkıyor

Asıl değineceğim konu, Ağustos sonlarında Hürriyet gazetesinde çıkan yazılar ve 4 Eylül tarihinde Milliyet gazetesinde çıkan ihanet belgeleri üzerinedir. Her iki açıklamada da başından beri üzerinde düşmanla anlaşılmış —uzlaşmış— kof bir düşüncenin varlığı kuşku götürmeyecek kadar açıktır. Bu açık uzlaşmacılığa rağmen, sözde halka sahip çıkılıyor iddiasından da vazgeçilmiyor. Bu yazıda, Hürriyet'teki ajanın iddiası onlarca kez fiyaskoyla sonuçlandığı için üzerinde durmayacağım. Milliyet'e açıklama yapan bayımıza gelince, sanki yeni bir buluş icat etmiş gibi eski bayatlamış, küflemiş iddialara sarılıyor. Birçok ihanetçi odak ve düşman gibi o da Partiye değil, Parti Önderliğine saldırıyor. Bu da gösteriyor ki, ortaya çıkan yeni ihanet daha önce ortaya çıkan ihanet odaklarının devamından başka bir şey değildir. Yıllardır TC, onun uşakları ve kemalist solcular da aynı telden çaldılar. Onların sonu nereye vardıysa, bu ihanetçilerin de sonu oraya varacaktır.

Dönem itibarıyla gelinen aşamada böylesi çıkışların yapılması tesadüfi değildir. Faşist Saddam rejiminin Güney Kürdistan'daki katliamları, TC'nin saldırıları, emperyalistlerin saldırıları ve Kürdistan sorunu karşısında saptadıkları yeni politikalar içinde ve onunla bağlantılı olarak bu yeni ihanet odağı türedi. Bu anlamda, Kürdistan ulusal direnişi ve bu direnişe önderlik eden PKK'ye karşı ortaya çıkan yeni ihanetçilere tanınan misyon oldukça önemliydi. Bu ihanetçiler, sözde Partiye sahip çıktıkları imajını yaratmaya çalışarak Parti varlığını yok oluşa götürmek istediler. Bunların söylediklerinden alacağım birkaç alıntı, provokatörlerin kimliğini daha net olarak ortaya koyacaktır.

"Çocuk ve kadınların öldürülmesi bizzat Apo'nun emriyle olmakta", "Talabani ile imzalanan protokol Partinin herhangi bir kademesinden geçmemiştir", "Apo despottur, kendisine karşı çıkış yapanları yok ediyor", "Apo yakında Parti başkanlığından gider", "Apo'nun yerini alabilecek 200'den fazla kadro var..."

Bu sözleri tek tek ele alarak provokatörlerin amaçlarını ve ne yapmak istediklerini ortaya koyalım:

1. Bu provokatör nasıl oluyor da, bu kadar insancıl duygulara kapılmış, timsah misali gözyaşları döküyor! Bu provokatör, burada asıl suçluyu gizlemeye çalışıyor. Şimdi soralım; Kürdistan'da köy koruculuk sistemini kim icat etti? Çocukları, kadınları kendi pis bedenlerine siper edenler kimlerdir? Onların evlerini birer karakol haline getiren kimdir? Bunlar çok açık ve nettir. Bu sorulara verilecek en dürüst cevap da, tek kelimeyle TC çıkar. Durum bu kadar netken ve birazcık da olsun insanlık özü olanlar bu gerçekliği teslim ederken, provokatör bu durumu bilmiyor mu! Biliyor; ama haklı bir çıkış yaptığının imajını yaratmak için bu kadar düşkünleşiyor.

2. Parti kademelerinden geçmeyen bir protokol, nasıl oluyor da Parti yayınlarında ve basın açıklamalarında dünya kamuoyuna duyuruluyor ve propaganda yapılıyor.

Diğer üç konuyu da birlikte ele almak gerekiyor. Apo tek söz sahibi ise, diğer Parti kademeleri ne iş yapıyorlar? Her karşı çıkış despotlukla bastırılıyorsa, sözkonusu 200 kişi neyle uğraşıyorlar? Apo'yu liderlikten atacak kadar güçleri varsa ne bekliyorlar? Bu kadar muhalefetin olmasına rağmen, nasıl oluyor da Apo tek başına söz sahibi olabiliyor? Zaten provokatör, burada yakayı ele veriyor. Türk sömürgeciliği, PKK'nin doğuşundan bu yana, Parti Önderliğimize yönelik sürekli bu yönlü karalama kampanyasını yürütmüyor muydu?

Halkımız ihanetçilerin yabancısı değildir. Şunu açıkça belirtmek gerekir: Bu provokatörlerin iddia ettiği, "kör gözle Parti Önderliğinin emrinde çalışan bu insanlar", Partiye nasıl önderlik edecekler? Bizim, bu tür önderlere ihtiyacımız yoktur. Elbette PKK, dünyayı her yönüyle tahlil edecek yüzlerce kadroyu yarattı ve yaratacak. Bu kadro potansiyelinin varlığına inancımız sonsuzdur. Bunlar, uşak ruhlu bayımızın iddia ettiği gibi korkaklar ordusu değildir.

"Apo'ya hayır, PKK'ye evet" sloganı ne anlam taşımaktadır? PKK ideolojisini yaratan, olgunlaştıran, onu bir güç haline getiren, bunun için eşsiz bir çaba harcayan birini, ondan ayırdetmek mümkün müdür? "Apo'da eksikliklerin olduğunu, bunun PKK'de bulunmadığını" idddia etmek, boş laf üretmekten, gevezelik etmekten öteye gitmez.

Kendisine solcuyum diyen birçok güç de, bu güne kadar "Aslında PKK iyidir, yönetimi kötüdür" şiarını onaylatmaya çalışmadı mı? Eğer bir düşünceyi yaratan kötü ise, o düşünce de kötüdür ve bunu bilmeyen yoktur. Aslında bu tür lafazanlıkları, PKK'nin gelişmesi ve halklaşması karşısında korkanlar yapar ve bu tipler bu tür iddialara sarılırlar. Bunlar PKK'yi direkt karşılarına almalarının sonları olacağını bildiklerinden, sözde politik manevra yapmaya çalışıyorlar. Ama bu zavallılar, zavallıklarından bunu bile beceremeyerek yüzlerine-gözlerine bulaştırıyorlar.

Asıl özlemleri olan "Demokratik PKK"yi (siz bunu ruhsuz PKK anlayın) yaratmak ise, hayalden öte bir şey değildir. Nasıl ki, tilki rüyasında tavuk görüyorsa, bunlar da yatıp-kalkıp "Allahım bu PKK belasını başımızdan defet" diyorlar.

İşin acı tarafı, sözde "muhalefet" olarak ortaya çıkanların kendilerinin çok cüce kalmalarıdır. Oysa ki, Kürdistan halkının büyük insanlara, kahramanlara ihtiyacı var. Çıkışlar yapılırken, büyük ve iddialı olunmalıdır. Eğer PKK'de yetmezlik varsa, bir hizip olarak iddialarını cesurca ortaya koysunlar; bizler de onları gerekirse alkışlarız da. Ama cücelerimizin kendilerini bile yönetmekten aciz olduklarını saklamalarında görmek mümkündür. Korkunun ruhlarına işlediği her hallerinden bellidir. Acınacak bir durum; hem büyük iddiaların olacak ve hem de beyinsiz olduğunu etrafına duyuracak, onlardan medet umacaksın. Olmaz, iddialı insanların yapacağı şeyler değildir bunlar.

Asıl acınacak diğer önemli bir nokta ise şudur: Bunlar sığındıkları güçler tarafından kullanılıp posası çıkarıldıktan sonra bir yana atılacaklardır. Bu ihanetçiler de bilmelidirler ki, düşman satın aldıklarını belli bir süreye kadar kullanır, sonra da tavuk keser gibi kafalarını koparıp atar.

Kürdistan halkı, ortaya çıkan ihanetleri ve ihanetçileri tanıyor ve bundan dolayı da Parti Önderliğine olanca gücüyle sahip çıkıyor ve çıkacaktır.

B. Engin

ADIM ADIM KÜRDİSTAN

Uygarlıkların mesken tuttuğu bir beldemiz

MÊRDÎN
(Mardin)
—III—

Bölgede üretimi yapılan tarımsal ve hayvansal ürünlerle birlikte, yeraltı maden kaynaklarını ucuz işgücünden yararlanarak işletmek için, TC sömürgeciliği, alanın çeşitli noktalarında işletmeler kurmuştur. Nusaybin'de tekel, çırçır fabrikaları ve petrol çıkarma tesisleri; Mardin'de çimento, kireç, yem ve plastik fabrikaları; Mazıdağı'nda Etibank Fosfat tesisleri, süt fabrikası, tekel, ofis gibi fabrika ve tesisler kurulmuştür. Tüm bu ekonomik kuruluşlar, sömürgeci Türk devletinin yeraltı ve yerüstü kaynaklarını talana yönelik kurularak işletilmektedirler.

Mardin yöremiz, maden yatakları bakımından da büyük oranda zengindir. Fakat mevcut durumda Mazıdağı'ndaki fosfat ve Nusaybin'deki petrol yatakları TC tarafından yapılan araştırmalar sonucu ortaya çıkarılıp işletilmektedir. Bölgede, halen çeşitli biçimlerde maden araştırmaları devam etmektedir.

Bölgenin iç ve dış ticareti üzerinde TC'nin mutlak denetimi sözkonusudur. Yapılan ticaret daha çok tahıl ve hayvancılıktan elde edilen ürünlerin alımsatımı şeklinde gelişmektedir.

Ekonomik alandaki bu gelişmelere bağlı olarak, sosyal alanda da bir değişim ve ayrışma ortaya çıkar. Özellikle makinanın tarıma girmesi ve geniş ovalık alanda sulu tarımın gelişmesiyle birlikte, feodal-aşiret reislerinin büyük bir kesimi şehirlere inerek burada kompradorlaşırlar. Ve böylece kapalı toplum şartlarındaki eski mutlak denetimlerini kaybederler. Diğer yandan orta köylülüğün bir kesimi zengin köylülük konumuna yükselirken, geniş bir orta köylülük kesimiyle birlikte yoksul köylülük topraktan koparak şehir merkezleri ve metropollere akın eder. Bu nüfus akını ile birlikte daha çok sömürgeci idari kurumların yerleştiği şehirlerde de nüfusun artmasına ve belli bir sosyal şekillenmenin ortaya çıkmasına yol açar.

Şehir ve kasabalarda, sömürgeci kurumlarla kompradorlar dışında, sömürgeciliğe hizmet temelinde bir esnaf ve sanatkarlar kesimiyle, sömürgeci eğitim kurumlarında bir öğrenci-gençlik kesimi yoğun bir biçimde ortaya çıkar.

MARDİN'DE NÜFUS DAĞILIMI VE YERLEŞİM ALANLARI

1960'lardan önce Mardin bölgesindeki nüfus, kapalı feodal ekonomi tarafından şekillendiğinden dolayı daha çok kırsal alanlarda yoğunlaşmaktaydı. Bu yıllara kadarki dönemde şehir alanları köylerden farksızdı. Fakat 1960'lardan itibaren Türk kapitalizminin Kürdistan alanlarına yayılmasıyla birlikte, mevcut yerleşim alanları ve nüfus yoğunlaşmaları da değişime uğradı.

Kapitalizmin Kürdistan'a yayılış yıllarından sonra, köyden kopan nüfusun belli bir kesiminin şehir ve kasabalara yerleşmesiyle kof ve suni bir şehirleşme ortaya çıktı. Ve böylelikle şehir ile kasabaların nüfusu artmaya başladı.

Daha önceleri alandaki nüfusun %90'ı kırsal alanlarda yaşar, bunun da % 70'i dağlık alanlarda hayvancılıkla uğraşır ve ancak %10'u şehirlerde yerleşik iken, günümüzde kırsal alandaki nüfus oranı %79'a inmiştir. Bunun %50'si ovalık alanlarda tarımla, %20'si de dağlık kesimde hayvancılıkla uğraşmaktadır. Şehirler ise nüfusun %30-40'ını barındırır düzeydedir.

Nüfusu (toplam): 660.000
Yüzölçümü: 12.879 kilometrekare
Kilometrekare başına düşen nüfus yoğunluğu: 51 kişi
İlçe sayısı: 11
Bucak sayısı: 24
Okur-yazar oranı: %35

MERKEZ: Alanın en büyük nüfus yoğunluğuna sahip. Nüfusu 80.000 civarında. Tarihte Sümerlerin Mezopotamya'da yaşadıkları dönemden itibaren önemini koruyan bir yerleşim alanıdır. Yerleşik bulunduğu kalenin üstünde ABD'nin, Sovyetler Birliği ve Basra Körfezini gözlemek amacıyla kurduğu Hava Radar Üssü bulunmaktadır. (1986 yılında PKK partizanları bu radara düzenledikleri bir saldırıyla, radarda tahribatlar yaratmışlardı.) Bu yerleşim alanı, Sümerler, Medler, Persler, Bizans ve Türk boylarının egemenlikleri altına girmiştir.

Alanın yüzölçümü 1016 kilometrekaredir. Savur, Ömerli, Nusaybin, Kızıltepe, Derik, Mazıdağı ilçeleri ve Güney Kürdistan'la sınırdır.

Merkez ilçeye bağlı 12 bucak ve 57 köy bulunmaktadır.

CİZRE: Kürdistan'ın en eski ilçelerindendir. Yine Kürt kültürünün en zengin olduğu bir yerleşim alanıdır. Botan Mirlerinin dönemlerinde meclis olarak kullandıkları "Bırca Belek", alanın en çok dikkati çeken yapılarındandır. Bu bina, sıra sıra beyaz-siyah taşlarla örülmüş. Ve taşların kendileri de çeşit çeşit işlemelidirler. "Bırca Belek" ismi de, binanın alacalı taşlı yapısından gelmektedir. Mem û Zin destanının da vatanıdır Cizre ilçesi. Bununla birlikte, Feqi Teyrani, Ehmedê Xanî gibi Kürt şairlerinin de yaşadığı bir alandır. Tarihte Cizre bir il merkeziydi.

Kürtçe adı Cîzîra Botan'dır. Millattan önceki adı Bazîbada idi. Bazîbada'dan kalma harabeler Cizre'nin 2 kilometre doğusunda hala mevcut.

Bu ilçemiz tarihte Asurlar, İranlılar ile Büyük İskender'in istilasına uğramış bir yerleşim alanıdır.

Nüfusu 45.000, yüzölçümü 460 kilometrekaredir. Kuzeyde Şırnak, doğuda Silopi, güneyde Güney Kürdistan, batısında ise İdil'e sınırdır. Cizre'ye bağlı 2 bucak ve 27 köy bulunmaktadır.

Arazisi tarıma elverişsiz olduğundan temel geçim kaynağı hayvancılıktır.

DERİK: Bu ilçemiz, 600 yılı aşkın bir geçmişe sahip. Bizans, Arap, Acem ve Türk boylarının istilasına uğramış bir yerleşim alanıdır.

Doğu, batı ve kuzey kesimlerinde dağlarla çevrilidir. Bu ilçemiz, bakur adı verilen keskin poyraz rüzgarıyla tanınır. Batısında Mazıdağı ve Urfa toprakları, güneydoğusunda Kızıltepe ve doğuda bir köşesiyle de Mardin merkezi ile sınırdır.

Nüfusu 44.000'e yakın olan Derik'in yüzölçümü 1.367 kilometrekaredir.

Tarihte Kürt Mirlerinin önemli bir yerleşim alanıydı. Alandaki aşiretleri direnişçi özelliklere sahip. İlçeye bağlı bucak sayısı 1, köy sayısı ise 58'dir.

GERCÜŞ: Bu ilçemiz orta yükseklikteki bir dağlık alandır. Mardin-Midyat eşiği diye anılır. Kuzeyinde Siirt'in Beşiri ve Kurtalan ilçeleri, kuzeydoğusunda Eruh, güneyinde Midyat, Ömerli, batısında ise Savur ve Diyarbakır'a bağlı Bismil ilçesi ile sınırdır. Uzun bir geçmişi olmayan Gercüş, daha önceleri Midyat'a bağlı bir köydü. 1926'da sömürgecilik statüsünde ilçe oldu. Nüfusu 45 bin, yüzölçümü 1.378 kilometrekaredir.

Gercüş'e bağlı 87 köy ve 2 bucak vardır.

Bucaklardan biri olan Hasankeyf zengin tarihi eserleriyle tanınır. Sömürgeci Türk devletinin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı bir duvar olarak nitelendirdiği GAP projesi içinde yer alan Ilısu Barajı yakın bir zamanda Hasankeyf'i tüm tarihi zenginlikleriyle birlikte sularına gömecek.

Gerçek adı Hısnkeyf (Taşlıkale anlamına gelir) olan bu yerleşim alanının yaklaşık olarak 4 bin yıllık bir geçmiş tarihi vardır. Dicle kıyısında kurulmuştur. Burada 4000 kişi yaşamaktadır. Tarihte birçok uygarlığın uğrak yeri olması, onu tarihi eserler bakımından zengin kılmıştır. Buraya gidildiğinde, onun tarihi zenginliği hemen farkedilir. "Tempo" dergisi muhabiri, bu alana ilişkin yaptığı fotoröportajda, Hasankeyf'den tarihin fışkırdığını ve bu tarihi zenginlik karşısında insanın büyülenıverdiğini yazıyordu.

Hurri, Mitani, Asur, Med, Pers ve Roma uygarlıkları, Hasankeyf'te hükümranlıklarını kurmuş belli bazı uygarlıklardır.

Hasankeyf'in yerleşik olduğu alan Mezopotamya'nın en önemli geçiş noktasıdır. 4 bin yıllık bir tarihe sahip bulunmasına rağmen, arkeologlar buradaki tarihi eserlerin incelenmesine-araştırılmasına gereken önemi vermemişlerdir. Biliniyor ki, bir ülkenin tanıtılmasında tarihi eserlerin rolü büyüktür. Türk sömürgecilerinin "Kürdistan'ı inkar" politikası, alanı dışarıya kapalı tutmuştur. Türk sömürgecileri böylelikle, bir de ülkemizin tarihi zenginliğini katletmektedir.

GAP'ın bir kolu olan Ilısu Barajının suları altında kalacak Hasankeyf'teki halk, her türlü olanaksızlıklar içerisinde göçe zorlanmaktadır. Yöre halkının büyük bir kesimi kendi imkanlarıyla başka alanlara göç ederken, göç etme imkanına sahip olmayan diğer kesim ise, eski uygarlıklardan kalma mağaralarda yaşamlarını sürdürmeye devam ediyorlar.

Yapılan tahminlere göre 10-12 yıl sonra, birçok uygarlığın doğuşuna ve batışına tanık olan Hasankeyf sular altında kalacak.

İDİL: Mezopotamya'nın en önemli stratejik noktasında kurulmuştur. Uzun tarihi geçmişe sahiptir. M.Ö. 331 yılında kurulduğu tahmin edilmektedir.

Bu ilçemizin nüfusu 38.000 civarında, yözölçümü 1.224 kilometrekaredir. İlçeye bağlı 2 bucak ve 71 köy vardır.

Kuzeyinde Siirt, doğusunda Cizre, batısında Midyat, Güneybatısında Nusaybin, güneyinde ise Batı Kürdistan'la sınırdır.

KIZILTEPE: Bu ilçemizin kuruluş tarihi Millattan önceki yıllara kadar uzanmaktadır. Alanda yapılan çeşitli kazı çalışmalarında ortaya çıkarılan kalıntılar bu tahmini doğrulamaktadır. Bu kazılar sonucu, ilçenin güneybatısında Hazen tepesi, kuzeybatısında Kefertut ve cami kalıntıları ortaya çıkarılmıştır.

Kızıltepe'nin sınırları; Viranşehir, Derik, Mardin merkez ve Batı Kürdistan topraklarıyla çevrilmiş bir üçgeni andırır. İlçeye bağlı 1 bucak ve 100 köy vardır. Nüfusu 75.000'e yakın, yüzölçümü ise 1.403 kilometrekaredir.

MAZIDAĞI: Bu ilçemiz I. Paylaşım Savaşı yılı olan 1914'lere kadar bir köydü. Yine bu savaşın ilk yıllarında bucak merkezi ve daha sonra 23 Haziran 1937 yılında, sömürgecilik statüsünde ilçe merkezi olmuştur.

Adını, ilçe sınırları içerisinde bulunan Mazı dağlarından almıştır. Diyarbakır'a bağlı Çınar ilçesi, Savur, Mardin merkez, Derik ve Urfa topraklarıyla sınırdır.

Mazıdağı'na bağlı 50 köy vardır. Nüfusu 27.000 civarında, yüzölçümü ise 869 kilometrekaredir.

NUSAYBİN: Tarihi geçmişi Millattan önceki yıllara rastlar. Tarihçilere göre, bu ilçemiz, M.Ö. 2270 yılında Sümerlerin 3. Ur sülalesinden Kral Şulgi tarafından genişletilerek önem kazanmıştır. Tarihin çeşitli dönemlerinde, birçok istilaya sahne olan bu alanın korunması için Suma, Serçehan, Kelköçek, Ali Garzan, Şirvan, Aznavur ve Hatem kaleleri yaptırılarak, ilçe bunlarla tam bir daire gibi çevrelenmiştir.

Bu ilçemiz, Mardin merkez, Ömerli, Midyat, İdil ve Batı Kürdistan'la sınırdır.

İlçenin nüfusu 65.000 civarında, yüzölçümü ise 1.177 kilometrekaredir. 2 bucak ve 68 köyü vardır.

ÖMERLİ: Bu ilçenin ne zaman kurulduğu belli değildir. Yapılan çeşitli kazılar sonucu elde edilen bulgulara göre, Sümerler ve Asurlar ilçe kültüründe katkılar sunmuştur.

Ömerli sınırları, Mardin merkez, Savur, Midyat ve Nusaybin topraklarıyla çevrelenmiş.

İlçenin nüfusu 20.000 civarında, yüzölçümü ise 443 kilometrekaredir. Mardin ilimizin hem nüfus ve hem de yüzölçüm olarak en küçük ilçesi olan Ömerli'ye bağlı 41 köy vardır.

SAVUR: Bu ilçemiz tarihinde, Mezopotamya'ya hakim olan hemen tüm kavimlerin uygarlıklarına tanık olmuştur. Türk boylarının işgaline de uğramıştır.

Savur, Diyarbakır'ın Çınar ve Bismil ilçeleri, Gercüş, Ömerli, Mardin merkez ve Mazıdağı'yla sınırdır.

İlçenin nüfusu 38.000'e yakın, yüzölçümü 1049 kilometrekaredir. İlçeye bağlı 1 bucak ve 40 köy vardır.

SİLOPİ: Bu ilçemiz ovalık bir alanda kurulmuştur. Mardin'in en çok buğday üretilen bir ilçesidir. Bundan başka değişik tahıl üretimi de yoğundur. 1960 yılına kadar adı Girêkamo'ydu. Çok az bir nüfusa sahip olan Silopi, Cizre'ye bağlı bir merkezdi. İlçenin yerleşik olduğu alan stratejik bir konuma sahip olup, Güney ve Batı Kürdistan'la sınırdır. Son yıllarda Habur gümrük kapısının açılmasıyla birlikte, ilçe daha bir önem kazandı. Alanda kendi adıyla anılan kömür de çıkarılmaktadır. Mardin merkezine en uzak olan ilçedir.

Silopi'nin doğusunda Kuzey-Batı Kürdistan ile Güney Kürdistan sınırını ayıran Çağlayan Deresi, kuzeyinde Şırnak ile Silopi sınırını oluşturan Cudi Dağı, güneyinde ise Kuzey-Batı Kürdistan ile Batı Kürdistan sınırını oluşturan Dicle nehri vardır.

İlçenin nüfusu 31.000 civarında, yüzölçümü ise 807 kilometrekaredir. İlçeye bağlı 34 köy vardır.

Alman Devletinin Irkçı Uygulamalarını Protesto Ediyor; Süresiz Açlık Grevine Başlıyorum

7 Temmuz '88 tarihinden beri hiçbir geçerli hukuki dayanak olmadan tutuklu tutuluyorum. Bu iddiamı birkaç örnekle ispatlayabilirim:

Birincisi; Haziran '87'den itibaren FAC'ta politik ilticacı olarak bulunuyorum. Gerçek isim ve kimliğimle iltica ettim. Bu kimliğimle iltica mahkemesine çıktım. Anayasayı Koruma Örgütünün elemanları Nisan '88'de bir nevi denetim ve onur kırıcı amaçlar için benimle konuştular. FAC'ta bulunan Kürt kitlesinin ve politik güçlerinin önemli bir kesimi beni tanıyor ve biliyor. Aynı şekilde, ilgili FAC kurumları da biliyor. Tüm bu bilgiler savcılıkta mevcut olmasına ve gerekli olduğunda sizler tarafından da bilinmesi gerektiği halde, tutuklanmamı, nereden yazıldığı bile belli olmayan bir fotoğrafımın arkasına yazılan bir isme sığınarak "kimliğimi gizleme" gibi anlamsız bir gerekçeye dayandırdınız.

İkincisi; ikametgah adresim ve hareket tarzım açık olmasına, Nisan '88 ayı başlarından itibaren Anayasayı Koruma Örgütü tarafından bir nevi denetim altında tutulmama rağmen ve bunların sizler tarafından bilinmesi gerektiği halde, diğer bir tutuklama gerekçesini Nisan '88'den itibaren gizlendiğim şeklindeki kabul edilemez ve doğru olmayan bir nedene dayandırdınız.

Üçüncüsü; polisin elinde olan ve ifadelerinin hiçbir hukuki geçerliliği olmayan bir-iki unsurun itiraflarına dayanarak sözde bir terör örgütüne üye olduğum ve başkasının hürriyetini engellediğim iddiasına dayandınız. Neden bu iddia geçersizdir? İddia siyasal kişiliğimden soyutlanarak ya da daha doğrusu siyasal düşüncem doğrudan hedeflenerek yapılıyor. Herhangi bir düşünceyi mahkum etmek için piyon kullanmak dünyanın her tarafında mahkum edilen ve hiçbir hukuki geçerliliği olmayan bir uygulamadır. Kaldı ki, ithamlar bir an geçerli kabul edilse bile bana yöneltilenler somut olmayıp hiçbir şekilde tutukluluğa gerekçe oluşturamaz.

Dördüncüsü; sonradan yaratılan suç unsurlarının tüm kapsamını bilmemekle birlikte, bana iletilen ve suç ögesi sayılan nesnelerin hiçbiri suç ögesi olamaz. FAC'ta ilticacı olan bir insanın politik düşüncelerinden vaz geçmesi diye bir şey olamaz. Böyle bir koşul varsa, bu açık konmalıdır. Ki, bu durum hiçbir insani kuralla bağdaşmaz. Bu konuda hakkımda suç ögesi sayılan nesneler, FAC'ta binlerce yabancının içinde bulunduğu ve Kürt kitlesinin de yıllardır, yürüttüğü yasal, meşru, demokratik bir mücadeledir. O halde, yasal, meşru ve demokratik olanın istendiği anda kişi aleyhine suç ögesi haline getirilmesi son derece tehlikeli bir hukuki keyfiliği yansıtmıyor mu? Bu durum ülkenizde bulunan politik sığınmacıların nasıl bir tehlike ile karşı karşıya bulunduklarını ve bu durumun da insan hakları ve Alman halkının demokratik gelenekleri ile ne denli çeliştiğini göstermiyor mu?

Beşincisi; tutuklanmanın ardından 15 gün içinde mahkemenin yapılması gerekirdi. Başvurmama ve tutuklanmama gerekçe gösterilen iddiaları cevaplandırmama rağmen, hiçbir geçerli gerekçe gösterilmeden, mahkemeye çıkarılmadığım gibi, tutukluluğum da sürdürülmektedir.

Altıncısı; tutuklu da olsam ve suçum ne olursa olsun, belli haklarım vardır. Ki, evrensel olan bu hakların ülkenizde daha geçerli olması gerekir. Tutuklu, yakınları ile görüşebilmelidir. Fakat sizler bunu yasaklamış durumdasınız. Soyut bir tehlike yaratıyor ve bu tehlikeyi güya önlemek adına en temel insani ilkelerin uygulanmasının önüne geçiyorsunuz. Hiçbir ziyaretçimle görüştürülmüyorum. Bir defa ziyaretçim geldi. Görüştürülme öyle bir şekilde yapıldı ki, bu durum bir insan için onur kırıcıydı. Bununla da yetinilmiyor, muhtemel ziyaretçilerime yasak konuluyor.

Mektuplaşmama da aynı yasaklamalar getiriliyor. Yazdığım her kelimeyi bilinçli yazıyorum. Eğer ortada bir suç unsuru varsa, bunun aleyhime hemen kullanılacağından zerre kadar tereddütüm yok. Ama sizler, istediğinize ambargo koyuyor, onlarla yazışmamı yasaklıyor, mektuplara elkoyuyor, elkoyuş amacınızı kamufle ediyor, işiniz bittikten sonra ancak, durumu yine sizler izah ediyorsunuz.

Yedincisi; FAC'ta düşünce suçunun olmaması ve insanların siyasal düşüncelerinden dolayı yargılanmaması gerekir. Ama sizler bana gönderilen siyasal kitap ve dergilere elkoyuyor, benim talep ettiklerimi de yasaklıyor, üstelik bunlarla da itham ediyor, neredeyse suç unsuru olarak kullanıyorsunuz. Siyasal inancına yöneldiğiniz bir insanı siyasal formasyondan yoksun kılarak nasıl yargılayabilirsiniz? Bu durum en çok Alman halkının demokratik gelenek ve yasalarını zedelemektedir. Kaldı ki düşüncemi gizlemiyor, meşru ve demokratik inancımdan onur duyuyorum, hiçbir uygulamayla zerre kadar taviz vermem sözkonusu olamaz.

Sekizincisi; üç aydır tutuklu olmama ve bir avukatımın olmasına rağmen, yine bilinçli olarak yaratılan engeller nedeniyle halen avukatımı görmüş değilim.

Dokuzuncusu; tutuklanan kişinin suçu ne olursa olsun, kişinin savunma hakkı ortadan kaldırılamaz. Ama ısrarla tutuklu halim devam ettirildiği gibi, ne ile suçlandığımı, somut olarak bilemiyorum ve savcılığın suçlamalarını içeren iddianame verilmiyor. Bilinçli olarak yaratılan bu durum, yukarıdaki ögelerle birleşince ortaya amaçlı bir sindirme ve psikolojik baskı uygulaması çıkıyor.

Bu uygulamalar hangi nedenlere dayanmaktadır?

Uygulamalar, Kürt halkı ve ulusal bağımsızlık mücadelesine yönelik saldırıların birer parçasıdır. Kürt halkı, günümüzde dünyanın en mağdur durumundaki halkıdır. Kürt halkını bölen sömürgeci devletler, onun halk olarak varlığını ortadan kaldırmaya yönelmiş ve bu politikalarını en vahşi şekilde sürdürülen soykırımlara vardırmışlardır. Bu politika ve soykırımlarda belirleyici güç, faşist sömürgeci Türk devletidir. Kürt halkı, varlığına yönelen bu tehlikeye karşı meşru ve haklı bir direniş ve ulusal kurtuluş uyanışı içindedir. Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesinin herhangi bir halkın çıkarıyla çelişmesi sözkonusu olamaz. Tam aksine, bir demokrasi ve insanlık sorunu olan Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesi, tüm dünya halklarının ortak çıkarlarını da ifade etmektedir.

Türk sömürgeciliği, direniş içinde olan Kürt halkına karşı zorlandıkça, gücünü kullanarak ve tüm tavizleri vererek müttefiklerinden yardım istemektedir. Bu durumun başka halklar için de örnekleri çoktur; fakat ne şekilde olursa olsun, Türk devletinin Kürt halkına karşı yürüttüğü, sömürgeci politikaya, özel savaşa ve soykırım uygulamalarına destek vermek, her türlü uluslararası yasanın ve hukuk ilkesinin ihlali anlamına gelir. Özellikle demokratik ve meşru bir mücadele veren insanların yargılanması, sonuç olarak daha dün Irak devletinin yaptığı soykırımlara ve Türk devletinin özel savaşına katkı yapmak olur. Bu duruma da hiçbir hukuk yasası gerekçe gösterilemez.

Halkımın kurtuluşunu istememden ve bunun için mücadele etmemden dolayı halkım dışında kimsenin beni yargılama hakkı olmamalı.

Ve gerek düşüncem, gerekse yaşamım boyunca yürüttüğüm politik faaliyetimin tümüyle meşru ve dokunulmaz bir karakteri vardır. FAC'ta bulunduğum süreçte yürüttüğüm politik faaliyetim açıktır ve hiçbir şekilde, hiçbir yönüyle Alman halkının çıkarlarıyla çelişmemektedir.

Üç aydır sabırla bekledim ve başvurularım oldu. Ama ısrarla bu ırkçı uygulamalar sürdürüldü. Bu durumu protesto ediyor ve aşağıdaki isteklerim yerine getirilinceye kadar süresiz açlık grevine başlıyorum.

İsteklerim:

1. Bana yönelik siyasal tecrite son verilmesi, bana gönderilen ve benim talep ettiğim, edebileceğim, FAC'ta yayınlanması serbest kitap, gazete ve dergilerin verilmesi,
2. Mektuplarım üzerindeki yasakların kaldırılması. Eğer bir suç unsuru varsa yasaklama yerine, suç ögesi olarak değerlendirilmesi,
3. Ziyaretçi yasağının kaldırılması. Ziyaretçilerimle görüşmede aşağılayıcı uygulamaya son verilerek, yüzyüze görüşmeye izin verilmesi,
4. Avukatımla görüştürülmemem ve bu konuda yaratılan engellere son verilmesi,
5. Hakkımdaki suçlamaların tümünü içeren iddianamenin verilmesi, bir an önce mahkememin yapılması ve bu konuda açıklama yapılması.

Selahattin Çelik
26.9.1988

Çakalların sesini, dinlemeye değer bulmuyoruz...

Baştarafı 14. sayfada

miş karşı-devrimci unsur şöyle itirafta bulunuyordu: "Çünkü o tüm gününü devrimi düşünerek geçiriyor da ondan." Halbuki Lenin, o dönemde partinin güçlü bir birliğini yaratmak için yoğun çabalar içerisindedir. Bugün provokatörlerin avukatı H. Yıldırım alçağı, A. ÖCALAN yoldaşı benzer şekilde suçluyor. Burada bir fark aranırsa, o da, bizim bu alçağın her türlü ağırlıktan yoksun, çok hafif bir unsur konumunda olmasıdır. İşte, "APO, şu şu kişileri etkisizleştirdi, tasfiye etti; TC'ye teslim olabilmek için böyle yapıyor" vb. vb. şeklinde saçmalıyor. Soralım; gerçekten böyle ise, nasıl olur da bir kişi böyle yapabiliyor. Yine bu alçak provokatörün deyimiyle, gerçekten APO'ya karşı büyük muhalefet varsa, neden kendisi kaçıp saklanıyor ve gizlenmiş olduğu delikten ötüyor? Bu bile kimin kim olduğunu gösterip de artmıyor mu? Kaldı ki devrim, tasfiyeci ve devrim mücadelesini tıkayan, yavaşlatan vb. engelleyici rol oynayan anlayışların ezilmesiyle gerçekleşebilir. Zaten PKK'deki, en zor gibi görünen düğümlerin çözümlenmesi demek olan eleştiri-özeleştiri provokatörlerin en çok rahatsızlık duyduğu, hoşlanmadığı bir durumdur.

Bugün Kürdistan halkının en büyük avantajlarından biri; halkımızın bağımsız ve özgür geleceğine kasteden her türlü sahtekarlığın kabul ettirilmesinin önünde PKK'nin engelleyici rol oynamasıdır. Artık Kürdistan halkı avukatsız değildir. PKK bu davayı üstlenmiştir; haklı ve meşru bir dava olduğu için, PKK ile er veya geç ama mutlaka kazanılacaktır.

Parti Önderliğimizin deyimiyle, taş gibi bir PKK'lilik yaşanmaktadır. Bir kez daha Partimizin mirasına konma gibi çirkin emeller kursaklarda düğümlenmeye mahkum oldu. Bu düğüm, sahiplerini şimdiye kadar boğduğu gibi, son sahiplerini de boğacaktır.

PKK, ihanete her koşul altında özgürlüğü kesinlikle tanımayan; onu acımasızca ezen hareketin adıdır. Azgın faşist cellat Esat Oktay Yıldıran da, Diyarbakır zindanlarında kan kusturuyor, devrimci tutukluları en çağdışı işkence metodlarıyla katlediyordu. Ve, "Buranın allahı benim, her şey benden sorulur; koyduğum kurallar geçerli" diyordu. Ne oldu bu sadist cellatın sonu; PKK'nin devrim düşmanlarını affetmeyen devrimci intikam kurşunları İstanbul'da bu faşist katilin kafatasını da delip geçtiler.

Geçerken, artık ihanet davasını üstlenerek ona avukatlık eden kışla kültürünün yavrusu H. Yıldırım'ın, son olaya ilişkin yaptığı büyük sahtekarlığa dikkat çekmek gerekiyor. Kendince taktik yapıyor, bu akıl yoksulu... Sözümona kendileri, E. Oktay Yıldıran'ın cezalandırılmasını "PKK-Devrimci Birlik" adına üstleniyorlar. Aynı açıklamasında, "PKK'de bu kanadın varlığı Partinin bölündüğü anlamına gelmiyor; bu PKK'de demokrasinin var olduğunu gösteriyor" diyor. Bu ne büyük sahtekarlık ve alçaklık!.. Hani PKK'de demokrasi yoktu! Onun için kaçtığınızı söylüyordunuz. Demokrasi için kanat mı gerekli oluyor!.. PKK'de devrim demokrasisi var. Lenin, iki zıt görüşün bir arada yaşamasının demokrasi anlamına gelmediğini söyler. O bahsedilen bol kanatlı demokrasi, faşist TC'nin SHP'sinde var...

Kanmamak gerekir; bu alçak provokatörler Partimizin mirasına konmanın, kendilerini meşrulaştırmanın yollarına başvuruyorlar. İşte, kendilerini PKK'den bir kanat gösterecek ve onun adıyla hareket ederek Kürdistan'ı pazara çıkaracaklar! Soranlara, "biz de PKK'yiz, onun falan kanadındayız" diyecekler! Böyle sanıyorlar! Yazık ki işler sanmakla ya da hayal etmekle hallolmuyor!

Kürdistan devriminden yana olan her dürüst demokrat, devrimci ve yurtsever, bu satın alınmış provokatörlere ağız dolusu tükürmelidir. Bu, insanlık görevi için gerekli olan bir tavırdır.

APO'suz PKK, PKK'siz APO düşünülemez. Kürdistan'ın kurtuluşunun buradan geçeceği kesindir. Çakalların sesini, dinlemeye değer bulmuyoruz. Bunlar olsa olsa Gogol'ün "Ölü Canları" olabilirler. Ölümlerden dirilmiş bir halk ölmek değil, yaşamak istiyor. Ve ancak, APO gibi bir önder ve PKK gibi bir partiyle kazanacağına inanmış bulunuyor.

Provokatörlere, sonsuz uyku anına kadar, can telaşının bol uykusuzluklarını dilemek yapılabilecek tek iyiliktir.

S.../29.10.1988

Impressum:
M. Atar
Göttinger Chausse 75
3000 Hannover 91

Yazışma Adresi:
Berxwedan
c/o Feyka-Kurdistan
Postfach: 15 31
5300 Bonn 1

Ödeme Adresi:
BfG. - Bonn
Konto Nr.: 12 05 24 21 00
BLZ: 380 101 11

Avustralya	3.00 $	Hollanda	3.00 hfl.
Avusturya	18.00 s.	İngiltere	0.80 £
Belçika	60.00 bfr.	İsveç	6.00 skr.
Danimarka	8.00 dkr.	İsviçre	2.50 sfr.
Fransa	6.00 ff.	Norveç	10.00 nkr.

Avrupa Basınında Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi

Hollanda'nın Denbach yöresinde yerel bir gazetede muhabir olan bir Kürt gazetecisi, yaz tatili döneminde Kürdistan'da Kürt gençleriyle bir röportaj yaptı. Röportaj, Hollanda'da yerel bir gazetede yayınlandı. Elimize geçen röportaj metnini olduğu gibi yayınlıyoruz.

Veel Kurdische jongeren voelen zich onderdrukt

'Ik pleeg zelfmoord of

Hoop

Verspreid over Turkije wonen Hüseyin, Xebat en Heval, drie jonge Kurden die ook hopen dat Kurdistan eens onafhankelijk wordt. In verschillende gebieden spannen ze zich in dat te verwezenlijken.

Xebat (21) werkt in de toeristische sector. „Samen met andere Kurdische jongeren hebben wij een werkgroep opgericht. We komen regelmatig bij elkaar om over onze positie hier in Turkije te praten. Langzaam maar zeker hebben we het plan opgevat om op het Turks grondgebied een verzetsgroep op te richten."

Veel jongeren doen het anders. Die vertrekken naar Kurdistan om daar deel te nemen aan de gewapende strijd tegen het Turks leger. Ze worden **'Pesh Merges' ('Zij die de dood in de ogen zien')** genoemd. Xebat gaat nog een stapje verder. „We moeten niet alleen strijd voeren tegen het leger maar ook tegen de regering. Die moet ook in moeilijkheden komen. Dat is ons uitgangspunt." Hij denkt bijvoorbeeld aan het opblazen van hotels die Turkije aan het bouwen is.

Heval (24) denkt erover zich bij de Pesh Merges te voegen. „Maar je kunt niet van de ene op de andere dag naar de bergen vertrekken. Als je die beslissing neemt, moet je om veiligheidsredenen het contact met je familie, vrienden en kennissen verbreken." Als het Turkse leger of de politie erachter komen dat iemand deelneemt aan het gewapend verzet, worden de familieleden gearresteerd. Heval heeft vanwege zijn politieke ideeën van 1981 tot 1984 in de gevangenis gezeten. „In die drie jaar ben ik maar één keer voor de rechter verschenen. Ze konden echter niet bewijzen dat ik lid was van de PKK (verboden Kurdische verzetsgroepering/red.) Daarom lieten ze me vrij."

Tijdens zijn gevangenschap is Heval vijftig dagen gemarteld. „Regelmatig werd ik met beide handen ergens vastgebonden en dan werd er aan mijn armen getrokken. Dit ging gepaard met elektrische schokken. Deze wijze van marteling was nog de minst pijnlijke." Heval doet verslag van talloze andere gruwelijkheden. Hij wordt nog steeds door de politie in de gaten gehouden. „Het spreken van je taal en het kennen van je [...] om niet meer terug te gaan naar school. Hij zou nu in het laatste jaar van het atheneum zitten. „Ik kon niet meer teruggaan naar een school waar ik mijn identiteit niet kan vinden." Kurdische scholieren krijgen les in het Turks, een taal die voor hen net zo vreemd is als het Chinees voor de Nederlanders. Als de kinderen op school Kurdisch spreken, moeten ze een hele ochtend in de hoek op één been staan en krijgen klappen met een stok.

Pesh Merge

„Turken hebben alles van ons afgepakt, onze cultuur, onze taal. Wat hebben wij nu nog over? Niets. Als de onderdrukking van mijn volk zo doorgaat, pleeg ik zelfmoord of ga ik bij de Pesh Merges." Dit is een kreet die door veel jongeren wordt geuit. Zelfs de **15-jarige Hasan** zegt het al. Hij woont in Kurdistan en is analfabeet, hoewel hij vijf jaar Turks onderwijs heeft gehad. De meeste Kurden wonen in bergdorpen waar nooit een woord Turks gesproken wordt, behalve op school. Alleen kinderen die het Turks spelenderwijs oppikken, profiteren van dat onderwijs. Wie geen Turks kent, bereikt niet veel, zelfs niet in zijn eigen Kurdistan.

Toekomstperspectief voor Hasan: de dood onder ogen zien ofwel Pesh Merge.

Kürtler Var Olma Mücadelesi Veriyorlar

Irak'ın zehirli gaz saldırılarından sonra Kürtler yine tüm dikkatleri üzerlerine çekti. Birkaç Kürt genci kendi halkının var olma mücadelesi üzerine konuşuyor.

Çok sayıda Kürt genci kendilerine baskı yapıldığını söylüyor:

"Ya intihar ederim, ya da gidip mücadeleye katılırım."

Kürtler, Ortadoğu'nun eski halk topluluklarından biridir. Kürtler, M.Ö. 1000 yılından beri Kürdistan denilen bölgede yaşıyor. 10 Ağustos 1920 tarihinde yapılan Sevr Antlaşması ile Kürt halkına "kendini yönetme hakkı" tanınmıştı. Bu antlaşmaya göre İngiltere, Fransa ve İtalya altı ay içinde bölgede bu kararı uygulamaya geçirecekti. Fakat 24 Nisan 1923 tarihinde Lozan'da yeni bir antlaşma yapıldı. Bu antlaşmada Kürtlere herhangi bir hak tanınmadı. Bunun en önemli nedeni de İngiltere ve Fransa'nın çıkarlarının gereğiydi. Çünkü, bütün ihracat yolları Kürtlerin yaşadığı bölgeden geçiyordu. Ve yine en zengin petrol yatakları bu bölgedeki Musul ve Kerkük'te çıkıyordu.

Kürdistan beş parçaya bölündü. Sovyetler Birliği, İran, Irak, Suriye ve Türkiye. Bu parçalama sırasında ve sonrasında bahsettiğim son dört ülkede onbinlerce Kürt katledildi. Türkiye'de, Irak'ta, İran'da ve Suriye'de Kürtler hala bir halk olarak kabul edilmiyor. Baskı, zulüm, mecburi iskan ve toplu katliamlar Kürdistan'da hala güncel olaylardır.

Batı Avrupa kısa bir zamana kadar Kürt halkı üzerinde sınırlı bir bilgiye sahipti. Bombardımanlar olduğu zaman Kürtler üzerine konuşuluyor. Son dönemlerde ise Kürtler yine tüm dikkatleri üzerlerine çekti. Özellikle Mart ayında Irak'ın Kürt şehiri Halepçe'de zehirli gazla yaptığı katliamdan sonra, sorun daha da güncelleşti. "Bu saldırıda beş binden fazla insan katledildi. Binlerce insan Türkiye'ye kaçtı." Bu sözleri, onyedi yaşındaki Seyran söylüyor. Zehirli gaz saldırısında aile fertlerinin çoğunun öldürüldüğünü Seyran biliyor. Kendisi 1981 yılından bu yana annesi, babası ve iki kardeşiyle beraber Hollanda'da yaşıyor. "Yedi yıldan beri akrabalarımızla direkt hiçbir temasımız olmadı." Seyran Bağdat'ta dünyaya gelmiş. Eğer geri gitme imkanı olsaydı, kendisi bugün ülkesine dönerdi. "Kürdistan bir cennettir" diyor. Fakat tüm ailesiyle birlikte ülkesini terk etmek zorunda kaldı. Çünkü, babası siyasi çalışmalarından dolayı aranıyordu. Babasının tek amacı bağımsız Kürdistan'dır.

UMUT

Türkiye'nin çeşitli alanlarında ikamet eden Hüseyin, Xebat ve Heval'da bir gün mutlaka Kürdistan'ın bağımsızlığına kavuşacağına inanıyor ve bu umutla yaşıyorlar. Bu amaçlarına ulaşabilmek için de çeşitli alanlarda çaba sarf ediyorlar.

Xebat; 21 yaşında ve bir turizm sektöründe çalışıyor. "Biz Kürt gençleri biraraya gelerek bir çalışma grubu kurduk. Sürekli biraraya gelip Türkiye'deki konumumuzu tartışıyoruz. Bunun sonucu olarak en son aldığımız bir kararla Türkiye topraklarında üzerinde bir mücadele grubu kurarak direnişi geliştireceğiz." Fakat gençlerin çoğu başka tarzda hareket ediyor. Onlar Kürdistan'a gidip Türk ordusuna karşı silahlı mücadeleye katılıyorlar. Bunlara Peşmerge adı veriliyor. Peşmerge, ülkesi için ölümü göze alandır. Xebat, bir adım daha ileri giderek:

"Biz yalnız orduya karşı savaşmamalıyız. Aynı zamanda Türk devletinin ekonomik temellerini sarsacak tarzda da mücadele etmeliyiz. Hükümeti zor duruma düşürmek gerekir. Bu bizim hedefimizdir."

Heval; 24 yaşında ve Peşmergelere katılmayı düşünüyor. Fakat, dağa çıkmak sanıldığı kadarıyla kolay değildir. Eğer böyle bir karar alınırsa, önce güvenlik açısından ailesiyle tüm ilişkilerini koparmak zorundadır. Eğer Türk ordusu veya polisi, bir aileden bir kişinin silahlı mücadeleye katıldığını bilirse, o ailenin bütün fertlerini tutuklar. Heval, 1981-84 yılları arasında siyasi düşüncelerinden dolayı hapiste kalmış. "Bu üç sene içinde yalnız bir defa mahkemeye çıkardılar. PKK üyesi olduğumu tespit edemedikleri için serbest bırakıldım." (PKK, yasak olan bir Kürt direniş hareketidir). Tutukluluk süresince Heval, 50 gün işkence görmüş; "Sık sık her iki elimi bir yere bağlayıp beni kollarımdan bir tarafa çekiyorlardı. Vücuduma elektrik de veriliyordu." İşkencenin bu çeşidi en az acı çektirenidir. Heval, daha birçok vahşi işkence metodlarının uygulandığını söylüyor. Kendisi hala polisin kontrolü altındadır. "Kendi dilini konuşmak, kültürünü ve tarihini öğrenmek kanunca yasaktır."

Hüseyin; 18 yaşında, ailece Kürdistan'da ikamet ediyor. Kürdistan'ın Türkler tarafından işgal edildiğini söyleyen Hüseyin, lise son sınıfa gidiyor ve okulu bırakacağını açıklıyor. "Ben kendi kimliğimi bulamadığım bir okula gidemem." Kürt öğrencilerine dersler Türkçe diliyle veriliyor. Çince nasıl ki Hollandalılara yabancı bir dil olarak geliyorsa, Türkçe de Kürtlere öyle yabancı bir dildir. Eğer öğrenciler okulda Kürtçe konuşurlarsa, bütün gün tek ayak üstünde kalma cezası verilir ve ellerine sopayla vurulur.

Peşmerge; "Türkler, her şeyimizi elimizden aldılar. Kültürümüzü, dilimizi vs... Bizim neyimiz kaldı ki? Hiçbir şey. Eğer halkımız üzerindeki baskı böyle devam ederse ya intihar ederim, ya da gidip Peşmergelere katılıp mücadele edeceğim." Bu sözler, çok sayıdaki Kürt genci tarafından dile getiriliyor. Hatta 15 yaşındaki Hasan da bunu söylüyordu. Hasan Kürdistan'da kalıyor. Okuma-yazması yoktur. 5 yıl boyunca Türkçe eğitim görmesine rağmen, okuyamıyor ve yazamıyor. Kürtlerin çoğu dağlık köylerde kalıyor. Buralarda bir kelime Türkçe bilenler, Türk okullarında eğitim görenlerdir... Hasan'ın geleceği, Peşmerge olmak ve ülkesi için ölümü göze almaktır.

17-9-1988 Het Nieuw[...]

NNIX

Kurden vechten voor hun bestaan

De Kurden staan weer in het middelpunt van de belangstelling. Met name door de gifgasaanvallen van Iraq. Enkele Kurdische jongeren praten over de strijd om het bestaan van hun volk. **9**

KIBRIS'TA BASIN TOPLANTISI

10 Ekim 1988 tarihinde, Kıbrıs'ın başkenti Lefkoşe'de, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK) adına bir basın toplantısı gerçekleşmişti.. 12 ve 17 Ekim 1988 tarihinde ise, Kıbrıs halkına yönelik iki ayrı bilgilendirme toplantısı yapıldı.

10 Ekim tarihinde yapılan basın toplantısına **Tanea, Eopigeri, Filelefteres, Agon, Haravgi, Elefteriya, Kirikas** gazeteleri mensuplarının da yer aldığı toplam onbir gazeteci katıldı.

Basın toplantısında, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin tarihsel geçmişini değerlendiren ERNK sözcüsü, 5. savaş yılına giren ve Kürdistan tarihinde önemli bir dönüm noktasını teşkil eden 15 Ağustos Atılımının anlam ve önemine değindi. ERNK sözcüsü konuşmasına devamla, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının faşist Türk sömürgeciliğini siyasi, askeri, ekonomik ve diplomatik alanda çıkmaza soktuğunu, bu nedenle faşist rejimin, bu durumdan kurtulabilmek için de Kürdistan'da katliam ve işkenceleri günlük yaşamın bir parçası haline getirdiğini, uluslararası düzeyde komplolar gerçekleştirdiğini vurguladı. Ve her şeye rağmen, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin her geçen gün yeni mevziler kazanarak gelişimini sürdürdüğünü açıkladı.

Basın toplantısında, Kürdistan halkının öncü gücü PKK'ye ve Kürt yurtseverlerine yönelik Federal Alman yönetiminin saldırılarına dikkat çeken ERNK sözcüsü; bu saldırıların amacı ve nedenlerini değerlendirerek, tutuklanan yurtsever Kürt politikacılarına yönelik uygulanan anti-demokratik baskı yöntemlerini izah etti.

ERNK sözcüsü, son gelişmelere ilişkin de şunları belirtti:

"Sömürgeci İran ve Irak devletleri arasında ateşkesin sağlanmasıyla Güney Kürdistan'da yaşayan halkımıza yönelik imha planı, faşist Irak ve Türk yönetimleri tarafından ortaklaşa gerçekleştirilmektedir. TC yönetimi, faşist Irak rejiminin katliamlarından kaçan Kürtlere, sözde kucak açarak çok masum ve günahsız görünmeye ve katliamcı yüzünü gizlemeye çalışmaktadır. Ancak, PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, TC'nin sahtekar ve ikiyüzlü politikasını açığa çıkararak, her türden komplo ve oyunlarını boşa çıkarmaktadır. Hiçbir saldırı ve imha halkımızı, en doğal ve meşru talebi olan bağımsız ve özgür olma hakkından alıkoyamayacaktır..."

Kıbrıs'ta gerçekleşen basın toplantısı, Kıbrıs'taki bütün gazetelerde haber-yorum olarak yayınlandı ve Kıbrıs kamuoyunda da büyük bir ilgi topladı.

Bu doğrultuda, Lefkoşe ve Limasol'da 12 ve 17 Ekim tarihlerinde gerçekleştirilen kitle toplantılarına, geniş bir dinleyici kitlesi ve bazı milletvekilleri katıldı. Canlı bir atmosfer içinde gerçekleşen bu toplantılarda gösterilen gerilla eğitim filmi, büyük bir ilgi ve coşkuyla izlendi.

FİLİSTİN ÜZERİNDE TEHLİKELİ OYUNLAR

● FHKC Lideri Habbaş, Arafat'ı Ürdün'le eski anlaşmayı canlandırmakla suçladı. Mısır, Ürdün, FKÖ arasında oluşturulmak istenen birliğe karşı çıktı.

Ortadoğu'da önemli bir çatışma odağı olan Filistin sorununu çözümlemek için, emperyalizm, Ortadoğu gericiliği ve Filistin işbirlikçi çevreleri yeni girişimler içerisinde bulunuyorlar. Bu yeni girişimler, eski planların yeniden piyasaya sürülmesinden başka bir anlam taşımıyor. Sadece, yeniden bazı düzenlemeler yapılıp gündemleştirilmek isteniyor.

Filistin halkının ulusal kurtuluş müadelesi uzun bir dönemden bu yana süren bir mücadeledir. Bu dönem boyunca Filistin halkı azgın saldırı ve katliamlara rağmen, ulusal kurtuluşundan vazgeçmedi. Bu saldırıların en son ve önemli halkalarından biri de 1982 yılında İsrail'in Lübnan topraklarına karşı düzenlediği işgal eylemi döneminde gerçekleşti. İsrail, bu saldırı ile Filistin direnişini tümden yok etmeyi amaçlıyordu. Bu dönemde teslimiyetçi yüzünü daha da açığa çıkaran reformist önderlik, emperyalizmin oluşturduğu tasfiye planına yatarak, ulusal kurtuluş mücadelesini silahsız yol ile çözüme, yani emperyalizme teslimiyete götürmeye yöneldi. Bu çabalara karşı Filistin radikal güçleri direndi ve oynanmak istenen planları bozdu.

Fahd Planı olarak da adlandırılan Reagan ve Shultz'un geliştirdiği Ürdün-Filistin konfederasyon çözümü, Arafat'ın işbirlikçiliğe soyunması ile uygulanmaya çalışıldı. 1985 yılı içerisinde Filistin radikal güçleri ve Suriye'nin bu plana karşı koyması ile birlikte, bu plan da uygulanmadı ve bu yönlü çabalardan vazgeçildi. Aslında planın uygulanmasından vazgeçilmemiş, yaşam olanağı bulamadığından, geçici olarak ertelemişlerdi. İlk fırsatta bunu yeniden gündeme getirecekleri açık olan bir durumdu.

Ürdün-Filistin konfederasyonu biçiminde de ifade edilebilen planın tutmaması karşısında Arafat işbirlikçi yüzünü gizleyerek yeni bir manevraya yöneldi. Radikal güçler içerisinde kendisine yeniden bir yer açmaya çalıştı. Bu temelde tecrit olmuşluğunu giderip, Filistin davasını yeniden pazarlayacağı koşulları yaratmaya çalıştı.

Filistin radikal güçlerinin FKÖ'nün birliğini sağlama yönünde gösterdikleri duyarlılığı da kullanan Arafat kendisine yeni bir manevra zemini yarattı. Bu gelişmelerin uluslararası alanda giderek artan yumuşama ve barış çabalarına da denk düşmesi Arafat'a yeni bir manevra olanağı yarattı. Bütün bunların yanısıra, Ürdün'ün Batı Şeria üzerindeki haklarından vazgeçmesi ve FKÖ'nün Filistin halkını temsil edeceğini açıklaması, Filistin ulusal kurtuluş mücadelesini yeni gelişmelerle karşı karşıya getirdi.

Ürdün'ün bu karara varması, FKÖ'nün direkt temsil gücü olarak, İsrail ile yapılacak görüşmelere katılması anlamını da taşıyor. Bu ortamı kendi lehine bulan FKÖ yurtdışında geçici bir hükümet ilanına gidilebilineceğini de açıkladı. Bu konunun 11-12 Kasım tarihleri arasında Cezayir'de toplanacak olan Filistin Ulusal Meclis toplantısında gündeme alınıp kararlaştırılacağı belirtiliyor. FKÖ yurtdışında bağımsız bir hükümet kurup bunu uluslararası alana da dayatma amacını güdüyor.

Arafat, Filistin davasını yeniden işbirliği temelinde pazarlık masasına oturtmak için Arap gericiliği ile bir araya gelmekten bile çekinmiyor. Bu devletlere dayanarak, bazı sonuçlara ulaşmak istiyor. Hatta İsrail ile barış masasına oturmak için hazırlıkları da bu yönlü sürdürüyor.

Ürdün Kralı Hüseyin, Mısır Devlet Başkanı Mübarek ve Yaser Arafat, Ürdün'ün başkenti Amman'da bir araya gelerek, Filistin sorununu görüştüler. Arafat ve Mübarek daha sonra birlikte Irak'a geçerek Saddam Hüseyin ile görüştüler. Ardından Arafat tek başına Ankara'ya giderek faşist rejimin temsilcileri Evren ve Özal ile görüştü. Bütün bu girişimler ise, Filistin hükümetinin kurulması için destek arama gezileri olarak açıklandı.

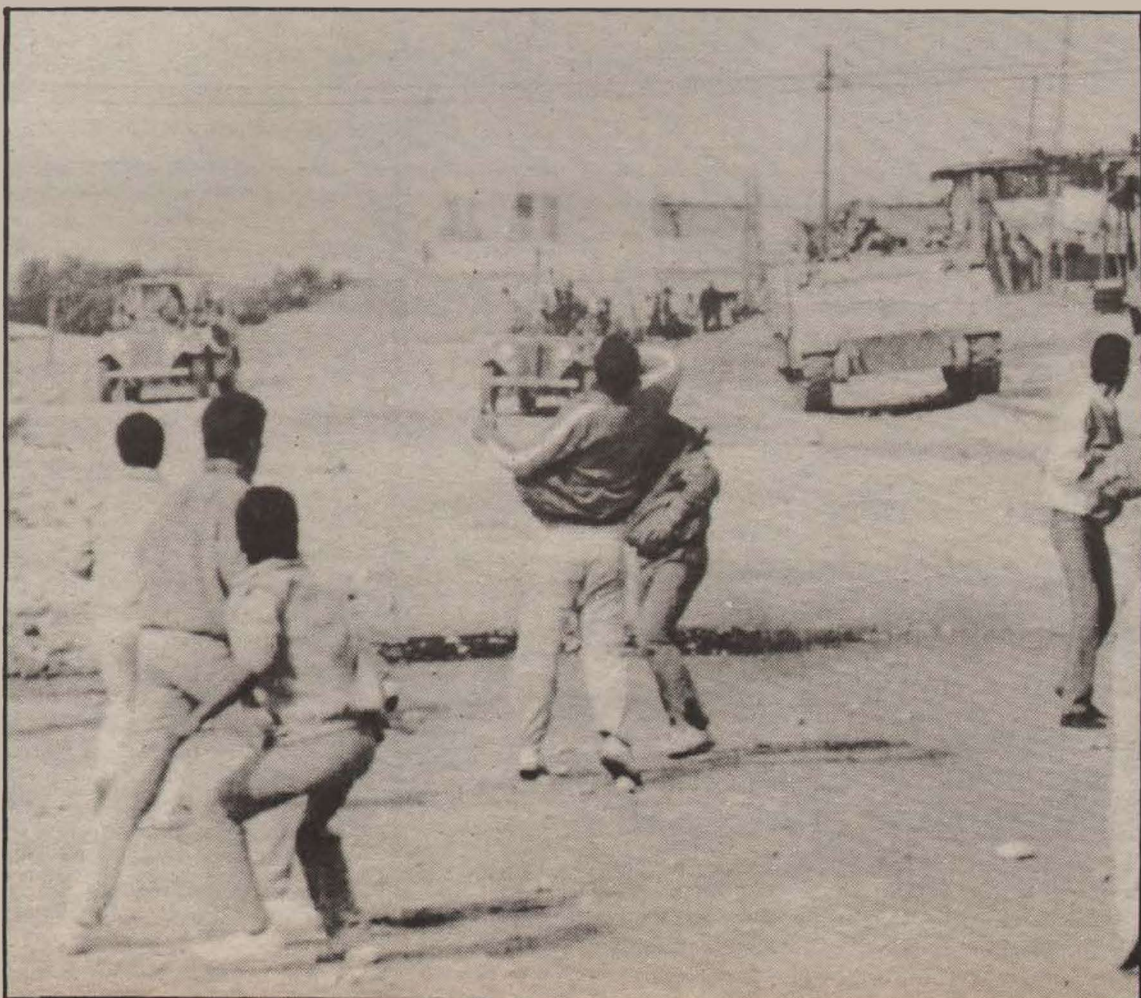
Gezinin yapıldığı ve toplantıların bileşimi göz önüne getirildiğinde Arafat'ın nasıl bir işbirliği içerisinde bulunduğunu gösteriyor. İsrail'le yakın işbirliği içinde olan ve Kürt halkına karşı en sert katliamları uygulayan Türk faşist rejiminden Arafat'ın destek istemesi, nasıl bir işbirliğini hedeflediğini de çok açık bir şekilde göstermektedir. Ankara, Bağdat, Kahire ve Amman gibi bölgenin faşist ve gerici rejimlerine dayanmak isteyen Arafat, Filistin davasına bir destek bulmaya çalışıyor. Aslında bu çabalar halkın çıkarını bu gerici devletlere peşkeş çekmekten başka bir anlama gelmemektedir.

Suriye ve radikal Filistinli örgütler, Ürdün, Irak, Kahire ve Ankara gibi bölgenin en gerici ve faşist rejimlerine dayanarak, bazı sonuçlara ulaşma çabalarına karşılar. Yine, bu güçler FKÖ'nün İsrail'i resmen tanımasını kabul etmiyorlar.

FKHC (Filistin Halk Kurtuluş Cephesi) lideri George Habbaş, yaptığı bir açıklamada, Ürdün ve Mısır yönetimlerini Filistin ayaklanmasının amacını saptırmakla suçladı. Bu yönetimlerin kendi ülkelerindeki ayaklanmalardan çekindiklerini de belirten Habbaş, Mısır, Ürdün, Filistin arasında oluşturulmak istenen birliğe de karşı olduğunu açıkladı. Habbaş, açıklamasının bir başka yerinde ise, Arafat'ı FKÖ ile Ürdün arasında daha önceden varılmış olan eski anlaşmayı yeniden canlandırmaya çalışmakla suçlayarak, Arafat'ın Filistin ayaklanmasını Şimon Peres'e yardımcı olmaya yönelik biçimde kullanmaya çalıştığını belirtti. Filistin hareketi içerisinde bu lunan diğer radikal grupların da böylesi bir yakınlaşma ve antlaşmaya karşı çıktıkları söylenmektedir.

İsrail politik yaşamında söz sahibi olan İşçi Partisi ve Likud Cephesi, FKÖ ile direkt görüşmelerden yana değiller. Henüz FKÖ ile ortak bir masaya oturma yanlısı görünmüyorlar. Bu durumda eğer taraflar arası bir görüşme gündeme gelirse, FKÖ heyetini Ürdün'ün temsil edebileceği söyleniyor. Bu noktada da Arafat'ın yeniden Ürdün'le işbirliğini sıklaştırmasının anlamı ortaya çıkıyor. Otonomi ve işbirliği temelinde, Arafat, Filistin ulusal kurtuluş mücadelesini tasfiye planını bu şekilde, yeni manevralarla gerçekleştirmeye yeniden soyunuyor.

Filistin halkı üzerinde oynanmak istenen bu emperyalist oyunlara karşı, FHKC gibi radikal örgütler karşı çıkıyor, Filistin halkının çıkarlarını savunuyorlar. Kazanacak olan da direniştir. İşbirlikçilik ve reformizm yenilgiye mahkumdur.

KISA...KISA...KISA

SSCB, Afganistan'dan Birliklerini Geri Çekme İşlemini Durdurdu

Cenevre'de yapılan antlaşma gereğince SSCB'nin Afganistan'da bulunan yüzbin kişilik ordusunun geri çekilme işleminin 1989 Şubat'ında tamamlanması gerekiyordu. Mayıs 1988'de başlayan geri çekilme işleminin iki devre biçiminde yapılması kararlaştırıldı. İlk üç aylık sürede 50 bin askerin geri çekilme işlemi tamamlandı.

Ağustos ayında tamamlanan ilk devreden sonra yeni geri çekilmenin bu aylarda başlatılması ve gelecek şubat ayı içerisinde bu işlemleri tamamlanacaktı. Halen Afganistan'da 50 bin kişilik SSCB askeri gücü bulunuyor.

SSCB Dışişleri Bakanı Yardımcısı Mesnakis, Moskova'da yaptığı açıklamada, Sovyet birliklerinin Afganistan'dan geri çekilme işleminin durdurulduğunu belirtti. Buna neden olarak da Afgan gericilerinin son dönemlerde artan saldırıları ve çeşitli politik ve askeri gelişmeler gösterildi. SSCB Dışişleri Bakanı Yardımcısı; "SSCB birliklerinin geri çekilme koşullarını Afgan eşkıyalarının belirleyemeyeceğini" söylediği konuşmasında, birliklerin ne zaman yeniden geri çekilme işlemine başlayacaklarını açıklamadı. Geri çekilme işlemini SSCB hükümetinin iyi niyeti çerçevesinde gerçekleştiğini ve bu sürecin onurlu bir şekilde tamamlanacağını açıklayan SSCB Dışişleri Bakanı Yardımcısı, Afganistan ordusuna yeni silahların gönderildiğini de belirtti. Ancak gözlemciler SSCB'nin geri çekilme işlemini Cenevre antlaşmasının saptadığı takvimde yapacağını belirtiyorlar.

İran-Irak Arasında Barış Görüşmeleri Sürüyor

İran ile Irak arasında Cenevre'de başlayan ve daha sonra New York'ta devam eden barış görüşmeleri BM Genel Sekreteri Peres de Cuelar yönetiminde devam ediyor.

BM Genel Sekreteri geçtiğimiz günlerde yaptığı bir açıklamada İran ile Irak arasındaki barış görüşmelerininin teknik heyetlerin katılımı ile devam ettiğini belirtti. Teknik heyetler barış antlaşmasının maddeleri üzerinde çalışma yapıyorlar.

İran yaptığı bir açıklamada siyasal partilerin kurulmasına izin vereceğini açıkladı. Ve tutuklu bulunan muhalefet üyelerinin de serbest bırakılacağını belirtti.

Cezayir'de Referandum

Cezayir'de hükümetin aldığı ekonomik tedbirler ardından halk sokaklara dökülmüş ve zamları protesto etmişti. Bu gelişmeler, ülkede tek partili yönetim ve bunun uygulamalarını da tartışır hale getirdi.

Cezayir Devlet Başkanı Şadli Bin Cedid, ülkede bir reform hareketine gidileceğini açıkladı. Bunun bir ilk adımı olarak referanduma gidileceği açıklandı. Referandum, Cezayir yönetiminde reformlara gidilip gidilmemesi ve düzeyini belirleyecek.

Meteloken Kurdî

Çavên li deriyan, xwelî li seriyan!

ÇAND • PÎŞE • TORE — KÜLTÜR • SANAT • EDEBİYAT

4000 Yıllık Kültür Yok Ediliyor

●*Faşist Türk sömürgecileri halkımıza karşı her alanda bir katliam yürütüyorlar. Bunlardan biri de kültür değerlerimizin katledilmesidir. 4000 yıllık tarihi olan Hasankeyf, Dicle'nin sularına gömülerek bir kültür hazinesi daha yok edilmek isteniyor. Sömürgeciler, kültür değerlerimiz üzerindeki katliamlarına yeni bir tane daha ekliyorlar.*

Uzun yıllardan bu yana kullanılan evler, kaya oyuklarından ibaret...

Hasankeyf ya da eski adı ile Hısn kiyfa, 10-12 yıl sonra Dicle'nin sularına gömülerek, yok edilecek. 4000 yıllık bir tarihi olan ve birçok uygarlığa kucak açmış Hasankeyf kenarında kurulduğu, Dicle üzerinde yapımı süren Ilısu barajının devreye girmesi ile birlikte, Hasankeyf de sulara gömülecek.

Hasankeyf, çok eski bir uygarlığa sahip olan ender yerleşim alanlarımızdan biri. Buraya Hurri, Mitanni, Asur, Pers, Roma, Arap, Osmanlı İmparatorlukları sırası ile egemenlik kurdular. Bunların yanısıra daha birçok küçük beylik de bu yerleşim alanı üzerinde egemenliklerini devam ettirmişlerdir. Böylesine zengin bir kültür birikimine sahip olan Hasankeyf, Kürt halkının yüzyıllardan bu yana getirdiği kültür değerlerinin de en canlı ve somut örneklerini üzerinde taşıyor. Kaleleri, taştan yapılmış evleri, oyulmuş kayaları ile Hasankeyf, 4000 yıllık medeniyetin günümüze yansıyan ışıklarını veriyor.

Ama bu tarihi medeniyet üzerinde bugün katliam karanlığı dolaşıyor, binlerce yıllık kültür akışı yokedilmek, geleceğe uzanması engellenmek isteniyor. Hasankeyf, hiçbir incelemeye tabi tutulmamış, tek bir arkeolojik incelemenin yapılmadığı bir medeniyet parçasıdır.

Üzerinde egemenlik kuran uygarlıkların çokluğunun yanısıra, Kürt halkı açısından da büyük önemi olan tarihi bilgileri bağrında taşıyor Hasankeyf. Bu bilgiler, insanlık tarihinin önemli bir evresinin aydınlatılmasına ışık tutacak önemdedir. Halkımızın yüzyıllar boyu bu alandaki varlığı, bu tarihi eserlerde en canlı yönleri ile görülmektedir.

Hasankeyf'in tarihi bilgilerle yüklü eserleri, aynı zamanda önemli bir mimari değere de sahip olan eserlerdir. Kalesi, evleri, oyma taşları ve camileri, her biri bir mimari şaheserdir. Türk sömürgecileri, halkımızın binlerce yıllık tarihi boyunca ona kucak açmış ve her köşesi halkımızın eserleri ile kaplı olan Hasankeyf'i yok etmek istiyorlar. Bunu, sömürgecilerin kültür düşmanlığı ile izah etmek yetersiz kalır. Türk sömürgecileri, halkımızı kendisine ait olan bütün değerlerle birlikte tarihin sularına gömmek istiyor. Bir halkın tümden tarihten silinmesi için elinden ne geliyorsa onu yapıyor. Halkımız sadece, fiziki olarak değil, aynı zamanda bütün kültürel değerleri ile birlikte yok edilmek isteniyor.

Türk sömürgecileri daha önceleri de halkımıza ait birçok tarihi eseri benzer bir şekilde yok edilme ile karşı karşıya bıraktı. Birçoğunu da kendi eliyle yok etti. Bundaki amaç çok açıktır. Halkımıza ait kültürel değerler yok edilerek, böylece varlığını inkar etmenin koşulları da yaratılmak isteniyor. Kürdistan'ın her karış toprağı, halkımızın tarihinin derin izlerini taşıyor, yaşamını aydınlatıyor. Hasankeyf tarihi eserlerin yoğunluğu ile bu gerçeği daha somut bir şekilde ortaya koyuyor. Her taşı, her evi Kürt izi taşıyor. Bu izler halkımızın binlerce yıllık geçmişini de aydınlatmada önemli ip uçları veriyor.

Hasankeyf'in Dicle sularına gömülmek istenmesi, bu konuda herhangi bir tedbirin alınmaması bu planın bir parçasıdır. Hasankeyf, tarihi eserleri ile halkımızın tarihinin önemli bir kesitinin aydınlatılmasını sağlamakla kalmayacak, aynı zamanda ortaya çıkaracaktır. Mevcut eserlerin yanısıra, burada yapılacak kazılar da birçok bilginin ortaya çıkarılmasını sağlayacaktır. Bundan dolayı Türk sömürgecileri, ne yerli ne de yabancı arkeologların burada kazı ve incelemelerde bulunmasını istiyor. Yapılacak inceleme ve kazılar, Türk sömürgecilerinin çarpıtmak istediği tarihi gerçekleri de gözönüne serecektir.

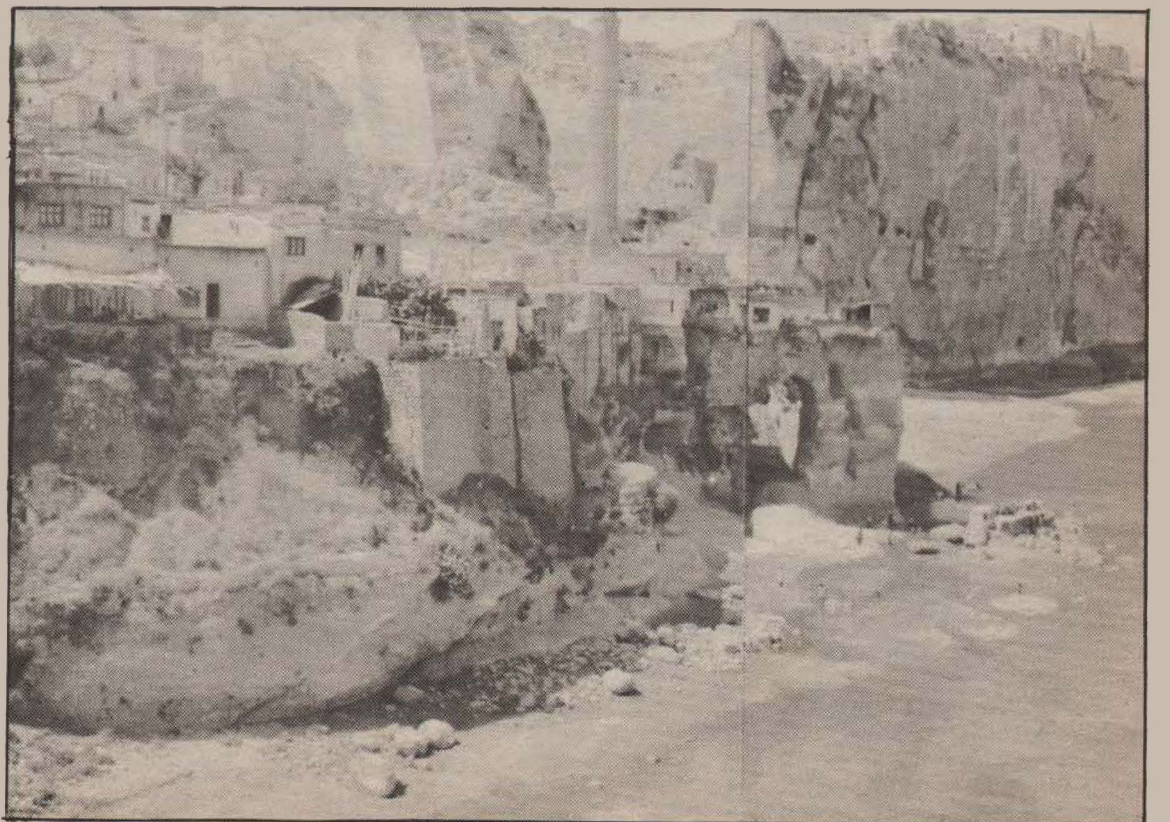
Bu bakımdan, ilkel ve ortaçağlarda görülen bir mantıkla bu eserlere yaklaşıyor. Geçmişte birçok uygarlık, sömürgeci egemenlerin saldırıları sonucunda, bütün kültürel eser ve sanatları ile birlikte yok edildi. Sömürgeci egemenler, hakimiyetleri altına aldıkları halkları yok etmenin bir yolu olarak ona ait ne kadar kültürel değer varsa imha etmeyi de seçmekteler. Bunun tarihte sayısız örnekleri vardır. Ortadoğu'ya yönelen haçlı seferleri, Türk akınları, İspanyolların Latin Amerika'ya çıkışı ve daha birçok olayda bunu görebiliyoruz. Türk faşist sömürgecileri geçmişlerini aratmayacak bir şekilde bugün yine halkımızın değerlerini kılıçla değil ama sulara gömerek yok etmek istiyor. Barajın başka bir alana değil de Hasankeyf'de yapılması, GAP'la halkımıza dayattığı ulusal imha planının bir parçasıdır.

4000 yıllık tarih yok edilmek istenirken, sömürgecilerin pervasızlığına karşı ciddi bir karşı çıkış da görülmüyor. Dalyan'ın kaplumbağaları için harekete geçen uluslararası kuruluşlara sormak gerekir: 4000 yıl gibi çok uzun bir tarihi geçmişe sahip ve Kürt halkının kültürel yaşamının çok somut bir örneği olan Hasankeyf'in yok edilmesine karşı neden sessiz kalınıyor? Bir halkın değerlerinin bu şekilde yok edilmek istenmesinin önüne geçmek için neden girişimlerde bulunulmuyor?

Bir halkı ayakta tutan temel kültürel değerlerinin yok edilmesi ve bunların bir daha açığa çıkarılamayacak şekilde sulara gömülmek istenmesi kabul edilmemelidir. Bu tarihi eserlerin insanlık için önemininin ne olduğunu bu kuruluşlar da çok iyi biliyorlar. Ama buna rağmen ciddi bir ses halen duyulmuyor.

Uluslararası suskunluk, aynı şekilde içte de görülüyor. Hasankeyf'in kurtarılması için girişimlerde bulunulmuyor. Bu tür girişimler karşısında sömürgeciler ne kadar geri adım atar? Bu bilinmiyor. Ancak, bir baskı oluşturacağı açıktır. Bu açıdan bu protestoların bir anlamı vardır.

Ancak, başta Hasankeyf olmak üzere bütün kültürel değerlerimizi korumak, ülkemizi bağımsız ve özgür bir ortama kavuşturmakla mümkündür. Bu olmadan sömürgecilerin, kültür katliamının önüne geçilemez. Çünkü, onlar halkımıza ait her şeye düşmanlar. Bu nedenle bütün değerlerimizi korumak ancak ulusal kurtuluş mücadelemizi yükseltmekle mümkündür.

Hasankeyf'in her taşında Kürdistan tarihi kazılı...

KURDISTAN BI LIVBAZIYÊN NUH DILERIZE

Destpêk di rûpela dawî de

biparêzin. Dewleta Tirk a faşîst, ku bireka pêwist ji hêzên xwe yên leşkerî li Kurdistanê bicih kiriye, lê bilî artêşa xwe ya ji milyonan serbaz nikare pêşiya pêşveçûnan bigire, ji ber ku roj bi roj eniyên şer berfireh dibin û şer dikeve navenda bajaran jî, necar maye ku azînên nuh ji xwe re birêvebibe. Bi rêkxistinên faşîst yên fermî ku bi navê "Yekîtiyên Sivîl ên Parastinê" avadike, dixwaze hemû birên civakê bikişîne nava şer û dixwaze wan bixe bin delameta dij-şoreşê. Li gora zagonên van azînên nuh, gava rewşa cengê hebe, di wan êrdimên ku ev azîne dihên bikaranîn de, şeweyên van zagonan wê serdest bin. Ev jî dihê wê manayê, ku "seferberiya netewî" hatiye danezane kirin. Hingê jî, jinên ku temana wan di navbera 20 û 45 salan be û mêrên ku temana wan di navbera 16 û 60 salan be, rastûrast dibin endamên "Yekîtiyên Sivîl ên Parastinê." Daxwaza azînên nuh yên mêtingeran ev tişte. "Yekîtiyên Sivîl" wê bi taybetî bên perwendekirin. Karguzariya wan parastina êrdima ku ew li wir in. Wê glîkarî û sixuriyê bikin. Wê bibin natirvanên saziyên polîtîkî, leşkerî û aborî yên pêwist. Berî 12'ê Êlûnê sala 1980'ê, rêkxistineka wê nolê MHP (Partiya Tûrkeş) bû. Hingê çeteyên faşîst bi wê navê xebata xwe dikiran. Piştî 12'ê Êlûnê jî, sîstema parêzkarên gundan hatibû avakirin û berfirehkirin. Lê ev gişt nebûne çare. Lewma niha mêtingeriya faşîst, dixwaze tevayî civakê bixe nava şer, daku bikaribe hilweşîna xwe hebekî birawestîne. Herweha derdikeve holê, ku mêtingerên Tirk ê din nema dikarin bi hêzên xwe yên leşkerî tenê şerbikin, ji ber ku hîma artêşa wan li hemberê şoreşa Kurdistanê bi lez serjêr diçe. Komara Tirk di nava bênecariyan de, dest diavêje van azînên ku nabin çare. Ji ber ku azînên nuh jî di demeka kin de wê bervajî herin û bikevin. Girsên gel ên ku polîtîze bûne, xweş sûd û berjewendên xwe dinasin. Li ser bingeha berjewendên xwe, wê xwe li dijî van azînan bitevgirînin û bi lez wê xwe bikin ser xeta têkoşîna me ya rizgariya neteweyî û wê serên xwe bi dilsozî hildin.

Têkoşîna me ya rizgariya neteweyî, ku di van mehên dawiyê de lêdanên nuh li artêşa mêtingeran dixe, wan rind dixe nav tengazariyên mezin. Lewma jî mêtinger necar dimînin ku dest biavêjin tedbîrên nuh. Lê dîsa jî, têkoşîna me ya rizgariya neteweyî pêşveçûna xwe berdewamdike. Artêşa mêtingeran, ku xwe li Kurdistanê bicihkiriye û welatê me dagîrkiriye û ji bo rawestandina şerê me û tunekirina pêşmergeyan operasyonan birêvedibe, niha eşkere bû ku negihane armancên xwe. Lêdanên ku yekîtiyên ARGK li dijmin dixin, her rojê ji enîşkeka Kurdistanê deng didin.

Nûçeyên vê dema dawiyê û yên dema berî niha ku nuh gihan rojnameya me vê rastiyê datînin pêşiya çavan. Li êrdimên Botan, Serhed, Mêrdîn û Çewlikê gelek livbaziyên nuh birêveketine. Nûçeyên gihane me ev ên jêr in:

— Roja 25'ê Nîsanê li derdorên Ercanê mayinek li ser reya hêzên leşkerî hat vegirtin. Ev livbazî bîzava hêzên mêtingeran heya koçbereka pêwist rawestand.

— Roja 3'ê Gûlanê li dora navçeya Qilaban gundê Kror, erîşek çû ser cerdevanên cehş. 6 parêzkarên gund ên bêbext hatin kuştin.

— Roja 8'ê Gûlanê, li gundê Kror kemînek li pêşiya komeka dij-gerîlla hat vegirtin. Koma faşîst lêdanên xedar girt.

— Roja 11'ê Gûlanê dibistana gundê Zeravik hat şewitandin. Ev dibistana asîmîlasyonê, bibû baregeheka leşkerî.

— Roja 15'ê Gûlanê, yekîtiyeka ARGK li çiyayê Kela Spî rastî kemîneka dijmin bû. Yekîtiya me ku zu hişyar bû, bi lez êriş bir ser dijmin. Yekîtiyeka din a ARGK ku di vê êrdimê bû, xwe tevlî şer kir. Dijmin xusarên mezin girt. Gelek serbazên dijmin hatin kuştin, an jî birîndar kirin.

— Roja 17'ê Tirmehê li navçeya Qilaban gundê Mijin, hêzên ARGK livbaziyek pêkanîn. Sîxur Ahmet Kaplan bi mirinê hat cezakirin. Herweha di xaniyê sîxur û glîkar Mela Mahmut de, mayin hatin raxistin.

— Roja 16'ê Tebaxê, li derdorên Aloş êrîşek çû ser kozên mêtingeran ên li tixup. 3 serbazên mêtingeran hatin kuştin.

— Roja 19'ê Tebaxê êrîşek çû ser dewriyên leşkerî yên karakola Elcanê. Dijmin lêdanên mezin girt. Tegmenek, çawîşek û 3 serbaz hatin kuştin, gelek serbaz jî birîndar ketin.

— Roja 20'ê Tebaxê, li derdorên Elcanê livbaziyeka mayin raxistinê li dijî hêzên leşkerî yên dijmin hat bikaranîn.

— Roja 6'ê Êlûnê, li çiyayê Kela Memê şerek di navbera yekîtiyeka ARGK û yekîtiyên artêşa mêtinger de derket. Balafireka dijmin hat xistin. 2 çete û polêsek hatin kuştin. 2 çete û 3 serbaz birîndar ketin. Di vî şerî de 3 şervanên ARGK jî şehîd ketin.

— Roja 24'ê Êlûnê li Qilaban şerek çêbû. Hêzên dijmin gelek xusar girtin. Gelek mirî û birîndarên dijmin hene.

— Roja 14'ê Cotmehê li êrdima Mêrdînê gundê Ova êrîşeka dijwar çû ser hêzên dijmin. Di şerê derketî de, gelek kuştî û birîndarên dijmin hebûn.

— Roja 21'ê Cotmehê li gundê Gûzeldere navçeya Dara Hênê bajarê Çewlikê, şerek di navbera yekîtiyeka hêzên ARGK û yekîtiyên artêşa mêtinger de derket. 3 têkoşerên ARGK şehîd ketin. Gelek serbazên dijmin jî hatin kuştin an jî birîndar kirin.

— Di meha Cotmehê de, li çiyayê Gabarê, şerek di navbera yekîtiyeka ARGK û yekîtiyên artêşa mêtinger de derket. Pêşî 3 serbazên mêtingeran birîndar ketin. Dure şer gelek dorfireh bû. Ji bo berpirsiyariya operasyonan, serleşkerê kolordiya taybetî korgeneral Hulusî Sayin çû erdima şer. Belê hêzên ARGK bi çalakî xwe ji êrdimê dûr xistin û çembera dijmin şikandin.

— Roja 20'ê Cotmehê, li gundê Akçali navçeya Xana Hawêl kemîneka mayinan li pêşiya parêzkarên gundan hat vegirtin. Yekîtiyeka ARGK jî xwe xiste kozê. Traktora ku bêbext li siwar bibûn, ji ser mayinan derbas bû. Piştî peqînê, pêşmergeyên ARGK jî reşandin ser bêbextan. Di vê livbaziyê de 5 parêzkarên gundan ên bêbext hatin kuştin. Ev bêbext bibûn sedema kuştina gelek şervanên ARGK.

Piştî livbaziyê, yekîtiyên mêtingeran ji bo girtina pêşmergeyan, li çiyayên Melefan operasyonek birêvebirin. Lê destvala vegeriyan.

— Di rojên dawiyê yên meha Cotmehê de, li gundê Kirkkoy qopaniya Yayladere navçeya Gexî bajarê Çewlikê, gerîllayên ARGK êrîşek pêkanîn. Sîxurê mêtingeran keyê gund bi mirinê hat cezakirin.

— Faşîstekî bi navê Turgut Demîrkaya, ku berî 12'ê Êlûnê sala 1980'ê, di nav çeteyên faşîst de cihgirtibû, li çiyayê Ararat (Agrî) kete destê gerîllayên ARGK. Piştî ku pirsyariya wî hat kirin, bi mirinê hate cezakirin.

— Roja 9'ê Êlûnê, li qopaniya Meleklî navçeya Ixdir êrdima Serhedê, kuştîvarê rêhevalên me Hasan ER (Adnan) û Nezîr YAVUZ (Elî Hesen), bêbextê bi navê Mehmet Akgûl ku leşkeriya mêtingeran jî dikir, ji hêla partîzanên ARGK bi mirinê hate cezakirin. (Di hejmara Berxwedanê ya pêşiya me de, em wê vê buyerê bi firehî pêşkêşî xwendevanên xwe bikin.)

Xwînxwarê Amedê bînbaşî Esat Oktay Yildiran bi mirinê hate cezakirin

Destpêk di rûpela dawî de

kirina PKK û serî-çemandina endamên PKK hatibû Amedê. Girêdayî bi serleşkeriya gelemperiya mêtingeran xebat dikir û ji hêla CIA û saziya cenga taybetî hatibû perwendekirin. Endamekî hêzên taybetî û dij-şoreşê yê pisbor bû.

Di domana xebata xwe de, di girtîgeha Amedê de hovîtiyeka seranser bikaranî. Di dema wî de 32 dîliyên şer hatin kuştin, bêhtirî 100 kes jî seqet man. Ev xwînxwar ne tenê dida işkencekirin, herweha bi destê xwe jî îşkence dikir. Rêheval Alî EREK bi destî vî hovî hate kuştin. Di dema wî de, girtîgeh qulibibû baregeheka leşkerî û qampeka hingavtinê. Bi zorê pirtûkên faşîst bi girtiyan dida xwendin. Helbestên regezperest û nîjadperest dida xwendin. Çar aliyên girtîgehê bi dîrûşmên faşîst û wêneyên regezperest xemilandibû.

Ev faşîst bi van bikaranînên xwe jî razî nebû û bi destê bêbextên Şahîn Donmez û Yildirim Merkît "Yekîtiya Kemalîstên Ciwan" dabû damezirandin. Bi reya vê rêkxistinê dixwest bêbextiyê serdest bike. Rêhevalên me Mazlum, Kemal, Hayrî, Akîf û Ferhat bi mirina xwe li dijî vê pîlanê têkoşîn û şehîd ketin. Bi vî awahî Partiya me di zindanan de parastin.

Ev hovê ku dîliyên şer dikuşt, bibû dijminê gelê me yê pêşemîn. Ji bo tolehildana xwîna şehîdan û cezakirina gûnehên wî, li Stanbolê bi mirinê hate cezakirin.

Dîsa hat îspatkirin, ku tu hovên xwînxar bê ceza namînin.

Yekîtiya Xwendekarên Welatparêzên Kurdistan avabûna xwe li Yekîtiya Sowyet da naskirin

"Konferansa avakirina Yekîtiya me di koçberekî teng û dijwar de dibe, ku Tevgera Rizgarîxwaza Neteweyî Kurdistan tê re derbas dibe; ku êrîşên sermîriyên kolonyalîst ên dijî gelê me dijwartir dibin; ku qirkirina gel, ji cih hilkirin û bi nerînên şovenîst û bikaranînên çekên wêrankar di bajar û gundên me de li ser mirovên me yên bê gûneh, bîzav û lebatên guhartina rastîniya coxrafî û rûniştvanî dihê kirin; lê li hemberê vê yekê jî, gelê me yê xebatkar û hêzên wî yên netewî ji dil û cara yekemîn di dîroka xwe de li çareyên yekbûna xwe ya ramyarî, leşkerî û civakî digerin, bi erk û delametên xwe radibin û bi reya avakirina yekîtiyên xwe, yekbûna gel û xebata wî di bin ala Eniya Rizgariya Neteweyî Kurdistan-ERNK de xurt dikin.

Buyerên ku di van salên dawiyê de li ser qada Kurdistanê pêkhatine, hilpişkîna ramana serxwebûn û azadiyê ku bi navê Partiya Karkerên Kurdistanê dihê nasîn û bi taybetî li Kurdistana Bakura-Rojava li ser bingeha têkoşîna çekdarî û cenga gel a dirêj, mîna çareyeka bingehîn bo pêkanîna serfîraziya giştî pêşveketiye, posîdeyên mezin bi gelemperî li ser tevgera xwendekaran a li derveyî welat û bi taybetî li ser qada Yekîtiya Sowyet jî hiştine.

Biryar standina me, ji hişyariya me bi berpirsiyariya dîrokî li pêşberê gel û niştîman, ji giringiya rista xwendekaran di têkoşîna rizgariya netewî de û ji hewceyiya tijîkirina valahiya li ser qadê, ku ji ber şehtîna (krîza) rêzikên bîzava xwendekarî peyda buye, dihê.

Di vê demê de, em bang li hemû xwendekarên welatparêz dikin, ku cihên xwe di nav refên YXWK de bigirin û xwe ji rewşa perçebûnê rizgarbikin, bi daxwaza pêkanîna tevgera yekîtiya xwendekaran li ser qada Yekîtiya Sowyet, mîna gaveka yekemîn bo avakirina yekîtiya giştiya xwendevanên Kurdistanê, bi şêweyê ku karguzariya tevgera niştimanî Kurdistanî bike.

Avakirina Yekîtiya me, piştî xebatên pir û ji demeka dirêj, di roja 12'ê Tirmehê 1988'ê de li bajarê Moskow bi konferansa avakirinê, ku têde nûnerên ji gelek cihên Yekîtiya Sowyet amade bibûn, hat nasdan. Konferansa me giha van biryar û armancan:

1— Verisandina xebata niştimanî ku li welat geş dibe, bi şêweyekî dirist bo cîhanê û piştgiriya vê xebatê bi diravî û razberî. Girtina sûd û berjewendên niştiman û gel di ser her tiştekî din re, hilgirtina ramana serxwebûnê û bi tenêhiştina ramana otonomiyê,

2— Xebata ji bo yekkirina tevgera xwendekaran li ser qada Yekîtiya Sowyet,

3— Xebata li dijî hemû avahiyên sermîriyên kolonyalîst, kevneperest, sosyal-şovenîst û sîxurên Kurd ên nandoz û reformîst. Cerisandin û tazîkirina wan -li ku derê dibin bila bin-, lêxistina li berjewend û baregehên wan bê mîhrebanî,

4— Pêşvedana rihê şoreşgerî, xwefêrkirin û peydakirina hêviyê li ba xwendekarên Kurdistanê. Bîzava standina zanînê û vegerîna welat,

5— Xurtkirina têkiliyan bi tevgerên xwendekarî yên cîhanê,

6— Xebat ji bo belavkirina berhemên çandî û folklorî yên gelê Kurd,

7— Bihevxistina encumanekî amadekar ji bo amadekirina kongra yekemîn.

— Bijî Yekîtiya Xwendekarên Welatparêzên Kurdistan!
— Bijî Kurdistaneka serbixwe, yekbuyî û demokrat!
— Mirin bo emperyalîzmê, kolonyalîzmê, faşîzmê û sîxurên wan ên ji her babetî!

Daxuyaniya dawiya konferansa avakar a YXWK li Yekîtiya Sowyet

12 Tirmeh 1988 / Moskow"

Berxwedana li dijî êrîşên faşîşt di girtîgehan de

tinê kirin. Mêtingerên faşîst, piştî ku berxwedan destpêkir, xwestin hinde komployan birêvebixin. Piştî kuştina îşkencevanê devbixwîn Esat Oktay Yildiran, mêtinger xwestin hemû girtiyên li Amedê koçber bikin.

121 endamên PKK, di nav wan de Sakîne Cansiz jî, koçberê bajarên Eskîşehîr, Nazîllî, Çanakkale û Bursa kirin. Weke agahiyên gihan me, diyar dibe ku Sakîne Cansiz niha di girtîgeha Nazîllî de ye.

Li dijî van komployan, berxwedan xwe gihand koçberên bilindtir. Li gelek deran di nav girtiyan û hêzên dijmin de şer derket. 21 dîliyên şer birîndar ketine. Ji ber ku mêtinger fahmkirine, nikarin berxwedanê bişikînin, dest bi êrîşên hov û bikaranînên koçberkirinê kirine.

Weke nûçeyên ber destê me, eşkere dibe ku girtiyên li Amedê mane, dest bi rojiyeka mirinê kirine. Heya ku daxwazên wan bicih neyin anîn, berxwedana wan jî wê berdewam bike.

Mêtingerên faşîst, ji bo niximandina komployên xwe, daxuyankirin ku li Amedê tûnelek hatiye dîtin. Bi vî awahî xwestin pîkoliyên xwe û koçberkirinên xwe mafdar şanî bikin. Herweha her di vê domanê de, operasyonên xwe li bajarên Amedê û Îllohê (Batman) tunde kirin. Gelek mirovên ji nav refên gel hatine girtin.

Weke agahiyên gihan me eşkere dibe, ku dayîka girtiyekî Salîha Şener jî di nav ên hatine girtin de ye. Salîha Şener, ji demeka dirêje ji bo hevkariya girtiyan xebatê dike. Bi vî awahî mêtinger dixwazin birawestînin, ku malbatên girtiyan xebatên hevkariyê bikin.

Li girtîgeha Dîlûkê jî, ji roja 25'ê Êlûnê berxwedan heye. Ji ber buyerên vê dawiyê, berxwedana li vir xwe gihand gihaneyeka nuh. Dihê gotin, ku di encama îşkancan de, şoreşgerên bi navên Nesîmî Yaman û Alî Gûngor birîndar ketine; hestuyên pêsîrên wan hatine şikandin.

Herweha berxwedanên li Ceyhan û Çanakkale jî berdewam dikin. Berxwedana li Ceyhanê ji hêla 20 endamên PKK dihê bilindkirin, ku ji Amedê biribûn wir.

257 şoreşgerên li girtîgeha Metrîsê jî, koçberê girtîgeha Bayrampaşa kirin. Diyardibe, ku hemû girtî di berxwedanê de ne. Li girtîgeha Ruha û hinde girtîgehên din jî, berxwedan didomin.

Destpêk di rûpela dawî de

bên pejirandin, biryara livbaziyên bi hev re ji hêla girtiyan hat dayin.

Ev hêzên jêr di vê yekîtiyê de cih digirin: PKK, Acîlcîler, Dev-Sol, Îşçînîn Sesî, Kurtuluş, Devrimcî Derleniş, TDY, HK, DHB, Partî Yolu, Rizgarî, Kawa, Dev-Savaş, HDO, TKEP, Têkoşîn. Berxwedan, niha li hemû girtîgehan heye. Girtiyên di hemû girtîgehan de, ji roja 10'ê Cotmehê vir ve ji bo daxwazên li jêr, di berxwedana xwebirçîhiştinê de ne:

1- Pejirandina statûta girtiyên polîtîk,

2- Guhartina zagona înfazê ya ku li dijî mafên mirovan e,

3- Başkirina destur û zagonên kargerî weke peymanên navnetevan û hoyên jiyaneka mirovayetî,

4- Naskirina mafê ku her kesekî bi zamanê dayika xwe biaxife û zimanê xwe pêşve bibe,

5- Rakirina bikaranîna cezayên bizmitî,

6- Pejirandina mafê hevdîtinê yê vekirî beyî ku bi hoyekê bê girêdan.

Herweha rakirina biryarên nuh, ku wan mafên ketine destan ji holê radikin. Ji bona vê yekê:

1- Ji holê rakirina welgirtina yekcure cil,

2- Ji holê rakirina hemû zehmetiyên li pêşiya hevdîtinan,

3- Ji holê rakirina hemû zehmetiyên li pêşiya nivîsandina nameyan,

4- Serbestkirina radyo, teyb ûhw.,

5- Rakirina statûta hûcran û herdemê vekirî hîştina deriyan,

6- Ji holê rakirina hemû zehmetiyên li pêşiya mafên girtiyan.

Berxwedana girtiyên şoreşger cara pêşemîn roja 10'ê Cotmehê di girtîgeha Bursa de destpêkir. 180 şoreşger têkilî vê berxwedanê bûn û berxwedan hîn didome. Karbidestên faşîst bi çavsorî êrîşî girtiyan kirin. Ji bo şikandina berxwedanê, mêtingerên faşîst dest bi koçberkirinê kirin. Girtiyan li ber xwe da. Li ser van buyeran şer derket û hinek şoreşger xedar birîndar ketin. Li kêlaka van buyeran, gelek girtî ji Bursa koçberê girtîgeha Eskîşehîrê kirin.

Roja 17'ê Cotmehê jî, li Eskîşehîr û Aydinê berxwedana xwebirçîhiştinê destpêkir. Mêtinger dîsa êrîşî girtiyan kirin. Girtîgeha Aydinê hat valakirin û girtiyan koçberê girtîgeha Nazîllî kirin. Dihê gotin, ku 360 girtî hatine koçberkirin. Girtiyên ku birine Nazîllî, berxwedana xwe didomînin.

Li Eskîşehîrê jî şerekî giran derketiye. Gelek girtî birîndar ketine û hinek jî rakirine nexweşxanê. 121 dîliyên şer, endamên PKK, ji Amedê birin Eskîşehîrê. Gava ku ev girtî gihan girtîgeha Eskîşehîrê, ji bo tirsandina wan, polês û serbazan êrîşî wan kirin. Li ser vê yekê endamên PKK dest bi dirûşman kirin û girtiyên li wir jî ji bo hevkariyê bersiva wan dan. Leşkerên mêtingeran dîsa bi çavsorî êrîş kirin. Dawiya vê êrîşê de, şoreşgerên bi navê Riza Altun, Naîf Koç, Harun Korkmaz, Şerîf Tûnen, Hasan Tavar, Xidir Sevîndî û Davut Aksu birîndar ketin. Niha gişt di nexweşxanê de ne. Girtiyên mayin jî berxwedana xwe ya xwebirçîhiştinê berdewam dikin. Daxuyankirin, ku daxwaz neyin bicihanîn, wê dest bi rojiya mirinê bikin.

Roja 23'ê Cotmehê jî, dîliyên şer, endamên PKK ên li Amedê dest bi berxwedana xwebirçîhiş-

Livbaziyên hevkariyê yên merivên girtiyan

Piştî ku girtiyên şoreşger di girtîgehan de dest bi berxwedanê kirin, malbat û merivên girtiyan jî dest bi livbaziyên hevkariyê kirin. Malbatên girtiyan ên ku li pêşiya girtîgehên Eskîşehîr û Amedê dest bi berxwedana xwebirçîhiştinê kirine, daxuyankirin, ku wê berxwedana xwe bidomînin.

Li pêşiya girtîgeha Eskîşehîrê 300 kes livbaziya xwe birêvexistin. Leşker û polêsan êrîşî wan kirin. Eşkere dibe, ku gelek kes ji merivên girtiyan lêdan xwarine. Malbatên girtiyan, van buyerên roja 29'ê Cotmehê protesto kirin.

Li pêşiya girtîgeha Amedê jî 200 merivên girtiyan berxwedana xwe didomînin.

Roja 31'ê Cotmehê 100 merivên girtiyan, 6 seetan avahiya partiya ANAP di meclîsa Tirkiyê de, vegirtin.

Malbatên girtiyan xwestin, ku li ser rewşa girtîgehan bi wezîrê dadiyê Mehmet Topaç re biaxifin. Gava ku daxwazên wan nehatin pejirandin, mezela koma meclîsê ya ANAP vegirtin. Polês bi kotekê xwestin wan ji avahiyê derxînin, lê merivên girtiyan xweragirtin û gotin, ku dernakevin derve.

Piştî ku mebusên partiya SHP ketin nava wan û polêsan soz dan, ku tu kes nayê girtin, merivên girtiyan dawî bi livbaziya xwe anîn. Lê gava ji avahiyê derketin, polêsan destpêkir, ku wan bigirin. Dîsa hin mebus ketin navbera wan. 100 metre dur ji avahiya meclîsê, polêsan 30 kes girtin. Heya niha tu agahî li ser ên hatine girtin, negihan destê me.

Livbaziyên malbatên girtiyan bi gelek awayan berdewam dikin. Gelek civîn, xwepêşdan û livbaziyên xwebirçîhiştinê dihên bilindkirin. Di avahiya Komela Mafên Mirovan liqê Îzmîrê de, civînek ji bo rojnameyan hat çêkirin. Hemû bikaranînên nola koçberkirinê û hingavtinan protesto kirin û daxuyankirin, ku piştgiriya berxwedana li girtîgehan dikin.

Komek ji rêkxistina "Yekîtiya Yewnaniyan ji bo Maf û Rizgariya Gelan" hevdîtinek bi Sekreterê Gelemperiya PKK Abdullah OCALAN re çêkir

Destpêk di rûpela dawî de

damê amedekar ji bo komîta navendî yê PASOK), Haralampos Stamatopulos û ji rojnameya "Ethnos" Kosta Delezos, ji kovara "Antî" Andreas Bîstislantî, generalê kevin Dîmitrîs Matafîas û amîralê kevin Antonîs Naxakis beşdarî hevdîtinê bûn.

Hevdîtin, li ser daxwaza rêkxistinê çêbû. Li ser pirsên nola, îroyin û dîroka têkoşîna bo demokrasî û azadiyê ya gelên Yewnanîstan û Kibrisê; koçbera têkoşîna rizgariya neteweyî ya gelê Kurdistanê û cihê vê têkoşînê di dîrokê de; taybetî û sixletên mêtingeriya Tirkan ên di warê pîkolî, nîrî, hovîtî û dagîrkariyê de ku kehniyên xwe ji dîrokê digirin û xebatên hevxebatkariyê yên bi navê "Rihê Davus" û dijitiya van xebatan li dijî gelên Tirk, Yewnanî, Kibris û Kurd, hat axaftin. Li ser van pirsan danûstandin hatin kirin.

Endamên koma hevdîtinê diyarkirin ku ew, Têkoşîna Rizgariya Neteweyî Kurdistan ji nêzîk ve dişopînin û li ser sixletên têkoşînê yên navnetewan rawestîn. Herweha anîn zimên, ku lêdanên bi destê têkoşîna rizgariya neteweyî Kurdistan li mêtingeriya Tirkan dikevin, berjewendên hemû gelên êrdimê diparêzên. Endamên komê daxuyankirin, ku giringe li dijî emperyalîzmê û mêtingeriya Tirkan ku dijminên berçavî ne ji bo daxwazên demokrasî û azadiyê yên gelên êrdimê, hevkariya welatên Derya Sipî pêkbêtin û têkoşîna rizgariya neteweyî ya bi destê tevgera PKK û hevkariya ji bo vê têkoşînê, herweha piştgiriyeka mezin e ji bo têkoşînên demokrasî yên gelên din. Li ser polîtîkayên dewleta Tirk ên mêtinger û dagîrkar û li ser tehlûkên vê polîtîkê yên ji bo gelên êrdimê rawestîn. Bikaranînên derî-mirovahî yên li dijî gelê Kurdistan û encamên hov ên polîtîkî wan anîn zimên. Çawa ev polîtîka xwe li Kibrisê danî holê eşkere kirin. Dawiyê de giringiya hevkariyê di têkoşînê de li dijî vê tehlûkê danîn holê. Diyarkirin, ku rizgariya gelên Tirk, Yewnan û Kibrisê ji çiyayên Kurdistanê derbas dibe. Sempatiya xwe ji bo berxwedana partîzanên PKK ên di girtîgeha bajarê Amedê de anîn zimên. Eşkere kirin, ku di dîrokê de cara yekemîne ku gerîlayên ARGK karîne berxwedaneka wusa demdirêj pêşvebibin û ev jî dostaniya gelan xurttir dike. Herweha gotin, ku hevdîtinên "Davus" karguzariya berjewendên gelên Tirk û Yewnan nakin, ew tiştê ku bi navê "Rihê Davus" dihê navdan, bilî xapandinê ne tiştekî din e.

Hevdîtin di Akademiya leşkerî-Mahsum Korkmaz de çêbû. Endamên komê hevdîtinek digel şagirtên Akademî jî çêkirin. Xebatên perwendebûnên wan temaşe kirin. Û eşkere kirin, ku baweriya wan niha mezintir buye û ew wê ji niha pêve ji bo alîkariyên navnetewan bêhtir bixebitin.

Ev hevdîtin û dostaniya bi têkoşîna me re, koçbera têkoşîna me şanî dikin. Lêdanên ku ji 5 salan vir ve li mêtingeriya Tirkan û emperyalîzmê dikevin, hêviyên gelên êrdimê jî xurt dikin. Ev taybetiyên têkoşîna me wê nimûnên hevkariya navnetewan yên gelek mezintir derxînin holê.

"Destdanîneka navnetewan ji bo mirovên me yên ji Kurdistana Başur hewceye"

● Polêsên Tirk û yên Iraqê û bêbextên hevxebatkar di nava kampan de digerin. Mirovên welatperwer pirsyar dikin û wan didin ber îşkencê.

Destpêk di rûpela dawî de

hembêz kiriye û perçeyek ji xwe dipejirîne. Ger bi tixup jî be, dema firsend dibîne rastûrast alîkariyan pêşkêş dike. Mirovên me yên ji Kurdistana Başur, tevlî xwe hişyarbûneka mezin jî anîn Kurdistana Bakur. Lewma, ji hêlekê ew dewletên ku Kurdistan di nava xwe de kêrîkirine nêzîkî hev dibin, ji hêla din jî hevkariya di nav gelê me de bilind dibe.

Di kampan de, di nav hêzên mêtingeran û gelê me de hinde buyerên lihevxistinê çêbûn. Lê rojnameyên mêtingeran van buyeran bi rastiyên xwe neweşandin. Raste şer derket, lê sedemên vî şerî ne wek hatin weşandin e. Ji rêkxistina îstixbarata Iraqê heya cehşên li Kurdistana Başur, gelek kesên dijmin cilên leşkerî û polêsên Tirkan li xwe dikin û dihên nava kampan. Tu zehmetî li pêşiya wan nîne, dewleta Tirk bi hesanî destur dide wan. Ji ber ku hinde kes ji van bi zimanê Tirkî nedizanîn, em haydarî vê yekê bûn û me tê derxist. Hinde mirovên me yên ji Kurdistana Başur eşkere gotin, ku hin kesên cehş bi xwe nasdikin. Bilî vê jî, milîsên bêbext û hinde kesên xayin ku ji nav PKK berî niha reviyabûn û xwe dabûn destê dijmin jî, tevlî operasyonên naskirina welatperweran dibin. Kesbûna mirovên me yên ji başur, bi destê dewleta Tirk ji mêj gihaye hikûmeta Iraqê. Li kampan gelek provokasiyon dihên birêvexistin. Li pêşberê kampa li Amedê, hêzên çeleng (çevîk) îşkencexanên xwe avakirine. Yên ku li kampan dihên girtin û dibin vê derê, tevlî îstixbarata Iraqê pirsyar dikin. Tiştên ku ji wan dipirsin, ne tenê pirsên li ser buyerên li kampan in. li ser rêkxistiniya PDK-I, li ser meqerên wê yên leşkerî, li ser şêweyên çekan ên di destê pêşmergeyan de û li ser hejmara pêşmergeyên Kurdistana Başur pirsan dikin. Ji ber ku baweriya wan bi wergervanên xweyîcih nayê, rêkxistina îstixbarata Iraqê pirsyariyan bixwe û bi zimanê Erebî dike. Gava ku yê dihê pirsyarkirin Erebî nezanibe, hingê cehşên ku bi xwe re ji Iraqê anîne dikin wergervanên xwe. Vê rewşê kêm kes dizane û yek ji wan ez bixwe me. Ji ber ku endamên PDK ên dihên pirsyarkirin bi dijwarî dihên tehdîtkirin, nawerin vê yekê eşkere bikin. Ez bawerim, heya ku ev mirovên me di bin destê Tirkiyê de bin, van buyeran eşkere nakin. Rastî min jî nedixwest vê binivisînim. Lê min nedixwest ê din êşa wicdanê bikişînim. Ez vê jî dizanim, gava ev bê weşandin, em kesên ku hejmara wan hindike û gelê me yê ji Kurdistana Başur, em wê rastî zehmetiyên nuh û îşkencê bibin; ev ji me re eşkereye. Lê eşkerenekirina vê yekê, li gora baweriya min gûhenkariyeka pir mezin e.

Sedema şerê derketî, ne pirsa wegerîna başur bû. Weke ku pêşmergeyan gotin min, hinek ji bênecariyê vedigeriyan, hinek bi zorê vedigerandin û hinek jî ji hêla îstixbarata Iraqê hatibûn xapandin. Armanc ev bû; baş şanîkirina "efuya" Saddam. Bilî van, dewleta Tirk 32 pêşmerge girtibû, ku ji bo îstixbarata Iraqê gelek pêwist bûn. Dewleta Tirk dixwest van 32 pêşmergan jî, tevlî kesên vedigeriyan Iraqê, bide destê dîktatoriya Iraqê. Gelê me yê di kampê de serî hilda û xwest van 32 kesan biparêze. Lê di nava van 32 kesan de çend polês û serbaz jî hebûn. Sedema şer ya bingehîn ev buyer bû. Gava ku 32 kes teslîmî Iraqê kirin jî, şer dawî bû. Di vî şerî de 23 kes birîndar ketin, 6 ji wan bi 51 berikan. Herweha 39 kes jî hatin girtin û leşkerên Tirkan wan dan ber lêdanê. Ji van 8 kes hîn jî girtîne. Heya niha haya tu kesî ji wan nîne û mirov nizane çi bi serê wan hat.

Piştî van rûdanan, "yarbayekî" Tirkan gelê me yê di kampê de komkir û axafek çêkir. Di axafa xwe de, niyeta dewleta Tirk a rastî danî holê. "Yarbay" di axafa xwe de wusa got gelê me: "Sê rê di pêşiya we de heye. Ev hersê rê jî, ji bo we nabin rizgarî û azadî, weke ku hun ji xwe re difikirin. Divê hun an herin Îranê, an herin Iraqê, an jî hun mecbur in hemû şertên me qebul bikin." Li ser vê axafê, gelê me "yarbay" protestokir û dure heryek bi alîyekê ve çû, hemû xwe belav kirin.

Tu kes nizane rewşa kesên ji ber jehrên kîmyevî birîndar ketibûn çawa çêbû. Mirine an hîn nemirine ne diyar e. Derfeta zanîna vê yekê ji binî nîne. Hejmara kesên ku di kampan de mirine, giha 42 kesan. 24 ji van, anîn goristana "Mardîn Kapi." Yên din li nêzîkî kampê binax kirin. Hemû battaniyên ku "Heyva Sor" dabû gelê me, di dema şer de, bi battaniyên leşkerî hatin guhartin. Dewleta Tirk bi armanc gelê me li keviya Ava Tîr (Dicle) digere. Lê ji hêla din derfet heye ku 200 metre ji avê bên dûrkirin. Lê dewleta Tirk desturê nadê, ji ber ku armanc tunekirine.

Ji ber van pîkoliyan û polîtîka tunekirinê, 8.000 kes ji kampa li Amadê, biryara çuyina Îranê ji xwe re dan. Ev kes bêhtir ew kes in, ku destê wan çek digire û jin û zarokên wan in. Li gora vê yekê li Amadê tenê 6.000 kes wê bimînin; piraniya wan jî kesên kal, jin û zarok in.

Roja 2.10.1988'ê rojnameyên bi navê "Hûrriyet", "Milliyet" û "Tercûman" anîn kampê. Dixwestin li dijî PKK hevpeyvînan çêbikin û berpirsiyarên pêşmergeyan li dijî PKK bidin peyvandin. Lê gava daxwaz biserneketin, dev ji hevpeyvînan berdan û tiştek neweşandin. Herweha di pirsên li ser dewleta Tirk de jî, rojnameyên mêtingeran bersivên bi dilê xwe negirtin. Lewma bi hêrs xwe ji kampê dûrxistin.

Min di nameya xwe ya berî niha de jî nivîstibû, gelê me zor hewceyê alîkariyên navnetewan e. Ji bona ku rewş hindekî bê guhartin, hewce bi piştgiriya polîtîk a navnetewan heye. Heke ev daxwaz neyin bicih anîn, heya mehên biharê piraniya mirovên me wê bên kuştin. Dewleta Tirk, pîkoliyên dijwartir ên ji pîkoliyên niha nikare bikar bîne. Ji ber ku, jî xwe hemû babêtên pîkoliyan niha hene û dihên birêvebirin.

Saziyên alîkariyê yên navnetewan, giringe rastûrast dest biavêjin rewşa gelê me. Ew alîkariyên ku ne rastûrast in, yek ji wan nagihin gelê me. Lewma divê ev sazî karê alîkariyê bi destê xwe bicih bînin. Ji ber ku hinde berpirsiyarên dewleta Tirk, alîkariyên dihên, ji xwe re difiroşin û bi mîlyonan dirav ji xwe re qezenc dikin. Kin bê gotin gelê me talan dikin, li ser navê gelê me zikên xwe tijî dikin. Gava ku nekaribin van armancên xwe pêkbînin jî, dîn dibin û bi çavsorî êrîşî gelê me dikin. Ji ber van sedeman giştan, berî ku rewşa zivistanê û sarmeyê dijwartir bibe, divê alîkariyên navnetewan bigihîn gelê me.

Bi silavên serkeftinê

Hevpeyvînek bi berpirsiyarekî Yekîtiya Doxtorên Kurdistanê re:

Bê têkilî bi hêzên polîtîkî re karê me bê hode dimîne

— Hevalê doxtor! We di vê sala dawiyê de, komcivîneka *Yekîtiya Bijîşkanî Kurdistan li Ewrupa* çêkir. Hun dikarin ji me re li ser vê komcivînê tiştekî bêjin?

— Yekîtiya me ji gelek salan de heye, lê mixabin di warê xebatê de çi gavên hêja, nas û berçav neavêtiye. Di mejuya 30. 4. 1988'ê de civînek ji bo tênêrîn û hevpirsînê li ser qirkirina Helebçe, di xwaringehekê de li bajarê Recklinghausen-Almanya Rojava çêbû. Di civînê de dora 20 doxtor û hinde nûnerên rêkxistinên Kurdî yên ramyarî û çandî amadebûn, weke Feyka-Kurdistan, Yekîtiya Niştimanî Kurdistan, Partiya Demokrata Kurdistan-Iraq, Partiya Gel, Yekîtiya Rewşenbîrên Welatparêzên Kurdistan-YRWK û hinek din...

Di civînê de li ser rewşa gelê Kurd û xebata bo serxwebûnê hat axaftin. Armancên mezin me dan pêş xwe û hinde doxtoran soz û peyman bi alîkariyeka diravî ya baş dan. Ji vê pêve hat biryar kirin, ku nivîsarokek li ser alîkariya pêşîn (ambulans) di warê saxiyê de, bi Kurmancî û Soranî derkeve, derman û hacetên doxtoriyê bên berhevkirin, birîndarên Kurd bên dermankirin, doxtor bo Kurdistanê bên şandin, Roja Sohra Kurdî (mîna Xaça Sohr an Heyva Sohr) bête avakirin... û hat gotin, ku soz ji aliyê Almanan ve hatiye dayin bo avakirina nexweşxaneyekê li Kurdistanê. Kovara doxtoran *Jiyan* bête pêşvedan, dan û standin bi komele û komikên çandeyî re hebe, nivîsînek li ser nexweşiyên li Kurdistanê bête amadekirin û bo her karekî komîtiyek bibe berpirsiyar. Dora 60 endamên me hene, lê rastî çi xebatê nakin.

— Çi zehmetî niha li pêş karê we hene?

— Komîteya berpirsiyar a ku pênc endaman wê hene, nedikarî çi civînên xwe dirist bikira. Tenê yek civîn çêbû, ew jî biserneket. Sozên endaman bi cih nehatin û karê, ku me di komcivînê de dabûn berxwe, nehatin qedandin.

Bo tomarkirina (qeydkirina) komelê li ba dadgehê, ji me re diyarbû, ku piştî sê mehan serokê Yekîtiyê hîn rapora xwe bo dadgehê amade nekiriye. Gava ev kar qediya, ji me re diyarbû, ku ev yekîtî berê jî nehatiye tomarkirin. Serokê Yekîtiyê yê berê, bê ku em pê bizanibin, Yekîtiya me rawestandiye û gotiye me Yekîtiya xwe tunekiriye. Li ba me bi karê wî, dij Yekîtiyê reşbelekên mîrî (nameyên fermî) hene.

— Bi bîr û baweriya te ev liv û kêmasî ji çi hatine?

— Berî her tiştekî, baweriya endaman bi yekbûna xwe tune ye. Doxtorên Kurd li welat jî, ji gir û giriftên welêt û gel dûrbûn. Li derveyî welat jî, ji gelê me hîn dûrtir mane û bi tevayî xwe ji pirsên Kurdên li derveyî welat dûr digirin. Hinek ji wan hene, li dijî hemû pêşniyarên hêja ne. Naxwazin em gavekê pêşveherin.

— Ma we çi karekî hêja, piştî kongra xwe nekiriye?

— Belê me çend kar kirine. Hevaleka doxtor çend semînar li ser saxiyê bo jinên Kurd çêkiriye. Nameyek ji bo berpirsiyarê Dadgeha Almanya ya Bilind Rebmann, li ser rewşa girtiyên Kurd ên polîtîkî li Almanya Rojava hatiye şiyandin. Têde li ser rewşa wan a saxiyê, xwe birçîkirinê û çavdêriya doxtorên Kurd bo girtiyan hatiye nivîstin. Me ji van pêve, li dijî karên hovîtiyê yên dewleta Tirk a faşîst di bendexaneyên Amed, Aydin û Eskîşehîrê de jî nameyên protesto şiyandine. Me li ser vê yekê dengê xwe gihandiye Yekîtiya Doxtorên Tirkiyê jî. Me hinek derman civandin û me şiyandiye Kurdistanê. Me nameyek bo gelek berpirsiyarên Almanî û yên welatên din û sazmanên navnetewî û kesên diplomat û piraniya sazmanên agahdariyê yên navnetewan hinartiye. Me têde li ser bombekirina Kurdistanê bi gaz û jehrê kîmyevî nivîsiye. Me ji UN (Yekîtiya Netewan-YN) xwestiye, ku ew bi xwe herin Kurdistanê, doxtorên Kurd karibin bi serbestî herin Kurdistanê û çavdêriya birîndar û nexweşan bikin, penahên Kurd têkevin bin saya komîtiya YN û me ji dewleta Almanî jî xwestiye, ku têkiliyên xwe bi Iraqê re bibirre.

— Ma têkilî û pêwendî di navbera we û doxtorên li welat de hene?

— Heya niha tiştekî wilo tuneye. Ji aliyê doxtorên li welat jî ev nehatiye diyarkirin, lê em dibihîsin, ku doxtorên li welat dixwazin têkiliyên xwe bi sazmanên navnetewî yên saxiyê re çêbikin.

— Hinek doxtorên Kurd hene naxwazin çi têkiliya Yekîtiyê bi hêzên polîtîkî re hebe û dixwazin tenê bi karê saxiyê mijûl bikin. Tu vê yekê çawa dibînî?

— Ev şaş e. Me berê jî got, ku doxtor ji gel û welat gelek dûr mane. Belê karê me yê rojane ne karekî polîtîkî ye, lê cihê me di nav gel de ye, di nav nexweşan û birîndaran de ye, bi belengaz û hêjaran re ye. Ji ber vê yekê, divê têkiliya me bi tevgera polîtîkî re jî xurt be, daku em bizanibin em wê gelê xwe çawa biparêzin. Bê têkilî bi hêzên polîtîkî re karê me bê hode dimîne.

— Tu dikarî ji me re pîlana we ya kar diyar bikî?

— Min pilaneka kar bo komîteyê amade kiriye. Ev jî bi vê şêweyê ye:

1- Piştgirtina saxî bo hemû gelê Kurd,

2- Parastina gel ji gazên kîmyevî û napalmê,

3- Hişyarkirina gel ji aliyê saxiyê ve,

4- Têkiliya navnetewan di warê saxiyê de.

Lê em nikarin, teviya pilanê niha belav bikin. Bi hêviya, ku em carekê vê pilanê bibin serî, ez bang li doxtorên Kurdistanê dikim, ku bi erk û delametên xwe rabin.

Yekîtiya Xwendevanên Kurd-YXK xwe bi şadîmaniyeka çandî da nasdan

Bo nasdana Yekîtiya Xwendevanên Kurd liqê Bochum, şeveka yekîtiyê di roja 22.10.1988'ê de hat çêkirin. Li gel axaftina yekîtiyê, ji aliyê Yekîtiya Rewşenbîrên Welatparêzên Kurdistan-YRWK jî nivîsek dirêj li ser dîrok û olên di Kurdistanê de hat xwedin. Ji aliyê Hunerkomê ve govend û stran hatin pêşkêş kirin. Stranvan Zozan û Tirêj şeva xwendevanan şên kirin. Di vê şevê de nûnerekî "Amnesty International" bi firehî û dirêjî li ser rewşa gelê Kurd a rojanîn axaft; çawa dijminên gelê Kurd bi reya qirkirinê, îşkencê û wêrankirina gund û bajaran dixebitin bo tunekirina gelê Kurd, eşkere kir. Alîkariya dewleta Almanya Rojava bo sermîriyên faşîst ên dijî gelê Kurd riswa kir. Rexne li sazmanên Ewrupî yên agahdariyê û bangeşiyê mîna radyo, televîzyon û rojnameyan kir. Li ser rewşa nebaş a Kurdên li Almanya Rojava penahbûne û cih girtine, rexna xwe bo dewletê diyar kir. Li dijî bikaranîna çekên kîmyevî rawestiya û di dawiyê de got: "Kurd di helbesteka xwe de dibêjin; 'Erê! Hun dikarin her tiştekî ji me bistînin, lê azadiya me ne!"

Yekîtiya Xwendevanên Kurd li Bochum, di belavoka xwe ya nasdanê de, li ser rewşa gelê Kurd û welatê wî Kurdistan, li ser ceng û qirkirinê, li ser rewşa penahiyê û nîrên xwendevanên Kurd li derveyî welat sekinî. Bo armancên xwe dibêje, ku Yekîtî bo aştiya cîhanê û yekbûna Kurdistanê li ser bingeha mafê mirovan û mafê gelan di çarenivîsê de dixebite. Yekîtî li ser vê bingehê amadeye bo xebatê û hevkariyê bi hemû komele û tevgerên xwendevanan re. Li gel van armancan, xebatên çandeyî û veristina gir û giriftên xwedevanan jî daniye ber xwe.

GAV BI GAV XAKA KURDISTAN

Êrdimeka nîştiman a xwedî petrolên dewlemend

SÊRT

—II—

REWŞA ABORÎ LI SÊRTÊ

Aboriya êrdima Sêrtê, xwe li ser xwedîkirina sewal û dewaran û li ser çandiniyê bilind dike. Piraniyeka mezin ji erdê Sêrtê, bi çiyan hatiye xemilandin. Ji sedî heftê ji şêniyê Sêrtê, xwe bi karên sewal û dewaran û çandiniyê mijûl dike. Li deştên êrdimê genim, ceh û pembû dihê çinandin. Derdorên navçên Îlloh, Qubîn û Misricê nola ambarên genimî ne. Li navçeyên Sason (Qabilcewz), Hezo, Îlloh û Qubînê gelek titin dihê çinandin. Gelek fêkiyên babêtî li êrdimên çiyan hene. Hemû babêtên fêkiyan li vir dihên hilanîn. Fisteqên Sertê, di bazara cîhanê de dihên naskirin. Li kêlaka vê, li vê êrdima me gelek behîv û gûz jî ne. Gûzên çêtirîn ên navçeyên Xana Hawêl, Xizxêr û Hezo ne. Herweha hingivê Berwarî jî bi nav û deng e li cihanê.

Sêrt, ji hêla xwedîkirina pez, sewal û dewaran jî derdorekî pêwist e. Gelek bizin û mihî li vir dihên xwedî kirin.

Ji aliyê çinandinê ve, karê zêwiyan pêşveketiye. Nêzîkî 150 hezar hektar erd, ji bo hilbirîna dexlê dihê hîştin. Her salê jî nêzîkî 147 hezar hektar erd, ji bo ku sala bê bêtin çinandin, nayê çinandin. Ji dexlê, hilbirîna genimî cihê pêşemîn digire. Ji ser 85 hezar hektar erd, nêzîkî 130 hezar ton genim dihê hilanîn. Hilbirîna cehî jî, cihê duwemîn digire. Ji ser 20 hezar hektar erd, 30 hezar ton ceh dihê hilanîn. Herweha gelek birinc jî dihê hilanîn. Ji ser 430 hektar erd, di salê de 600 ton birinc dihê hilanîn. Berhemên hilbirînî yên din jî ev in: Di salê de, 1.100 ton nohk, 2.400 ton nîsk, 10.500 ton pîvaz.

JIYANA CIVAKÎ Û ÇANDÎ LI SÊRTÊ

Piraniya gelê Sêrtê xîzan, hêjar û bêmal e. Piraniya erdan di destê axan de ye. Birî gel ê xîzan, paleyî û xebatkariya axan dike. Piştî ku hacetên hilbirînê yên nûjen ketin axa êrdimê, axayên xwedî ax xwe bêhtir dewlemend kirin, gelê hêjar û xîzan jî, bêhtir bêmal ket û perîşantir bû.

Heya van salên dawiyê, piştî Çolamergê, ji Sêrtê mirov kêm koçber dibûn. Mirovên vê êrdimê, tu caran xwe ji êrdimê dûr nedixistin. Ev rewş, bala mêtingeran jî kişandibû ser xwe. Ji ber ku welatparêzî li vê êrdimê xwedî bingeh e û têkoşîna rizgariya neteweyî bi lez pêşvedikeve, mêtinger jî derfetên debariyê teng dikin an jî ji holê radikin û bi vî awahî bera gelê êrdimê didin koçberîyê û mişextebuyinê. Bi destê hinde axayên hevxebatkar û xulam, kampanyên koçberiyê dihên birêvebirin û bi hêviyên nerast bera gel didin welatên biyanî û xerîbiyê. Vê kampanyê jî, bêhtir di nav wan biran de pêşvedibin, ku bawer dikin wê biserkevin. Vê kampanya xwe bêhtir li ser birê gelê me yê ji olê Êzîdî pêktînin û dixwazin vî birê gelê me bixapînin. Dubendî û nakokiya olî, her demê mîna hacetê pêşemîn ji bo leyistokên xwe bikardihênin. Bi van azînan mêtinger dixwazin, bi wan nakokiyên ku di domana dîrokê de hatine afirandin, birekî gelê me li dijî birek din zixt bikin û wan berdin hevûdu. Bi vî awahî jî dixwazin birawestînin, ku yekbûna gelê me çênebe. Hînkar: Wusa li gelê me yê Êzîdî dinêrin, weke ku komek ne ji gelê Kurd be. Û bi vî awahî gelek leyistokên xwe yê gemar, dixwazin li ser vî birê gelê me pêkbînin. Di serî de jî bi hêvî û tiqeyên nerast û derewîn, van mirovên me ji Kurdistanê qutdikin û wan dişeyînin welatên Ewrupî. Li êrdima Sêrtê, mirovên me yên ji olê Êzîdî bêhtir li navçeyên Îlloh, Qubîn û Misricê niştecih in.

Êrdimeka Kurdistanê, ku li wir serpêhatin û keleporên gelê me yên netewî bêhtir zînde û serxwe ne, êrdima Sêrtê ye. Di cil û temtîlên dihên welgirtin de, cil û temtîlên neteweyî serdest in.

Gelê Sêrtê ji sedî not Misilman e. Ji sedî deh jî Zerdeştî (Êzîdî) ye. Nola kêmnetewan, Fileh û Ereb jî hene. Li derdorên Şirnex û Dihê jî, çend gundên Asuriyan hene. Kêmnetewê Ereb jî, di navenda bajarê Sêrtê de rûdine. Asurî, ji ber pîkoliya coht, a dewletê û axayên kevneperest, necar dimînin ku birevin welatên Ewrupî û metropolên Tirkiyê.

Piraniya şêniyê Sêrtê, bi şêweka yekser Kurd e. Kurdên ku bin doliwgeriya Ereban mane û hatine Erebkirin li navenda bajarê Sêrtê û qopaniya Tillo rûdinin. Ev Erebî dipeyivin. Hejmara wan dora 30 hezar kesî ye. Bilî memur û serleşkerên dewleta Tirk ên li Sêrtê, şêniyê Sêrtê bi gelemperî Kurd e.

Kesên kal (pîr) ên niştecih, ji bo Tirkan nabêjin Tirk. Wan bi navê "Romiyên Reş" bi nav dikin: Sedema vê wusa dihê gotin: Gelê Kurd, di dîrokê de domaneka dirêj buye cîranê Împaratoriya Roma. Di vê domanê de gelek şer di nav Kurdan û Romaniyan de derketine. Lê ew hovîtî û dirindetiya ku Kurdan ji serdestên Tirkan dîtine, ji Împaratoriya Roma yan sitembar jî nedîtine. Gotina "Romiyên Reş", ji bo şêniyê êrdimê dihê wê manayê, ku mirovên Sêrtê hêrsa dilê xwe ya li dijî serdestên Tirkan dihênin ziman û nifrîna xwe li ser wan dibarînin.

Weke me gotî, gelê Sêrtê yekber Kurdî dipeyive. Ji ber vê yekê jî piraniya mirovan, karên xwe yên mîrî û fermî bi reya wergervanan dibin serî. Kurdiya Sêrtê, ji zaravayê Kurmancî ye. Li derdorên navçeyên Dih, Şirnex û Berwarî zaravayê Kurmancî gelek zexm e. Weke ku em ji îstatîstikeyeka Komara

Tirk derdixînin, em dibînin ku hejmara jinên ku bi Tirkî dipeyivin ji sedî yek e.

Şopên mêtingeran li Sêrtê tunde ne. Bavê keçeka Tirk, ku ev keç li Sêrtê bijijkî dikir, seriyek dide keça xwe û dure tiştên ku dibîne, bi şêweyeka seranserî wusa dihêne zimên: "Berî ku ez nehatibûm Sêrtê, min rewşa êrdimê ya verast nedizanî. Lê di domana ez li vê êrdimê mam de, ez têgihiştim, ku ez li welatekî me, ku hatiye dagîrkirin û vegirtin. Tirkiye, vê derê dagîrkiriye û bi koteke vegirtiye. Tirkiye, ji bo leşkerên xwe û saziyên xwe yên mîrî, avahiyên ku hewce ne, ava kiriye. Hemû daxwaz û debariyên serbazên xwe û leşkeriyê bicih dihêne. Tiştê ku dikare ji vê êrdimê bibe, ji xwe re dibe. Lê ji bo gelê vê derê, ji binî tiştek nehatiye çêkirin. Gava ku ez vegerim mala xwe, ez wê vê rewşê bejim hemû mirovên li derdorên min..."

Yek ji êrdimên Kurdistanê, ku li wir pêwendiyên feodal tunde ne, êrdima Sêrtê ye. Avahiya êl, bavik û eşîran hîn bi dijwarî berdewam e. Saziya şêxîtiyê jî, ji her derê bêhtir li vir xurt e. Şêx û axayên xwedî ax otorîtên ramyarî yên êrdimê ne. Gelê êrdimê oldar e, û bi şêweyeka hişk girêdayiyê ole xwe ye. Şêxên ku vê yekê ji xwe re mîna hacetan bikardihênin, doliwgeriya xwe ya mezin û serdestiya xwe ya seranser, li ser gel avadikin û bûne xwedî gotin.

Mirovên êrdimê gelek merd in. Bi taybetî, yên ku li derdorên çiyayî dijin, rapirvan û serhildankar in. Rêkxistiniya êl û eşîrvaniyê, li ba van biran gelek xurt e. Ev rewş li ba mirovên deştê nîne, hindekî sist buye. Sedema vê yekê jî, pêwendiyên hilbirîna kapîtalîst e. Li derdorên ku pêwendiyên hilbirîna kapîtalist tenik e, girêdanên feodalî jî xurt in.

Li teviya êrdima Sêrtê, mirov bi axê ve gerêdayî ne û mirov dilovanê xaka xwe ne. Lê zêdebûna hejmara şênî û hejmara bêkaran, bi lez pêşvediçe. Piştî ku pêwendiyên hilbirîna kapîtalist ketine êrdimê, çîneka kargeran jî derketiye holê. Lê hejmara kargeran, li ber teviya hejmara gel, gelek kême. Nakokiyên çînî bêhtir li wan derdoran hene, ku li wir axayên xwedî ax hene.

Piştî ku mekînên hilbirînê ketin axê, axayên xwedî ax, ê din karên paleyî jî nedan gundiyan. Ji ber ku gundî bê ax man, gundî jî serê xwe li dijî axayên xwedî ax radikin û bi rewşê razî nabin.

Li navçeyên Îlloh, Qubîn û Misricê axayên xwedî ax ên zexm hene. Li Îllohê axayê bi navê Kîlmerçlî Hacî Qadir û li Qubînê jî midurê qopaniyê yê kevin Cemîl Bayram, gundiyan bi kotekê xapandine û erdê gundiyan li ser xwe tapukirine. Niha çar gundên mala Bayraman hene. Axayekî Qubînê jî reîsê belediya Îllohê, kurê Şuan, ê bi navê Şêx Hafzullah e. 7 gundên vî şêxî hene. Ev axa gişt, gundiyan mîna kole û dîliyan ji xwe re dixebitînin.

Li kêleka van axan, began, şêxan û serekên eşîran, taybetiyên neteweyî jî li cem gel xurt û zînde ne. Sixletên neteweyî gelek ragirtî ne. Herçuqasî gelê Sêrtê jî para xwe jî asîmîlasyonê girtibe jî, guhartinên di vê barê de gelek tenik û kêm mane. Gelê Sêrtê bi hêrs û girê, li dijî dewleta Tirk a mêtinger, tijî ye.

Di jiyana ramyarî û konevanî ya gel de, feodal serdest in. Heya sala 1970'an serdestiya kêmnetewê Ereb hebû. Ev di navenda bajêr rûdiniştin û piraniya wan xwende bûn. Bixwe ev jî Kurd in, lê di demê de bibûn Ereb. Piştî sala 1970'an, şêx û axa jî dest bi karên polîtîk kirin û bi vî awahî giraniya Sêrtiyên Erebbûne, hate şikandin. Şêx û axa xwe dan refên pêş. Li gundan û bajaran, ev derdor karên hilbijartinan xistin destên xwe de. Li ser rayên gel, xwediyê serdestiyeka bingehîn in. Weke ku avahiya eşîran û axayên gundan hemû endamên eşîran û gundiyan bi xwe ve girêdaye, wusa jî avahiya şêxan mirîdan bi xwe ve girêdaye. Herçuqasî ev rewş hindekî şikestiye jî, hîn jî serdestiya xwe didomîne.

Di navenda bajarê Sêrtê de, ji hêzên dagîrkar, tugayeka leşkerî ya Tirkan heye. Di serî de navendê bajêr, mirov here kîjan navçeya Sêrtê bila here, tiştê pêşemîn dihê pêşiya çavan, hebûna leşkerên mêtingeran e. Li navçeya Şirnexê jî tugayek heye. Navçeya Şirnexê ji bo dewleta Tirk a faşist baregeheka leşkeriye, li dijî Eniya Rizgariya Neteweyî Kurdistan. Li hemû navçeyên Sêrtê taburên leşkerî hene û li hindekan jî yekîtiyên leşkerî yên ji taburan mezintir, hene. Şaxên pîkoliyê yên mezintir ev saziyên leşkerî ne û pîkoliyeka gelek xedar li ser gelê me bikardihênin.

Ramyariya asîmîlasyonê, texrîbatên mezin li êrdimê birêxistiye. Lê dîsa jî hejmara xwende û nivîsevanan kêm e. Li hemû navçeyan dibistanên nola "lîse" hatine vekirin. Li Sêrtê û Îllohê, dibistanên bilind ên du-salî hatine vekirin. Carnan peyvîna bi zimanê Kurdî dihê qedexekirin, lê hema dîsa jî gelê me ji sedî not bi Kurdî dipeyive.

Êrdima Sêrtê ji aliyên çandî û folklorî û govendî, êrdimeka dewlemend e. Hacetên mûzîkê yên weke dihol, zirne, kemançe û def dihên lêxistin û li ber wan govend dihê kişandin. Govendên Sêrtê yên bi nav û dengtirîn ev ên jêr in:

Şêxanî, Keçikno, Şoro, Qulingo, Şiro, Dilo-Dilo, Wey Van e, Sûleymanî, Gurandvan, Simsimê, Bêrîvanê, Meyrokê, Paporê, Garzanî, Giranî, Tîr, Xezalî, Bûkê, Roşkav... Navê van leyistokan gişt bi hevre **Govend** e û govend li Sêrtê gelek xurt e. Navekî govendê li Sêrtê, **Xirpanî** ye.

Govend, bêhtir gava anîna bûkan, ji hêla xêlîvanan dihê kişandin. Di hemû dawetan de govend heye. Sixleteka govenda Sêrtê ev ve, ku li şûna lingan, bêhtir mil (omîz) dihên hejandin û lerizandin.

Mirov dikare taybetiyên govenda Sêrtê wusa bîne zimên: Gava ku bûk dihê mala zavê, ev buyer ji bo mala zavê tiştekî gelek mezin e. Ji bona pîrozkirina hatina bûkê, hemû endamên malbata zavê destê hev digirin, û kula dilê xwe dirijînin. Ji hêlekê milên xwe dilerizînin, ji hêla din jî lingên xwe li erdê dixin û kêfa dilê xwe diqîrînin. Gava govend dihê leyistin, bi bangên weke "Tilîlî", govendvan, guhdar û mêhvan dilxweş û dilevîn dibin.

Govenda Sêrtê bi giranî, sembol e ji bo serpêhatinên lehengî, evîndarî û merdîniya Kurdan.

Sitranên gelêrî, lorî, lawjen, axîn, gotinên bavpîran, çîrok, heyranok, goranî ûhw. ji bi hezaran salan vir ve, dihên gotin. Dengbêjên Kurd, di civatan de sê roj û sê şevan, bê birrîn sitran û axînan dixwînin.

Temtîlên êrdima Sêrtê, ji cilên Kurdistanê yên neteweyî ne. Mêr şal û şapikan li xwe dikin. Şal û şapik bi destan dihên rîsandin û ji çawa hewrîşîmî (qumaşê îpek) dihên çêkirin. Navçeyên Dih, Şirnex û Berwarî, navendên şal û şapikan in. Temtîlên jinan jî netewî ne. Li kêlaka kirasên xwe, kofî û hemawiyan li serê xwe dipêçin; dora wan jî bi zêran xemilandî ne. Kirasê jinan heya nêzîkî erdê dirêjin û li pêş jî, pêşmalek li ser kirasî dihê girêdan. Li hinde derdoran, pêşmalek lewendî yên sê alî li ser kirasan dihên welgirtin û ev bi kemereka fireh dihên girêdan, carnan jî li şûna kemerê, kefiyên cemedanî dihên girêdan.

Karê berhemên destî jî, li Sêrtê pêşveketiye. Di serî de şal û şapik, bi destan dihên çêkirin. Herweha gelek cilên jin û mêran ên din jî, bi destan di dezgehan de dihên çêkirin. Dora 40 dezgehên çêkirina cilan li vê êrdimê hene. Dora 200 dezgehên çêkirina battaniyan hene. Herweha gelek mehfur, kulav û merş jî dihên rîsandin. Battaniyên Sêrtê bi nav û deng in. Ger li Kurdistanê û ger jî li Tirkiyê xweş dihên naskirin. Navekî van battaniyan, "mehfurên Zîrîkan" e û li gundan dihên çêkirin. Gelek spehî û çê ne. Li hemû gundan jî, ji muyên bizanan "ber" dihên çêkirin. Ji van beran an kon dihên çêkirin an jî dihên raxistin û li ser van dihê rûniştandin.

Pêwendiyên cîranî yên gel, gelek baş û jidil in. Gundî û cîran, di rojên reş de, alîkariya hevûdu dikin. Di rojên xweşî û reşî de, wek buyerên mirinê, zewcandinê, sinnetê, dilxweşiya xwe an jî êşên dilê xwe dihênin zimên.

BERXWEDAN

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

Li hemberê bilindbûna Têkoşîna Rizgariya Neteweyî Kurdistan
Komara Tirk necar dimîne ku serî bide azînên nuh

KURDISTAN BI LIVBAZIYÊN NUH DILERIZE

Roj nîne ku nûçeyên livbaziyan ji Kurdistanê negihin me. Di van rojên dawiya sala 1988'ê de, şerê me yê ji bo serkeftin û serfîraziyê, Têkoşîna Rizgariya Neteweyî Kurdistan bi lez pêşvedibe. Yekîtiyên ARGK, ku li çar hêlên Kurdistanê rayên xwe dagerandine, her rojê li êrdimekê dengên xwe didin sehkirin û welatê me ji bo mêtingeran diqulibînin çembereka ji agirî. Ne tenê li çiyayên Kurdistanê, niha li bajaran jî û hêjta li metropolên mêtingeran jî, kuştîwar û xwînxwarên mezintir yeko-yeko dihên cezakirin. Hisaba xwîna ku ew rêtine û tivancên sedsalan ji wan dihê standin. Di van rojên dawiyê de, livbaziyên me yên tolehildanê li metropolên mêtingeran bi lez zêde dibin. Ji vê yekê, dihê fahmkirin ku têkoşîna me xwe li bajaran jî bingeh dike û hêzên me yên rizgariya neteweyî însiyatîfa xwe serdest dikin.

Xurtbûna ji aliyên hejmarî û sixletî ya şerê me li dijî dijminên Kurdistanê, dibe sedemek ku Komara Tirk a faşist, azînên nuh birêvebixe. Pêwist, piştî ku têkoşîna me xwe gihand bajarên Tirkiyê jî, dijmin kete nava tirseka herî mezintirîn. Ev rastî, xwe di hemû livên mêtingeran de dide xuyakirin. Cezakirina îşkencevanên devbixwîn di nava bajaran de û li ber ronahiya rojê, zêdebûna êrîşên herifandinê li dijî saziyên leşkerî û aborî, li kêleka şerê gerîlla li Kurdistanê, mêtingeran xweş tirsandiye. Ji ber ku ev livbazî kêlî bi kêlî zêde dibin, li hemberê vê yekê jî Komara Tirk a faşist şerê xwe yê taybetî dorfirehtir dike. Lê ji ber ku bingeha avahiya mêtingeriyê ji mêj hatiye hejandin, ev azînên nuh jî di avê de diçin û nikarin bibin tu çareyek, bilî hindekî xwedîkirina azînên berê.

Di vê çarçivê de, mêtinger dixwazin bi azînên nuh, saziyên xwe yên leşkerî, polîtîkî û aborî, berpirsiyarên heye ku êrîş biçe ser wan û wan kesên îşkencevan

Dûmahîk di rûpela 20'an de

Komek ji rêxkistina "Yekîtiya Yewnaniyan ji bo Maf û Rizgariya Gelan" hevdîtinek bi Sekreterê Gelemperiya PKK Abdullah OCALAN re çêkir

Komek ji berpirsiyar û endamên "Yekîtiya Yewnaniyan ji bo Maf û Rizgariya Gelan", ku li Yewnanîstanê xebatên xwe dike û piştgiriya hemû gelên cîhanê yên bindest û tevgerên rizgariya neteweyî dike, hevdîtinek digel Sekreterê Gelemperiya PKK Abdullah OCALAN re çêkir. Hevdîtin, di navbera rojên 17 û 19'ê Cotmehê pêkhat. Berpirsiyarên rêxkistinê Agapîos Ganrîlîdîs û Theodoros Sosaoguv, herweha endamên rêxkistinê mebusên bu navê Kostas Lampîdîs (endamê komîta navendî yê PASOK), Hrîsto Kîpuros (endamê komîta navendî yê PASOK), Mîhalîs Haralampîdîs (endamê komîta navendî yê PASOK), Îlîas Evangelîdîs (en-

Dûmahîk di rûpela 21'an de

Xwînxwarê Amedê bînbaşî Esat Oktay Yildiran bi mirinê hate cezakirin

Xwînxwarê hov albay Esat Oktay Yildiran, ku di navbera salên 1981 û 1984'ê de berpirsiyariya girtîgeha leşkerî li Amedê dikir, roja 23'ê Cotmehê li bajarê Stanbolê, ji hêla komeka ARGK a tolehildana şoreşgerî, hate kuştin.

Esat Oktay Yildiran, ku navê xwe piştî cuntaya faşist a 12'ê Êlûnê bi pîkolî, hingavtin û qirkirinên li ser dîliyên şer dabû bihîstin, berpirsiyarê polîtîkayên tunekirinê yên di girtîgehan de bû. Berpirsiyarê yekemîn bû, ji bo xebatên tunekirinê û kuştina dîliyên şer, hemû PKK. Ev xwînxwar, bi wezîfeya tune-

Dûmahîk di rûpela 20'an de

Di hejmara berxwedanê ya buhurî de me nameyek li ser kampeka li Kurdistana Navîn ku mirovên me yên ji Kurdistana Başur lê dimînin weşandibû.
Niha nemeyeka duwemîn giha me, em vê namê jî pêşkêş dikin:

"Destdanîneka navnetewan ji bo mirovên me yên ji Kurdistana Başur hewceye"

Berî niha jî min ji we re nameyek şiyandibû û min rewşa mirovên me yên ku ji Kurdistana Başur hatine Kurdistana Navîn daxuyan kiribû. Min êş û zehmetiyan û pîkoliyên li ser wan nivîstibûn. Ji wê demê heya niha hinde buyerên nuh birêveketin. Ji ber pîkoliyan û zehmetiyan rewşa gelê me gelek nebaş buye. Niha dewleta Tirk a mêtinger bi şêweyeka gelek eşkere polîtîkaya xwe ya tunekirinê bikardihêne û vê yekê di ruyê gelê me de jî bê tirs dibêje.

Ji ber ku, tiştê dewleta Tirk dixwest bi destê xwe ve bîne, pêknehatiye. Digot, "me wan ji mirinê rizgar kir", lê niha jî hezar caran poşîman buye. Gelê Diyarbekrê (Amedê) mirovên me yên ji Kurdistana Başur

Dûmahîk di rûpela 22'an de

BERXWEDANÊN LI GIRTÎGEHAN

Li dijî biryarên 1'ê Tebaxê, cara yekemîn e ku di dîroka berxwedana girtîgehan de berxwedaneka wusa berfireh û yekîtiyeka xurt, hate rêkxistinkirin. Di nivê meha Tebaxê de, berpirsiyarên rêkxistinan xwe gihandin hev û biryara livbaziyên bi hevre dan. Ev yekîtiya di girtîgehan de, ji hêla gelek rêkxistinan hate damezirandin. Armanca vê yekîtiyê, hevkariya di nava girtiyan de ye.

PKK, Acîlcîler, Dev-Sol, İşçinîn Sesî, Kurtuluş, D. Derlenîş, TDY, HK, DHB, Partî Yolu, Rizgarî, Kawa, Dev-Savaş, HDO, TKEP û Têkoşîn di vê yekîtiyê de cih girtin. TÎKB, Dev-Yol, Dev-Kurtuluş, TKP-ML (Partîzan) û Işik jî, wê alîkariya xwe pêşkêş bikin.

Li ser bendên daxwaza vê yekîtiyê, di girtîgehan de berxwedan destpêkir. Ji ber ku hemû rêkxistinên li hemû girtîgehan têkilî vê berxwedanê bûne, mêtinger ketine nava tirseka kûr. Ev berxwedan, hemû leyistokên rejîma faşîst xirakir. Rejîma faşîst pir baş dizane, ku bi kotekê nikare berxwedanê bişikîne, lewma dest bi azînên nuh kiriye.

Ji bo belavkirina yekîtiya şoreşger û bê rêkxistin hiştina girtiyan, rejîma faşîst dest bi koçberkirinan kir. Hinek girtîgeh bi tevayî hatin valakirin. Ev bikaranîn ji nişkan ve destpêkir û pêşî ew girtîgeh hatin valakirin, ku berxwedan li wir xurt e. Bi vê bikaranînê, armanca rejîma faşîst û mêtinger jî, eşkere derkete holê. Mêtinger xwestin hîn di destpêkê de, berxwedanan melûl bikin.

Girtîgeha Bursa bi tevayî hat valakirin, dîliyên şoreşger birin Çanakkale. Herweha ji girtîgehên Amed û Eskîşehîrê jî, girtî birin Nazîllî. Girtiyên li Aydinê jî, koçberê Nazîllî kirin.

Ji Amedê 121 dîliyên şer ên ku pêşengiya berxwedanê dikiran, hatin koçberkirin.

Bilî hemû bikaranînên koçberkirinê û hingavtinan, dîliyên şer berxwedana xwe li hemû deran didomînin. Berxwedana li bajarên Amed, Eskîşehîr, Bayrampaşa, Çanakkale, Aydin-Nazîllî, Dîluk û Ruhayê berdewam dike. Ev berxwedan, di dîroka berxwedana girtîgehan de, gihaneyeka nuh dihêne zimên. Çarek din derdikeve holê, ku girtî ji mêtingerên faşîst bi çi awahî natirsin. Hemû azînên derî-mirovayetî li ber berxwedana girtiyan dihelin. Ew tovê berxwedanê, ku Mazlum, Hayrî û Kemal'an çandibû, îro şaxên xwe avêtiye hemû girtîgehan û mezin dibe. Weke her demê, vê carê jî berxwedan wê biserkeve.

BERXWEDANA LI DIJÎ ÊRÎŞÊN FAŞÎST

● **Girtîgeha li Amedê bi tevayî hat valakirin. Dîliyên şer, endamên PKK li dijî valakirinê xweragirtin. Di şerê li girtîgehê derketî de, 22 dîliyên şer xedar birîndar ketin.**

● Girtîgeha Metrîsê jî bi tevayî hat valakirin. Girtiyên şoreşger birin girtîgeha Sagmalcîlar. Girtiyên di girtîgehên li bajarên Bursa û Eskîşehîrê jî birin girtîgeha li bajarê Çanakkale.

● **Li girtîgehên Aydin, Eskîşehîr, Ruha, Bursa, Ceyhan, Çanakkale û Dîlukê, girtiyên şoreşger di berxwedana xwebirçîhiştinê û mirinê de ne. Li Eskîşehîrê şerek dijwar derket. 7 şoreşger, ku di nav wan de A. Riza Altun jî heye, xedar birîndar ketin.**

Berxwedana li dijî biryarên 1'ê Tebaxê, ku li girtîgehan pîkoliyên faşîst û êrîşan, dijwar kirine, berdewam dike û xwe quliband berxwedana xwebirçîhiştinê û rojiyên mirinê. Berxwedan, xwe hilimand hemû girtîgehan û bilî bikaranîn nuh û êrîşên mêtingeran, didome.

Roja 14'ê Tebaxê, di girtîgehan de yekîtiyeka şoreşgerî hat avakirin. Di çarçiva daxwazên vê yekîtiyê de livbazî destpêkirin. Yekîtiya hevkariyê, li kêleka li dijî biryarên 1'ê Tebaxê derketinê, herweha daxwazên girtiyan jî ji xwe re armanc digire. Daxwaz bi 6 bendan hatin rêzkirin. Ji bona ku ev daxwaz

Dûmahîk di rûpela 21'an de